

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့်ကို

ဝေး၍ဝေးကာဝေးနေဆဲပါ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ကိုပိုက် ဝေး၍ ဝေးကာဝေးနေဆဲပါ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၉၅/၂၀၀၄ (၈)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၆၅/၂၀၀၄ (၉)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

(အောက်တိုဘာလ-၂၀၀၄)

အုပ်ချုပ် (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်) (၀၂၉၀၉)

အမှတ် (၁၇၃)၊ ၃၃-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဝင်းကျော်မိုး (သုခုမစာပေတိုက်)၊ ယာယီ (၇၅၅)

အမှတ် (၇)၊ ၆-လွှာ၊ ဗိုလ်မှူးမင်းခေါင်လမ်း၊

ဗိုလ်စိန်မှန်ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပလင်

ဓမ္မရာဇ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

မင်းလှိုင်ဘွား

ကွန်ပျူတာစာနိ

ရွှေဒီ

တန်ဖိုး - ၈၀၀ ကျပ်

BURMESE
CLASSIC
.com

ဝေး၍ဝေးကာ ဝေးနေဆဲပါ

ကိုပိုက်

“ဥက္ကဋ္ဌချောင်းဖျား”တွင် ရေခမ်းခြောက်နေပြီဖြစ်၏။ သည်တော့ မုဆိုး ‘ခင်မောင်’နှင့် ‘ဘိုသိုက်’တို့သည် လမ်းသာသည်ဖြစ်၍ ချောင်း အတိုင်းစုန်ဆင်းလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့ချောင်းရိုးအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ခြင်း အားဖြင့် လမ်းမမှားနိုင်သည့်ပြင် ယခုလိုညီအစ်မအချို့နဲ့ တောအုပ်အတွင်း လျှောက်ကြသည်ထက်စာလျှင် သားရဲကောင်တို့၏ အန္တရာယ်မှကင်းဝေး နိုင်ခြင်းကိုသိထားကြ၍ ဖြစ်တော့၏။

“ဘိုသိုက်ရေ ငါတော့ စခန်းပြန်ရောက်ချင်လှပြီကွာ”

သို့ . . . ခင်မောင်ကပြောလာသည်ကြောင့် မုဆိုးဘိုသိုက်သည် ခင်မောင်ကို အားတောင့်အားနာဖြင့်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အေးကွာ ငါ့အတွက်နဲ့ မင်းဒုက္ခခံနေရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နို့ဖြင့် မင်းခပ်သွက်သွက်လျှောက်ချေကွာ ငါတဖြည်းဖြည်းလျှောက်

သုခုမစာပေတိုက်

လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်” ဟု လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလေသည်တွင် မုဆိုး ခင်မောင်သည် ဘိုသိုက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး . .

“ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာတုန်းကွာ မင်းမယ်ဒဏ်ရာကြီးနဲ့မဟုတ်လား တုတုပဲသွားကြတာပေါ့. . အချိန်တန်တော့လည်း စခန်းပြန်ရောက်ကြမှာ ပဲ ငါ့မယ်ဆာလောင်တဲ့ဝေဒနာပဲရှိတယ် မင်းမှာသာ ဆာလောင်တာကော ဒဏ်ရာကံ့နှာကျင်တာကော ခံစားနေရတာ”

ခင်မောင်က သည်သို့ပြောပြန်တော့လည်း ဘိုသိုက်တစ်ယောက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့် ခင်မောင်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အကြည့်ခြင်းဆုံသွားသည်တွင် ခင်မောင်က ပြုံးပြလာသည် အပြုံးသည် သူ့အတွက်တအားဖြစ်ချေ၏ဟု ‘ဘိုသိုက်’ကမှတ်လိုက်တော့ ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ‘ကန့်ကျံနီ’သရက်နှစ်ပင် စခန်းတွင် စတည်းချနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ခင်မောင်နှင့်ဘိုသိုက်သည် ‘မင်းကုန်း’ရွာသားများဖြစ်ကြ၏။

အင်မတန်ချစ်ကြသော သူငယ်ချင်းများတော့ဖြင့်မဟုတ်. . . မိတ်ဆွေများသာဖြစ်ကြ၏။

လုပ်ငန်းတူ ဝါသနာတူများဖြစ်ကြ၏။

ဘိုသိုက်သည် အထက်မင်းကုန်းတွင်နေပြီး ခင်မောင်သည် အောက်မင်းကုန်းတွင်နေလေသူဖြစ်၏။

‘ခင်မောင်’က ‘ဘိုသိုက်’ထက် မုဆိုးသက်စောသည်ဟု ပြောရ ချိမ့်မည်း တချိန်က ‘ပင်းကုန်း’မုဆိုးဆိုလျှင် ခင်မောင်ရယ်လို့ သိကြ၏။ အင်မတန်လက်မှန်းတည့်သော မုဆိုးဖြစ်၏။ တောလည်းနဲ့စပ်လေ၏။

သူ့စုမစာပေတိုက်

မင်းကုန်းအနီးပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများတွင် မင်းကုန်းမုဆိုး ခင်မောင်ဆိုလျှင် မသိသူမရှိသလောက်ပင်။

သည်တုန်းက ‘ဘိုသိုက်’သည် တောစပ်တောင်ယာတွင်ရှိနေ၏။ နွေဗိုဆောင်းရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ သည်တော့ နိစ္စဓူဝဆိုသလိုတောတောင်ထဲ တို့ရောက်တတ်၏။

‘ဘိုသိုက်’နေသောတောင်ယာတဲသည် ရွာနှင့်အတော်အတန် ဝေးသည်ဖြစ်၍ ရိက္ခာလိုလျှင် တောထဲသာဝင်တတ်လေခြင်းကြောင့် အမဲ လိုက်ခြင်း အတတ်ပညာကို ‘အတွေ့အကြုံအရ နားလည်တတ်ကျွမ်းလာ သူဖြစ်၏။

‘ဘိုသိုက်’သည် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် အမဲလိုက်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ် ၏။ ‘ခင်မောင်’သည် ရွာမှနေ၍ ရဲခါဆိုသလို တောထဲဝင်အမဲလိုက်တတ် သူဖြစ်၏။ သည်တော့ ‘ဘိုသိုက်’သည် ‘ခင်မောင်’ထက် တောပိုကျွမ်းသူ ဖြစ်ချေတော့၏။

‘ဘိုသိုက်’နှင့်‘ခင်မောင်’တို့သည် တရွာတည်းသားဖြစ်ကြပေငြား ရွာတွင်တွေ့ကြဆုံကြသည်တော့မဟုတ်။ ‘ပေါင်းလင်းကြီး’ပိုင်းတောတွင် တောင်တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးမှုစခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က. . .

‘ခင်မောင်’သည် အမဲကြီးပစ်ရန် ပေါင်းလင်းကြီးပိုင်းတော အတွင်း မနက်ကတည်းကရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ယောက်တည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ထမ်း၍ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဆတ်’ခြေရာတွေမနည်းတော့ တွေ့သား။ သို့ပေမည် ဘယ်လိုမှ

သူ့စုမစာပေတိုက်

အကောင်လုံးကိုရှာမတွေ့ မမြင်ရ။ သည်သို့ဆိုတော့ ပစ်ခွင့်မရ။ ပစ်ခွင့်မရတော့သူသည်ပင် တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားရသေးသည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာဆာလောင်နေချေပြီ။

“ဟူး . . နားလေးဦးမှ”

ကနေ့ဘာဖြစ်လေသည်မသိ။ ‘ဆတ်’မပြောလေနှင့် ‘ဖုတ်’ကလေး ‘လိပ်’ကလေးပင်မတွေ့။

‘ခင်မောင်’သည် ‘ပျဉ်းမရွက်ကြီး’တစ်ပင် အောက်ခြေတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့လက်စွဲတော် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကြီးကိုတော့ဖြင့် ကျောမှီထားသည့် သစ်ပင်တွင်ထောင်ထားလိုက်၏။

ဆာကလည်းဆာ မောကလည်းမော ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သစ်ပင်ကို ကျောမှီမှိန်းနေလိုက်၏။ အမောပြေလေမှ ‘ကဒွတ်’မြှောင်ဘက် သွားကြည့်မည်ဟု တွက်လိုက်၏။ ကဒွတ်မြှောင်ဘက်တွင်မတော့ မျောက်တွေ ပေါသည်ကို သူသိထား၏။

သို့ဖြင့် ခင်မောင်သည် သစ်ပင်ကို ကျောမှီလျက် မှိန်းနေရာမှ ‘ကလောက် . . ကလောက် . . ကလောက်’ရယ်လို့ အသံကြားလိုက်သည်။ ကြောင့် မှီထားသောမျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်ပြီ။ လှမ်းကကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

သူ့အားရဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။ သူ့ရှေ့မှဖြူတစ်ကောင် ပြေးသွားခြင်းပါကလား။ သို့ကြောင့်သူသည်ထောင်ထားသော ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လှမ်းယူပြီး ဖြူကောင်နောက်ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

ဖြူကောင်သည် သူ့နောက် ရန်သူလိုက်လာမှန်းသိသည်နှင့် ချွံ့ဖွယ်ပိတ်ပေါင်းရှုတ်လွန်းသည့် တောင်ခြေလေးအတွင်း ထိုးဆင်းသွားတော့၏။

သူ့စုမစာပေတိုက်

သည်တော့ ခင်မောင်တစ်ယောက် ဖြူကောင်ကို မျက်ခြေပြတ်သွားတော့၏။ တောင်စောင်းလေးပေါ်မှ အတန်ကြာကြာရပ်ကြည့် ရှာနေမိ၏။ ချုံနွယ်ပင်တို့ လှုပ်ခပ်ခြင်းပင်မရှိ။ သည်တော့ သူ့သေနတ်ဖြင့် ချိန် . . အချိန်သာရှိ၏။ မျက်လုံးဖြင့် ချုံနွယ်တို့ကြား စူးစမ်းရှာ . . အရှာသာရှိ၏။ နားကိုစွင့်ကာ . . အကြားအာရုံကို ဖွင့်ထားငြား အဖွင့်သာရှိ၏။ သကောင့်သား ဖြူသည်ကား ချုံနွယ်ပင်တို့ကြား ငြိမ်သက်စွာ ပုန်းအောင်းနေလေသည်လားမသိ။ သည်တော့ ခင်မောင်သည် လက်တွင်းရှိသေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်၏။

“ချောက်”

ချုံနွယ်ပင်တို့ကြား ကျည်တစ်တောင့် ပစ်သွင်းခြောက်လှန် ထုတ်ရန် စဉ်းစားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

သူ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်မဖော်မီ လူတစ်ယောက် ငါရယ်မောသံကြောင့် နောက်သို့ ကယုကသီလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ကျည်တစ်တောင့်ကို ဘာလို့အချည်းနှီး ဖြုန်းပစ်ချင်ရမှာထုန်းဗျာ”

“ကျည်တစ်တောင့်ကို ဖြုန်းလိုက်လျှင်ဖြင့် သားကောင်တစ်ကောင် ကျိန်းသေရနိုင်လောက်လို့ပေါ့ဗျာ”

ခင်မောင်သည် သူ့နောက်ဘက်မှ ပြုံးစေ့မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့အားကြည့်ပြောနေသည့် လူကို သို့နယ်ပြန်ပြောရင်း အကဲခတ်လိုက်၏။

အရပ်ပုပြတ်ပြတ် မျက်လုံးပြူးပြူး အသားနီစပ်စပ် ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့်ကြည့်ရတာ သူသည်လည်း အမဲလိုက်မုဆိုးလေဖွားလား။ လက်ထဲ

သူ့စုမစာပေတိုက်

တွင်မတော့ သူ့လိုရှိင်ဖယ်သေနတ်နှင့်ပါကလား။

“ခင်ဗျား မျှော်လင့်နေတဲ့ ဖြူကောင်က သေနတ်သံပေး ခြောက် လှန့်လေလည်း လုံးဝထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘာလို့လဲ . . ဒီချုံနွယ်တောထဲဝင်သွားတာ ကျုပ်တွေ့လိုက်တာပဲ”

သို့နွယ် ဘုဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ခင်မောင်က ထိုသူ့ကိုပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားကို မှားတယ်လို့မပြောပါဘူး ထွက်မလာနိုင်တာကို ပြောတာ”

“နို့ဗျာ . . ဖြူကောင်က ဆိုးလျင်တောင်မှ ကျုပ်ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက်တဲ့ကျည်းက သူ့ကိုတိုက်ရိုက်တောင် မှန်သွားနိုင်လောက်တယ်”

“လုံးဝဖြစ်မလာနိုင်ဘူး”

ထိုသူကလည်း သို့ရဲရဲပြောလာခြင်းကြောင့် ခင်မောင်သည် ထိုသူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေလိုက်တော့၏။ လုံးဝကျေနပ်ဟန်မပြ . . သို့ကြောင့်လားမသိ . .

“ကျုပ်ပြောမယ်မုဆိုးကြီး အဲဒီဖြူကောင်က ချုံတောထဲမယ်လုံးဝမရှိဘူး နို့ပေမင်း ကျုပ်ခင်ဗျားကို အဲဒီဖြူကောင်ဖမ်းပေးလိုက်မယ်”

တင်စီးလေသံပါသည့် ထိုသူ့လေသံကြောင့် ခင်မောင်ဒေါပွသွားတော့၏။ သို့ပေမင် အကြောကြီးလေထွားဟန်တူသည့် ထိုသူ့ကိုလှောင်ပြောင်လျက် ရယ်လိုသည်ဖြစ်၍-

“ကဲ . . ဆိုပါဦး ချုံတောထဲ ဝင်သွားတဲ့ ဖြူကောင်ကို ကျုပ်တောင်တွေ့တွေ့ သိသိကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖမ်းရမယ်မသိတာ ခင်ဗျားက

ခုံတောထဲမှာ မရှိဘူး . . နို့ပေမင်း ဖြူကောင်ကို ရအောင်ဖမ်းပေးမယ် ဆိုတော့ ခင်ဗျားကလူစင်စစ်ပါနော် ဒီတောစောင့်နတ်ကြီးတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး . . ဟင်း . . ဟင်း”

သို့နွယ်လှောင်ရယ်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသူက ခင်မောင်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးလေးကြည့်လာပြီး တောင်စောင်းလေးပေါ်မှ ဆင်းသွားရင်း -

“လာ . . ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ” ဟုပြောလေသဖြင့် ခင်မောင်သည်လည်း ထိုသူ့နောက် လိုက်ဆင်းသွားတော့၏။

ဖြူကောင် တိုးဝင်သွားသော ချုံနွယ်ပင်တစ်ဘက်တောင်ကြော ပြေပြေလေးရှိတွင်းပေါက်တစ်ခုကို လှမ်းပြလိုက်ပြီး -

“ခင်ဗျားရှာနေတဲ့ ဖြူကောင်က ဒီတွင်းပေါက်ဝထဲဝင်သွားပြီလေ”

“ဟင်!”

ထိုသူ သူ့ကိုခပ်တည်တည်နှင့် လှောင်ပြောင်နေခြင်းလေလား။ ကြိုးရာတွင်းပေါက်ကိုပြပြီး သူ့ကိုအတည်ပေါက် လိုမ့်နေခြင်းဖြစ်မယ် ဖြူကောင်တွင်းပေါက်ထဲဝင်သွားပြီဆိုတော့ လမ်းဆုံးပြီပေါ့။ သူ့တွင်းပေါက်တူးစည်းရှိသည်မဟုတ်။ ဒါတမင်သက်သက် သူ့ကိုပြောတာဖြစ်မယ် . . ဆိုကြောင့် . . .

“ခင်ဗျား . . ကျုပ်ကိုပတ်တာပဲဗျ ဖြူကောင်တွင်းပေါက်ထဲ ခင်ဗျားပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုမှလုပ်မရတော့ဘူးမဟုတ်လား . . ခင်ဗျားက ဖြူကောင်လွယ်ပြောတိုင်း ကျုပ်ကယုံရမှာတဲ့လား ဟင်း . . ဟင်း ခင်ဗျားက ဖြူကောင် ဒီတွင်းပေါက်ထဲဝင်သွားတာ မြင်လို့လား”

“မမြင်ပါဘူး”

“ဟင်း . . ဟင်း၊ ချုံနွယ်ပင်အောက် ဝင်သွားတဲ့ဖြူကောင်ကို ကျုပ်ကမျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်လိုက်တဲ့သူဗျ . . ကျုပ်ပြောတာသေချာတယ် ခင်ဗျားက ဖြူကောင်တွင်းထဲဝင်သွားတာ မမြင်ဘဲနဲ့ဘာလို့ တပ်အပ်ပြောရတာတုန်း”

ခင်မောင်က သူ့ဘက်ကအပိုင်တွက်ကာ အထက်လေသံဖြင့် သို့နွယ်ပြောလိုက်သည်တွင် ထိုသူသည် ပြုံး၍သာပြပြီး -

“တွင်းပေါက်ဝကမြေကျစ်စာခဲလေးတွေမယ် အသေအချာ ကြည့်လိုက်ပါဦး ဖြူခြေရာလေးတွေမတွေ့ဘူးလား”

ထိုသူ့စကားကြောင့် ခင်မောင်သည် တွင်းပေါက်ဝရှိမြေကျစ် စာခဲလေးတွေကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏ပြီးလေမှ -

“ခြေရာတော့တွေ့တယ် အထဲမှာရှိတယ် ဘယ်လိုကြောင့်ပြောနိုင်လဲ” ဟုမေးလိုက်၏။

“အသေအချာပြောနိုင်တာပေါ့ တွင်းထဲအဝင်ခြေရာပဲရှိတယ် အထွက်ခြေရာမရှိဘူးလေ”

သူ့စကားကြောင့် ခင်မောင်သည် ခြေရာလေးများကို အသေအချာပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။ ဟုတ်ပါရဲ့ . .

“ထားပါလေ . . ခင်ဗျားပြောသလို ဖြူ တွင်းထဲမှာရှိတယ်ပဲထား အဲဒီဖြူကို ဘယ်လိုလုပ်ဖမ်းလို့ရမှာတုန်း . . ကျုပ်မှာကော ခင်ဗျားမှာပါ တွင်းပေါက်ကို တူးဆွစရာ တူရွင်းလည်းမရှိ ပေါက်တူးလဲမရှိ”

သို့နွယ် ခင်မောင်ကထိုသူ့ကိုပြောလိုက်သည်တွင် -

“အင်း . . ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မုဆိုးပါးမဝသေးတဲ့ ပုံပါကလား”

သူ့စုမစာပေတိုက်

ဟင်း . . ဟင်း၊ . . ဟင်း . . ကဲပါလေ . . ကျုပ်ကတဲ ဒီဖြူကောင်ကို ဖမ်းပေးပါမယ် . . ဖယ် . . ဖယ်” ဆိုကာ ထိုသူ့က ဖြူတွင်းပေါက်ရှိသော တောင်ကြောလေးတစ်ဖက်သို့ သွားလိုက်ပြီး အတန်ကြာတွင် ပြန်ရောက်လာကာ . . တွင်းပေါက်ဝတွင် ထင်းခြောက် . . အမှိုက်များစုပုံလိုက်ကာ အပေါက်ဝကို ဝါးချွန်လေး သုံးလေးချောင်းဖြင့် ပိတ်လိုက်ပြီးနောက်အမှိုက်ပုံကိုမီးရှို့လိုက်၏။ သည်နောက် သူ့စလွယ်သိုင်းလာသည် လွယ်အိတ်ကြီး အတွင်းမှ တစ်စုံတရာကို နှိုက်ထုတ်၍ မီးပုံထဲပစ်ထည့်လိုက်သည်ကြောင့် ခင်မောင်ကအံ့သြတကြီး ထိုသူ့ကိုကြည့်လျက် -

“အဲဒါဘာတွေတုန်းဗျ” ဟုမေးလေ၏။

“ငြုပ်သီးခြောက်”

“ဟင် . . ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငြုပ်သီး မှိုင်းတိုက်မလို့” ဆိုကာ ငြုပ်သီးလှော်နဲ့ပါသော မီးခိုးငွေ့များကို ဖြူတွင်းပေါက်ထဲ ယပ်ခပ်သွင်းနေလေတော့၏။

“အဲလိုလုပ်တာနဲ့ ဖြူရကောလား”

ခင်မောင်က ထိုသူ့ကို မချီပြီး ပြုံး၍ပြောလေ၏။

“ဒါပေါ့ဗျား . . ကဲလား . . ခင်ဗျား ကျုပ်တဲကိုလိုက်ခဲ့ချေ”

“ဟင် . . နို့ဖြင့် ခင်ဗျားဖြူကောင်ကို ဖမ်းပေးမယ်ဆို”

“အေးလေဗျား . . ကော်နေကြာ . . ဖြူကောင်ရလျှင် မကျေနပ်ဘူးလား”

သို့ ထိုသူကပြောလေသဖြင့် ခင်မောင်တစ်ယောက် လုံးဝထိုသူ့ကို ဝေခွဲတွက်ဆမရဖြစ်သွားတော့၏။

“ဘာလဲ . . . ခင်ဗျား ဘာမှမသိဘူးဟုတ်လား . . လား . .

သူ့စုမစာပေတိုက်

ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ”

သို့မှယ်ပြောပြီး ထိုနေရာလေးမှ ထွက်သွားသည်ကြောင့် ခင်မောင်လည်း ဖြူတွင်းနှင့်မီးပုံကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထိုသူနောက် ကပ်လိုက်သွားလေတော့၏။

“ဖြူတွင်းတဲ မီးခိုးရိုက်သွင်းတဲ့အခါ လုံလုံလောက်လောက်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ် ငြုပ်သီးညှော်နဲ့ပါတော့ ပိုထိရောက်တာပေါ့ ဖြူတွေက မီးခိုးငွေ့မွန်ပြီးအသက်ရှူလမ်းကြောင်း ပိတ်သေသွားတတ်ကြတယ်”

“နို့ဖြင့် ကျုပ်သိရသလောက် ဖြူတွင်းမယ် ကယ်ပေါက်တွေ ချီတတ်တယ်မဟုတ်လား”

သို့ ခင်မောင်ကမေးလိုက်၏။

“အင်းလေ”

“နို့ဖြင့်.. ခင်ဗျားက ရှေ့ပေါက်ကနေမီးခိုးလုံးတွေ ရိုက်သွင်းပေမယ့် ဒီကောင်တွေက ကယ်ပေါက်ကနေ ထွက်ပြေးသွားကြမပေါ့ဗျ.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

သို့နုယှံ့ပြောပြီး ခင်မောင်က လှောင်ရယ်.. ရယ်လေသည်ကြောင့် ထိုသူသည် ခင်မောင်ကိုပြီး၍သာကြည့်လေပြီး...

“အဲဒီကယ်ပေါက်ကို ကျုပ်အသေပိတ်လိုက်ပြီဗျာ.. ဘယ်လိုလုပ်ထွက်ပြေးနိုင်မှာတုန်း”

“ဟင်”

အတော်စေ့စပ်သေချာသူပါကလားဟု တွက်လိုက်မိ၏။

သို့ပြီး

“ဟုတ်ပါပြီ.. ကြည့်သေးတာပေါ့”ဟု မထိမဲ့မြင်ပြောလိုက်ပြန်၏။

သူ့စုမစာပေတိုက်

ထိုသူကား သူ့ကိုကြည့်လည်းမကြည့် ဘယ်သို့မျှလည်း ခွန်းတဲ့ မပြန်လေတော့ဘဲ ရှေ့မှသာသွက်သွက် လျှောက်သွားလေသဖြင့်ခင်မောင်သည်လည်း နောက်မထပ်ကြပ်မကွာ အမိလိုက်သွားခဲ့ရလေတော့၏။

ဖြူတွင်းရှိရာနှင့် အတန်ငယ်ခရီးမျှသာဝေးသော တဲလေးတင်လုံးရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

“ဒါ.. ကျုပ်ခခန်းချတဲ့ တဲပေပဲ”

သို့သာပြောပြီး ထိုသူကတဲပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးနောက် -

“လာလေဗျာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နားနေပါဦး ညနေစောင်းလောက်ကျလျှင်ဖြင့် ဖြူကောင်သွားယူကြတာပေါ့” ဟု ပြောလေသဖြင့် ခင်မောင်သည် အင်မတန်အပြောကြီးတဲ့သူပါကလားဟု တွက်လိုက်မိတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ထိုသူ၏တဲတွင်းနားနေရင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မိတ်ဆွေခင်ပွန်းဖွဲ့မိကြတော့သည်။

“ဘိုသိုက် မုဆိုးဘိုသိုက်”

“ကျုပ်က ခင်မောင်ပါ မုဆိုးအလုပ်နဲ့အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုနေတာပဲပေါ့”

မုဆိုးဘိုသိုက်နှင့် မုဆိုးခင်မောင်တို့သည် အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သွားကြချေပြီ။

ညနေစောင်းလောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဖြူတွင်းရှိရာသို့ ပြန်ထွက်သွားကြလေ၏။

မုဆိုးဘိုသိုက်ပြောသလိုပင် တွင်းပေါက်ဝတွင် သေနေသည်

သူ့စုမစာပေတိုက်

ဖြူကောင်ကို ရလိုက်ကြသည်ကြောင့် မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက် မုဆိုး
ဘိုသိုက်ထဲမှ ဖြူဖမ်းနည်းပညာတစ်ခုရလိုက်နေတော့၏။

သည်သို့မှစ၍ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်ရုံမက သွေးသောက်ညီအစ်ကို
ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သွားကြတော့၏။

“ဘိုသိုက်ရေ မင်းကဘီတောင်ယာတဲမှာပဲ နေတော့မှာလား
မင်းကုန်းရွာ မပြန်တော့ပေဘူးလား”

တစ်ရွာတည်းသား သံယောဇဉ်ကြောင့် သို့နယ်ခင်မောင်ကမေး
လေ၏။

“တောင်ယာတဲမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာ ပျော်စရာ
ကောင်းပါတယ် ခင်မောင်ရာ”

တကယ်လည်း ဘိုသိုက်တစ်ယောက် တောင်ယာထဲတွင်နေရ
သည်သာပျော်ပိုက်နေတော့၏။

သူ့တွက်ဝမ်းစာရှာရသည်လည်း မခက်ချေပြီကော။

ပေါင်းလင်းကြီးဝိုင်းတောကြီးသည် သူ၏စားကျက်ကြီးပင်ဖြစ်
သည်။ သူ့ရှာနိုင်သလောက်ရ၏။ သို့သော် သူသည်လောဘမကြီး။

“ဒီလောက်အမဲတွေပေါပေါလောလောရတာ ရွာတက်ရောင်းပါ
ကလား”

သို့နယ် ခင်မောင်ကအကြံပြု၏။

“ငါ့တွက်တော့ဖြင့် ဝမ်းစာလေးရှိတော်ပါပြီ နို့ပေမင် မင်းလိုအပ်
လျှင်ဖြင့် ငါ့ရှာပေးပါမယ်” ဆိုကာ . . . ယခင်ကထက် အမဲကို ပို၍ရှာ၏။
သူ့ချည်းတုန်းက တစ်ကောင်လောက်ရထားလျှင်နေကော . . . ယခုမူ
မိတ်ဆွေကြီးအတွက် အမဲပိုရှာလေတော့၏။

သူရသော အမဲတို့ကို ခင်မောင်ကရွာသို့သယ်သွား၏။ တဆင့်
ပြန်ဖြူရောင်းရုံမက လှည်းကူးမြို့သို့ပင် တက်၍ဈေးကွက်ပို့လေတော့၏။

“ခုတလော မင်းကုန်းမုဆိုး အမဲတွေသိပ်ရတာပဲ”

“လုပ်ပါဦး မုဆိုးကြီးရယ် . . . ဆတ်ချို့နုလေးရလျှင်ဖြင့်”
ဆိုသူကဆို၏။

“ပေါးကြီးသည်းခြေလေးလုပ်ပါဦး”

“မုဆိုးကြီးရယ် . . . နင့်ဘကြီး ဆေးဆရာက ဆေးမြင်းခွာနက်ရ
လျှင်ဖြင့် ယူလာစမ်းပါလို့မှာလိုက်တယ်”

ဝသဖြင့် . . . မုဆိုးခင်မောင် တောတက်ပြီဆိုလျှင်ဖြင့် သို့နယ်မှာ
တတ်ကြ၏။

သူသည်လည်း ဘိုသိုက်အားကိုးဖြင့် အမှာဆင့်သူများအတွက်
တောပြန်ယူလာနိုင်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်၍ သူ့ကိုပို၍အထင်ကြီးလာခဲ့ကြ
တော့၏။

“မင်းကုန်းမုဆိုးခင်မောင်”ရယ်လို့ပို၍ပင် နာမည်ကျော်ခဲ့ချေ
တော့၏။

“ဘိုသိုက်ရေ ရောဟေ့ ပေါးကြီးသည်းခြေအတွက် ဒီလောက်ရ
သကွ”

“ဆေးမြင်းခွာအတွက် ငါ့ဘကြီးက ဒီလောက်ပေးလိုက်လေရဲ့
ဒါတောင်ငါ့ဘကြီးဖြစ်နေလို့ တခြားသူပေးတာဆို သည်ထက်ဘယ်ကပါ
မလဲ”

“မြို့ကငါတူလေး မင်းတို့နေပင်လို့ရတဲ့ ဝက်ပေးကြီးရဲ့
အဖွယ်ကို လည်မှာဆွဲဖို့ဆိုပြီး ဒီလောက်ပေးပြီး ဝယ်သွားလေရဲ့”

သို့နယ်ပြောပြလာလေတော့ ဘိုသိုက်တစ်ယောက် အံ့ဩတကြီး
ဖြစ်မိတော့၏။ အရင်က စပါးကြီးသည်းခြေတို့၊ ဝက်ခွယ်တို့၊ ဆေးမြင်းခွာ
တို့ဆိုသည်မှာ သူ့တွက် ချေးပေါသေးပေါ့။ . ရောင်းရသည်ကို သူမသိ၊
ခုကြည့်စမ်း ခင်မောင်က သူ့ပေါ် အင်မတန်ကောင်းပါကလား အလကား
ပစ်လိုက်ရမည့် ပစ္စည်းတွေက သူ့အတွက် ငွေတွေဖြစ်လာတော့၏။

“မင်းလဲယူလေကွာ”

ခင်မောင်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်း၍ သူရငွေများကို ခွဲဝေပေးလေ
၏။ ခင်မောင်က လက်မခံ။

“မင်းသာယူပါကွာ။ . ငါ့တွက်ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘို ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ။ . မင်းကြောင့် မင်းလုပ်ပေးလို့ ငါ့ငွေ
ရတာပဲ။ . ယူပါကွ”

“နေပါ ဘိုသိုက်ရယ် မင်းသာယူထားစမ်းပါ ငါ့တွက်လည်း ဖယ်
ထားပြီးသားပါ ချေးကောင်းရလျှင်ဖြင့် ငါ့ထပ်ပေးဦးမယ်သိလား”

“မင်းတွက် ခွဲယူပြီးဆိုတာ တကယ်လား”

“အေးပါကွာ”

“နို့ဖြင့်လည်း ပြီးတာပဲ”

“ဒီလောက်နဲ့မပြီးသေးဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့ ရသလောက်ပစ်ခတ်
ပေးထားဦး ငါယူသွားရောင်းလာချေမယ်။ . အဲ။ . တစ်ခုတော့ရှိတယ်
ပါ့ကဲ့ပဲပေးနော်။ . ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနဲ့သိလား”

“အေးပါကွာ”

သို့နှင့်ဖြင့် ခင်မောင်နှင့်ဘိုသိုက်တို့သည် အကျိုးတူစီးပွားဖက်
များဖြစ်လာကြပြန်၏။

သည်သို့ဖြင့် တစ်နေ့ မုဆိုးဘိုသိုက်ထံသို့ မင်းကုန်းရွာအနီးရှိ
ကြခတ်ဝိုင်းရွာသား ဖိုးမာရောက်လာ၏။

“ဟာ။ . သူငယ်ချင်း ဖိုးမာ မင်းဘာလာလုပ်လဲ ထင်းလာတိုက်
တာလား”

“အေးလေကွာ။ . ဘုတ်မုတ်ဖို့ ထင်းလာတိုက်တာ။ . ဟာ။ .
မင်း ဒီဆတ်သားတွေ ဘယ်မှာသွားရောင်းမလို့လဲ”

ဘိုသိုက်မနက်က ဆတ်ဟစ်ကောင်ရထား၏။ သူ့တွက်စားဖို့
ဖယ် ပတ်ဝန်းကျင်တောင်ယာတဲ နေရာအတွက်ပေးရန်ဖယ်ထားပြီး ကျန်
သည်များကို မုဆိုးခင်မောင်လာလျှင် ပေးလိုက်ရန်အတွက် အသားမြှောင်
များကို နေလှမ်းနေသည့်အချိန် ဖိုးမာရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“အေးကွာ။ . မင်းကုန်းမုဆိုးခင်မောင် လာလျှင်ဖြင့် ရောင်းဖို့
ပေးလိုက်မလို့”

ဟုပြောလေသဖြင့် ဖိုးမာသည်-

“ဟာ။ . နို့ဖြင့် ငါညနေပြန်မယ် ငါ့ကိုရောင်းပါလားကွာ”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ခင်မောင်ကိုပေးဖို့ပါ”

“ခင်မောင်ကမုဆိုးပဲကွာ သူ့တွက်မင်းဆီကမရလည်း သူ့ဘာသာ
ဗုလို့ရတာပဲ။ . ငါက မုဆိုးမဟုတ်ဘူးလေကွာ လုပ်ပါကွာ ငါ့ကိုရောင်းပါ
သူတမင်းကိုဘယ်လောက်ပေးလဲ”

“တစ်ပိဿာ ၃၀၀ ကျပ်”

“ဟေ”

ဘိုသိုက်ကိုအံ့ဩတကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်
ကာ . . .

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ငါလေးရာပေးမယ်”

“မဖြစ်လို့ပါကွာ မင်းစားချင်ရင် စားဖို့တွက် အလကားပေးလိုက်မိရင်ကန်လူများ ရောက်လာကြတော့၏။

ပါမယ်”

“အဲလိုလဲ ယတိပြတ်မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ငါ့ကို ဒီတစ်ခါတော့ဖြစ်အောင်ပေးလိုက်ရောင်းလိုက်ရသည်ချည်း ဖြစ်တော့၏။ ပေးလိုက်စမ်းပါ ကြုံတုန်းယုသွားချင်လို့ပါ မင်းနဲ့ငါက သူငယ်ချင်းအရပ် ခေါက်ခေါက်ကြီးတွေပဲကွာ”

သို့ ဖိုးမာကပြောလာပြန်တော့ ဘိုသိုက်အားတောင့်အားနာဖြင့် သွားမိ၏။ ဟုတ်ပေသားပဲ... သူကလည်းအားနာတတ်။ ဖိုးမာကလည်း တကျည်ကျည်လုပ်နေသဖြင့်

“ကဲ... ယုသွားချေကွာ” ဆိုလျက် သူပြောသည့်ဈေးဖြင့်ပေးလိုက်လေတော့၏။

ဖိုးမာတစ်ယောက် အားရဝမ်းသာဖြင့် ဆတ်သားများကို သိမ်းကျုံးဝယ်သွားလေတော့၏။

နောက်သုံးလေးရက်ခန့်တွင် ခင်မောင်ရောက်လာလေ၏။

“ဘိုသိုက်ရယ် ဘာသားရရ ငါ့သားရောင်းပါကွာ... အယ်သုလား ဝယ်ဝယ်မရောင်းစမ်းပါနဲ့” ဟုပြောလာပြန်လေ၏။

“အေးကွာ... စကငါလည်းမရောင်းပါဘူး ဖိုးမာကငါ့ရဲ့ မနိုင်ရင်ကန်လူဖြစ်နေတယ်... ဒီတော့ ရောင်းလိုက်ရတယ်ကွာ”

“အေးပါ... နောက်ဆို ငါ့သားရောင်းပါကွာ” ဟုပြောလာလေသဖြင့် ဘိုသိုက်တစ်ယောက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“အေးကွာ ခင်မောင်ရယ် မနိုင်ရင်ကန်လူဆိုတော့ အခက်သာကလား... နောင်အတတ်နိုင်ဆုံး မင်းကိုသာရောင်းဖို့ ငါစဉ်းစားပါမယ်”

သူ့စုံမစာပေတိုက်

သို့သာ ဘိုသိုက်ပြောလိုက်ရပေမည် နောက်ပိုင်းတွင်သို့

သူ ကြာကြာမငြင်းပယ်နိုင်တော့... အကြောင်းကြောင်းကို

သို့သော်တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ထိုမနိုင်ရင်ကန်လူများသည် သူ့အား ခင်မောင်ပေးသည့်ဈေးထက် ပို၍ပေးသွားကြသည်ဖြစ်၏။

သူ့ထက်ဈေးပိုပေး၍ ထိုသူတို့အား ရောင်းလိုက်သည်ဟု ခင်မောင်ကထင်မည်စိုးသဖြင့် မနိုင်ရင်ကန်လူဆိုတိုင်းလည်း မရောင်းပါ။ အဲဒီမနိုင်ရင်ကန်လူတွေထဲမှာပင် ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသူတွေကို ရောင်းခြင်းဖြစ်

သည်တော့ခင်မောင်က...

“ဘိုသိုက်ရယ် ငါ ၄၅၀ ဈေးပေးပါမယ်”ဆိုလျက် ငါးဆယ် လောက်ပိုပေးလာ၏။ သို့တောင်မှ တခြားသူတွေ ပေးသည်ထက် ထက်ဝက်

ပိုပေးနေသေးချေ၏။ ထိုသည်ကား သူ့တွက်အကြောင်းမဟုတ်ပါချေ။ သူ့သည်လူသားတွေအတွက် သည်းခြေကြိုက်ဆိုကြပေမည် သူ့တွက်

အတော့ဖြင့် လုံးဝမဟုတ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူသာလျင် အသိဆုံးဖြစ်ချေ တတ်၏။ ရဲခါတစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ မနိုင်ရင်ကန်လည်းဖြစ် ကျေးဇူးရှိသူ

သည်ဖြစ်သူတို့ကို ရောင်းတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ အချို့ဆိုပါလျှင်

“အသားမရလျှင် ဖေပါငေါ့သိုက်ရယ် အရိုးအရင်းလေးတော့ ပေးစားစမ်းပါ” ဟု ဆိုလာကြသူတွေရှိပြန်တော့သည်။

“အရိုးအရင်းလေးတွေကအစ ငါ့ကိုပဲပေးပါကွာ...”

သူ့စုံမစာပေတိုက်

ခင်မောင်ဆိုလာပြန်၏။

ဟင်း . . ခက်ချေပြီ အရိုးအရင်းကအစ ခုသာလိုချင်နေသူပါ ကလား။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ခုသွားသည်အမှန် ခင်မောင်၏စိတ်သဘော ကိုလည်း သူခန့်မှန်းမရဖြစ်ရတော့၏။

သူချည်း အကုန်လိုချင်လော့အစိတ်ရှိနေသည်ပဲ။

ဘယ်လိုကြောင့် သို့ဖြစ်ရပါလိမ့်။

“အေးပါကွာ” ဟုပြောရပေမင့် ဘိုသိုက်စိတ်ပျက်သွားမိသည် တော့အမှန်။

ခင်မောင်က လောဘကြီးသူပါကလား။ အတ္တဆန်သူပါကလား။ ဟုပင်တွေးလိုက်မိသည်ကြောင့် ကယျာကသီ ထိုအတွေးကို ဖောက်လိုက်ရ ခဲ့၏။ “အင်းလေ . . ငါစိတ်ထင်လိုပါ သူ့ငါ့ကိုအားကိုးအားထားပြုလေခြင်း သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်” ဟု အတွေးကို အတင်းဖိတွေးလိုက်ရ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဘိုသိုက်တစ်ယောက် အရင်ကလို တောင်ယာ တဲတွင် အေးအေးလူလူမနေရချေတော့ပြီ။ အသားလို၍ အရိုးတောင်းသူ တွေ ရောက်ရောက်လာသဖြင့် ပုန်းရှောင်နေရတော့၏။ နို့မဟုတ် သုက အားနာတတ်သည် ခင်မောင်ကိုလည်း အားနာရပေမည်မဟုတ်ပါကလား။

မည်သို့ပင်ရှောင်နေပေမင့် အားနာတတ်သော သူ့အကြောင်း သိသူတွေသာ မဖြစ်မနေ တောတောင်ထဲအထိ လိုက်ရှာတွေ့ကြ၏။

သည်တော့လည်း ဘိုသိုက်ထွက်လိုက်၏။

ငါလည်း ရောင်းရေးဝယ်ရေးကောင်းလို့ ပိုပေးပါမယ်ကွာဆိုပြီး ငါးဆယ်တစ်ရာ ပိုပေးလာ၏။ သို့ သူ့အိမ်လောက်ပိုပေးလာချိန်တွင် မတော့ အခြားသူတွေက တိုးပေးလာကြသည်မှာ တစ်ထောင်ငါးရာ

သူ့ဥပစာပေတိုက်

နှစ်ထောင်ဖြစ်လေသည်တွင် သုစဉ်းစားမိ၏။

သူတို့ကို တစ်ပိဿာပေးလိုက်လျှင် ၁၅၀၀ . . ၂၀၀၀ ရမည်။ ၁၅၀၀ . . ၂၀၀၀ ခင်မောင်ဆီမှ ငွေယူလိုက်လျှင် အနည်းလေးသုံးပိုဿာ လောက်ပေးရမည်ဖြစ်၏။

သည်တော့ ဘိုသိုက်ထွက်မိတော့သည်မှာ ခင်မောင်ကို ပေးထား လေသည်မှာလည်းမနည်းတော့ချေပြီ။ သူ့တွက်လည်း သက်သောင့် သက်သာဖြစ်ရေးအတွက် အခြားသူများကိုလည်း မျက်နှာမပျက်စေရန် အတွက် အနည်းငယ်စီခွဲပေးရန် ထွက်လိုက်တော့၏။

“ခင်မောင်ရယ် မင်းကိုငါပေးခဲ့တာလည်းမနည်းခဲ့ပါဘူး ငါ့တွက် လည်းပြန်ကြည့်ပါဦး” ပြောလိုက်တော့ ခင်မောင်မျက်နှာပျက်သွားလေ တော့၏။ သည်တော့ -

“ခင်မောင် ဒီလိုလုပ်ပါကလား မင်းပြောသလို ငါ့ကို သူများတွေ ပေးစေချင်လျှင်ဖြင့် ဈေးနည်းနည်းထပ်တိုးပေးကွာ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မင်းဆီကပါ လိုချင်လို့ ညစ်တာမဟုတ်ဘူး သူတို့က ၂၀၀၀လောက်ပေး လာကြတော့ ငါလည်းစိတ်ဖြေသာအောင် တစ်ထောင် ထောင့်ငါးရာ လောက်တော့ဖြင့်ပေးကွာ သူတို့ကိုငါပြောလို့လဲကောင်းတာပေါ့”

သို့ ဆိုပြန်တော့လဲ အင်းမလုပ် . . အမဲလုပ်။

ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်။

ဘိုသိုက်စဉ်းစားမရဖြစ်တော့၏။

သို့ သူ့ဆိုခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ဘာရယ်ကြောင့်မသိ ခင်မောင်တစ် ယောက်မကြာခဏဆိုသလို သူ့တောင်ယာထဲသို့ရောက်လာ၏။ သူနှင့်တူတူ တောပစ်ထွက်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်တော့၏။

သူ့ဥပစာပေတိုက်

သိပ်တော့ သူလည်းအမဲရ . ကိုယ်လည်းအမဲရ ရသမျှအမဲ
သူချည်းယူသွားလေ၏။

သည်တော့လဲ ဘိုသိုက်တစ်ယောက်အားနာတတ်သူပီပီယေလိုက်
ရသည်ချည်းဖြစ်တော့၏။

“ဘိုသိုက်ရယ် ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားအားကိုးပါဗျာ ခင်မောင်
ဆိုတာ မင်းကုန်းမုဆိုးဆိုပြီး နာမည်ရှိသူပါ သူ့ဟာသူရှာစားတောင်လုံလောက်
ပါတယ်ဗျာ”

သို့နယ်မနိုင်ရင်ကန်လူတို့က မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြောလာကြ
တော့၏။ သည်တော့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်၏။ မဖြစ်ချေပြီ။

“ခင်မောင်ရယ် ငါဘယ်လိုမှ မနိုင်ရင်ကန်လူတွေကို ရှောင်လို့
ရမှာမဟုတ်ဘူး . . ဒီလိုလုပ်ပါလား မင်းကိုလဲငါကူမယ် သူတို့ကိုလည်း
ခွဲဝေပေးမယ်ကွာ . . ငါ့တွက်လည်း ဈေးသုံးနဲ့ပဲရတာပေါ့”

“အေးလေ . . ”ရယ်လို့ ပြောလာပေမင့် မျက်နှာတော့မကောင်း
သည့်နောက်ပိုင်း ဘိုသိုက်ထံသို့ အလာကျသွား၏။

ပေါင်းလင်းကြိုးဝိုင်းတွင်တော့ သူ့ရောက်လာတတ်သည်ဟု
ဘိုသိုက်သတင်းရခဲ့၏။

“သူတစ်ယောက်တည်းလား” ဆိုတော့ “တခြားရွာက မုဆိုးတွေ
ပါလာတတ်တယ်” ဟုသိရသဖြင့် ဘိုသိုက်ပြီးမိ၏။ အနည်းငယ်လည်း
စိတ်သက်သာရမိ၏။ ဘယ်တွက်မှ မနိုင်ရင်ကန်လူတွေအတွက် သူလွတ်
လပ်စွာ ကူညီနိုင်တော့မည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင် သိခြားသူသည်ခင်မောင်ကို
သတိရနေ၏။ အဆင်မပြေရဲ့လားပေါ့ . . သူ့ထဲလည်းမလာတာကြာပြီပဲ။
ဘိုသိုက်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သူသိသည်မှာ သူ့ပျော်မွေ့သည်မှာ သူ

စိတ်ဝင်တစားရှိသည်မှာ အမဲလိုက်ခြင်းအလုပ်ပင်မဟုတ်ပါကလား
သို့ကြောင့်လည်း ပေါင်းလင်းကြိုးဝိုင်းတောကို သူကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်သွား
လာတတ်သည်မဟုတ်ပါကလား။ ပေါင်းလင်းကြိုးဝိုင်းတောအတွင်း
အယ်နေရာများတွင် သားကောင်များအရှိများတတ်သည်။ သူသိနေခြင်း
ဖြစ်၏။

သူ့တွက်တော့ဖြင့် သားကောင်သည်မရှားဖြစ်ချေ၏။
သို့ကြောင့် မည်သည့်မုဆိုးနှင့်ယှဉ်ယှဉ် . . သူ့ကိုလိုက်မိခဲ့သူမရှိခဲ့
သည်ချည်းဖြစ်သည်။

သည်တော့ ခင်မောင်တစ်ယောက် သူ့ထံသို့ပြန်ရောက်လာရ
တော့၏။ ခင်မောင်နားလည်သွားချေပြီဖြစ်မည်ထင်။

တစ်နေ့ ဘိုသိုက်၏တောင်ယာတံသို့ မုဆိုးခင်မောင်စောစော
မိုးဝိုးရောက်လာချေတော့၏။

“စောလှချည်လား . . ”
“စောဆို မင်းကိုအမိလာဖမ်းရတာ”

“ဆို . . ဘယ်လိုအရေးကိစ္စပေါ်လာပြန်သလဲ”
သို့ ဘိုသိုက်က လိုလိုလားလားမေးလိုက်သည်တွင် ခင်မောင်

တစ်ယောက် ရွှင်ပြသောမျက်နှာဖြင့် -
“တောထွက်ပစ္စည်းတစ်ခုအမှာရထားလို့ကွ” ရယ်လို့ အားတက်

သရော်ပြောလာတော့၏။
“ဘာပစ္စည်းတုန်း”
“ဝက်မာန်စွယ်”
“ဟေ”

“ဟုတ်တယ် . . ဝက်မာန်စွယ်ရလျှင်ဖြင့် ငါတို့ထောပြီ”

“မလွယ်တဲ့ကိစ္စပေပဲကွ. . မာန်စွယ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရှာမလဲ”

“မမြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းအတွက်မရှိပါဘူးကွာ ငါသိပါတယ် လုပ်စမ်းပါ ကြံစမ်းပါဦး ငါကရ. - ရစေမယ် အာမခံပြီးကြိုတင်ငွေတောင် ယူထားပြီကွ. . ”

ဘိုသိုက် စိတ်ပျက်စွာခေါင်းတိုခါယမ်းလိုက်၏။

“ဘယ်လိုမြစ်နိုင်မှာလဲကွာ” ဆိုပြီး အဝေးသို့လှမ်းငေးကြည့်နေ လိုက်တော့၏။ ပြီးလေမှ -

ဝက်မာန်စွယ်ဆိုတာ တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် တိုက်ခိုက်ရင်း ကျိုးကျခဲ့တဲ့ အစွယ်မျိုးကိုခေါ်တာ ဒေါသတကြီး မာန်စောင်နေတဲ့ ဝက်ကို ပစ်ခတ်ရလိုက်တဲ့ အစွယ်ကလည်း မာန်စွယ်မမြစ်နိုင်ဘူး”

“ငါ့မယ်အကြံရှိတယ်”

သို့ခင်မောင်ကပြောလေသဖြင့် ဘိုသိုက်သည် သူ့အားလှမ်းကြည့် လိုက်ပြီး “ပြောကြည့်လေ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုကွ. . ဝက်ဆိုတာမျိုးက သူ့ကိုနာကျင်အောင်လုပ်လာ လျှင် ဒေါသတကြီးဖြစ်ပြီး ရန်သူကိုဝရုန်းသုန်းကား ပြေးတိုက်ခိုက်တတ် တယ် မဟုတ်လား”

“အေးလေ”

“သည်တော့ ဝက်ကောင်တစ်ကောင်ကို လိုက်ရှာကြမယ် ဒေါသထွက်အောင် စပစ်လိုက်ပေါ့ . . အဲဒီအခါ ဝက်ကောင်ကြီးက ဒေါသတကြီး ပြေးပက်လာလိမ့်မယ် ကိုယ်ကတော့ လျှင်မြန်ဖျတ်လမ်းဖို့ လိုတယ် . . . သစ်တစ်ပင်ကို ကျောပေးရပ်နေကွာ ဝက်ကပြေးပက်လိုက်

သူ့စုမစာပေတိုက်

အမြန်ရှောင်လိုက်. . သည်တော့ ဝက်ကသစ်ပင်ကို သူ့အစွယ်ကားကြီးနဲ့ ထိုးကော်ပက်မိပြီး အစွယ်ကျိုးကျွန်ခဲ့လိမ့်မပေါ့”

“ဟေ”

ခင်မောင်ပြောတာလည်း မြစ်နိုင်ချေရှိ၏။ သို့ကြောင့် ဘာမှ မစဉ်းစားလေတော့ပဲ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်၏။

သည်သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဥက္ကံမြို့သို့ထွက်လာခဲ့ ကြတော့၏။

“သူတို့စီမံချက်အကောင်အထည်ဖော်ရန်မှာ ဥက္ကံချောင်းဖျားရှိ ဝက်စွယ်ချောင်းကို သတ်မှတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဝက်စွယ်ချောင်းတွင်း တောဝက်များ အုပ်နှင့်သင်းနှင့် နေထိုင် တတ်ကြသည်မဟုတ်ပါကလား။

ထိုနေ့ . . ညနေစောင်းလောက်တွင် ဥက္ကံ၊ ပေါက်ကုန်း၊ ဘုရားလမ်းတွင်နေသည့် မုဆိုးမြင့်မောင်အိမ်တွင် တစ်ညတည်းခိုညအိပ် လိုက်ကြပြီး နောက်နေ့နံနက်စောစောတွင် မြင့်မောင်အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြ ပြီး မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာသို့ မရောက်မီ ကင်းမတီးကျေးရွာရှိ မုဆိုးမောင်စိုးတဲတွင် နံနက်စာစားနားနေလိုက်ကြပြန်ပြီး . . ညနေစောင်း လု တွင်မှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ မီးလောင်ကုန်းကျေးရွာသို့ ညနေပိုင်းအချိန် လောက်တွင်ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

“ဟာ. . မုဆိုးကြီး ဘိုသိုက် မလာစဖူးအလာထူးပါကလားကွ့”

မီးလောင်ကုန်းရွာသူကြီး ဦးဇာမဏိက သို့နယ်တအံ့တသြဖြစ် ကာပြောလာသည်ကြောင့် ဘိုသိုက်က သူတို့ဝက်မာန်စွယ်လိုအပ်သည်ဖြစ်

သူ့စုမစာပေတိုက်

၍ အကျိုးအကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်တွင် -

“ဟကောင်ရ. . . ဒီအချိန်မျှစ်ပေါ်ချိန်လေကွာ. . . ရွာထဲက တောတက်မျှစ်ချိုးတဲ့သူတွေတောင် ဝက်အုပ်ရန်ကြောက်လို့ အုပ်နဲ့သင်းနဲ့ သွားကြရတာကွ. . . မင်းတို့ဝက်ပစ်ဖို့ ဆိုလျှင်ဖြင့် ဥက္ကံချောင်းဖျား ဝက်စွယ် ချောင်းကိုသာ တက်ချေတော့ကွာ”

သို့နယ် သူကြီးဦးဇာမဏိကပြောလာသည်ကြောင့် ခင်မောင် သည် အားရရွှင်ဖူးသောမျက်နှာပေးဖြင့် ဘိုသိုက်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြလေ ခ်။

သူ့အပြုံး၏အဓိပ္ပါယ်ကို ဘိုသိုက်ကသိလိုက်သည်ကြောင့်ခေါင်း ညိတ်ပြလေ၏။

“ကဲ. . . မင်းတို့နားလိုက်ကြဦး. . . ပြီး ညစာစားကြကွာ မင်းတို့ ရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ. . . နေ့လယ်က ဖွတ်တစ်ကောင်ရထားလို့ ဖွတ် သားနဲ့ တာလဘောချက်ထားတယ်”

“ဟာ. . . သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဖထိရယ် တာလဘော ချက်တဲ့ အခါ ဖွတ်သားနဲ့ချက်တဲ့ တာလဘောက အကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ကွာ. . . နို့ကြောင့် မင်းတို့ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲလို့ ငါကပြောတာပေါ့ကွာ. . . ကဲ. . . ကဲ နားနေပြီးရေမိုးချိုး. . . အမောပြေ သောက်ဖို့ ငါ့မယ် ဝိဓကိတစ်လုံးရှိတယ်ကွာ”

“ဟာ. . . ဖထိက တယ်ဟုတ်ပါကလား အဲဒီဝိဓကိ ဘယ်ကရ တုန်း”

“မုဆိုးလင်းမြင့်လှိုင်ပေးတာပေါ့ကွာ”

“ဗျာ. . . လင်းမြင့်လှိုင်လာသွားသေးလား”

သူဇုမစာပေတိုက်

မုဆိုးဘိုသိုက်က သို့နယ်အားရဝမ်းသာမေးလိုက်လေ၏။

“မနေ့ကတင် ကိုပိုက်နဲ့လင်းမြင့်လှိုင်လာသွားကြတယ် သူတို့လဲ ပဲ ဥက္ကံချောင်းဖျားတက်သွားကြတာပဲ. . . ”

“နို့ဖြင့်. . . သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဥက္ကံချောင်းဖျားမယ် ဆုနိုင်သေး တာပေါ့”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး. . . ချောင်းဖျားကနေ သာယာဝတီ နယ်ဘက်ကို ကူးကြမယ်လို့တော့ပြောသွားတာပဲ”

သို့ ဦးဇာမဏိကပြောလာသဖြင့် ဘိုသိုက်သည် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားလျက် -

“သူတို့ကဘာလို့ သာယာဝတီနယ်ဘက်ကူးရမှာတုန်း” ဟုမေး လေ၏။

ဥက္ကံကြီးဝိုင်းနဲ့ သာယာဝတီနယ်စပ်မယ် စောစံကြိုင်တို့အဖွဲ့ သစ်မာထုတ်နေလို့ အမဲပစ်ရင်း အလည်သွားကြမလို့ရယ် ပြောသွားကြ တာပဲ”

“ဆင်ပိုင်ကြီးစောစံကြိုင်ကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ. . . မင်းလဲသူ့ကိုသိပါတယ်”

“ကဲ. . . ဖထိ ကျွန်တော်တို့ရေသွားချိုးဦးမယ်” ဆိုကာ ဘိုသိုက် သည် ခင်မောင်ကိုခေါ်၍ ဥက္ကံချောင်းတွင်း ရေချိုးရန်ဆင်းခဲ့လေတော့၏။ ဦးဇာမဏိ၏ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးနောက်ဘက်တွင် ဥက္ကံချောင်းမကြီးရှိနေ သည်မဟုတ်ပါကလား။

ချောင်းတွင်ရေကိုတဝကြီး ချိုးလိုက်ပြီးနောက် ဦးဇာမဏိနှင့် အတူ ‘အမိုးစိစဉ်ပေးထားသည့်’ ‘ရေကံ’ငှက်ကြော်ဖြင့် အမြည်းလုပ်လျက်

သူဇုမစာပေတိုက်

ဝိစကံကိုသောက်လိုက်ကြတော့၏။

ဦးဇာမဏိက တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက်သာ သောက်ပြီးအိပ်ယာ ဝင်သွားတော့၏။

ဘိုသိုက်နှင့် ခင်မောင်သည် ထမင်းမစားဖြစ်လိုက်သည့်တိုင် အရက်ချည်းဖိသောက်လိုက်မိကြတော့၏။

ဗူးဗူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားကြသည်ဖြစ်၍ အတော်နေပြင်မှ နီးလာကြ သဖြင့် -

“မင်းတို့ ဖာလာစခန်းကို ကနေ့အရောက်သွားရမှာ နေပြင်မှနီး တော့ဖာလာကို အချိန်မီရောက်နိုင်ကြပါမလား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် လည်း ဒီမှာ တစ်ရက်နားနေပြီး နောက်နေ့စောစောထွက်ကြပေါ့” ဟု ဦးဇာမဏိကပြောပေမည် “ကိစ္စမရှိပါဘူး ဖထိရယ် ကျွန်တော်တို့ ဖာလာကို အရောက်သွားနိုင်ပါလိမ့်မယ်” သို့နယ်ဆိုကာ ဦးဇာမဏိနှင့်အမိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြတော့၏။

သူတို့ခရီးစဉ်တွင် ဖာလာစခန်း၌ မဖြစ်မနေတစ်ညတည်းခို စခန်း ချအိပ်ရပေမည်ဖြစ်သည်။ အသံတွက်မူ မီးလောင်ကုန်းနှင့်ဖာလာစခန်း ကြားနေရာသည် ခခန်းမသာ၍တကြောင်း ကျားဆိုးတစ်ကောင်ရှိသည် ကြောင့်တစ်ကြောင်းကြောင့် စခန်းသာပြီး ဝါးခုတ်မျှင်ချိုသမားများရှိကြ သည့် ဖာလာစခန်းတွင် ညအိပ်စခန်းချရန် သင့်လျော်သည်ကြောင့်ဖြစ် ချေ၏။

ဖာလာစခန်းတွင် ညအိပ်ကြပြီး နောက်နေ့စောစောခရီးဆက် လျှင် ဥက္ကံချောင်းဖျားရှိ ဝက်ငွယ်ချောင်းသို့ ရောက်နိုင်ကြပေသည်။

ဝက်ငွယ်ချောင်းတွင် စခန်းချ၍ ဝက်ကိုရှာပစ်ရန် ဖြစ်ချေ၏။

သုခပစာပေတိုက်

ထိုနေရာတွင် တောဝက်များပေါ်သည်ဖြစ်၍ စိတ်ကြိုက်ဝက်ကောင်းကောင် ကို ရွေးချယ်ပစ်ရန် အလွန်သင့်လျော်ချေသည်မဟုတ်ပါကလား။ သူတို့ ရည်မှန်းထားသလို ဝက်မာန်စွယ်ရလို့ကတော့ ပွဲပြတ်ပြီသာမှတ်။ ထိုသည် ကား မုဆိုးခင်မောင်၏ စိတ်ကူးအိပ်မက်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မီးလောင်ကုန်းရွာမှ ထွက်ကတည်းက ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်သော်လည်း အထွက်နောက်ကျ သည်ဖြစ်၍ သည်ညဖာလာစခန်းရောက်နိုင်လိမ့်မည် မထင်ကြချေ။ သို့ပေမည် အပြေးလေးတစ်ပိုင်းလျှောက်ခဲ့ကြမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်လောက် သည်ဟုတွက်လိုက်ကြ၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ‘ရိုး’လေးတစ်ခုနားအရောက်တွင်-
“ဟာ”

ဒရယ်လေးတစ်ကောင်ပါလား။ ဘိုသိုက်က ခင်မောင်ကို လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဟုမေးလိုက်၏။ သူဆိုလိုချင်သည်မှာ ဒရယ် ကောင်လေးကို ပစ်ခတ်မည်ဆိုပါက သူတို့အတွက် အချိန်လင့်သွားနိုင်၏။ ယခုတောင်မှ တက်သုတ်ရိုက် လျှောက်နေကြရခြင်းဖြစ်၏။

ဘိုသိုက်၏အမေးကို ခင်မောင်ကလည်း သဘောပေါက်လိုက် ၏။ တစ်ချက်တွက်လိုက်သည်မှာ ယခုလို တက်သုတ်ရိုက်လျှောက်ခဲ့ကြ သည် သို့ငြား ဖာလာစခန်းသို့ အချိန်မီရောက်နိုင် မရောက်နိုင် သေချာပြော နိုင်သေးခြင်းမရှိသည့်အတူတူ ဆာလောင်နေသည်လည်းဖြစ်၍ “ဘိုသိုက် ရယ် ပရယ်ကောင်ကိုသာပစ်ပါတော့” ရယ်လို့ ပြောလိုက်သည် ကြောင့် ဘိုသိုက်သည် သူ့ကိုပြုံးပြုံးကြုံးကြည့်လိုက်ပြီး လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလို ယက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ဒရယ်ကောင်လေးကို ပစ်လိုက်လေတော့၏။

သုခပစာပေတိုက်

“ဒိန်း”

“ဟာ”

“အလို”

ချက်ကောင်းထိမှန်ပုံမပေါ် ယိမ်းကိုယိုင်ကာဖြင့် ‘ရိုး’ထဲ ပြေးဝင်သွားသည်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ဒရယ်ကောင်နောက်ပြေးလိုက်သွားတော့၏။

ရိုးထဲသို့သူတို့ရောက်သွားကြသည်တွင် ဒရယ်ကောင်လေး၏ အရိပ်အရောင်ပင်မတွေ့ပါတော့ချေ။ သို့ပေမင် သွေးစက်များကို တွေ့ရသည်ကြောင့် ခြေရာခံလိုက်ခဲ့ကြ၏။ ရိုးပြတ်လေးအတွင်းမှ တိရစ္ဆာန်ကောင်တို့သွားလမ်းကို တွေ့ကြသဖြင့် ထိုလမ်းအတိုင်း တိုးဝင်လိုက်သွားကြတော့၏။

ထိုလမ်းမြှောင်လေးအဆုံးတွင် မြက်ရိုင်းများထူထပ်စွာပေါက်နေသည့် ကွင်းပြင်တစ်ခုသို့ရောက်လာ၏။

မြက်ရိုင်းများကြား ဝေ့ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် မြက်ရိုင်းပင်တို့လှုပ်ခတ်နေသည်ဖြစ်၍ ဒရယ်ကောင်လေးဖြစ်ချိန်မည်ဟု တွက်ကာ သူတို့သည် မြက်ရိုင်းတောအတွင်း ပြေးဝင်လိုက်သွားကြပြန်၏။ မြက်ရိုင်းပင်တို့သည် ရင်ညွန့်လောက်ရှိသည်ဖြစ်၍ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လှုပ်ခတ်နေသော နေရာသို့သွားလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဟူး . . . တော်ပါသေးရဲ့”

ဒရယ်ကောင်လေး ဒက်ရာအနာတရဖြင့်လဲကျနေခြင်းပါကလား မည်သို့ပင်ဆိုစေ သူတို့နှစ်ယောက် သားကောင်ကိုထမ်း၍လာလမ်းကိုဖြိုထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

သူ့စုမစာပေတိုက်

အလိုလေးငှာ မြက်ရိုင်းတောအစပ် ရောက်လာကြပေမင် သူတို့ဝင်လာခဲ့ကြသော နေရာမဟုတ်ပါကလား။

“လာပါဌာ မထူးပါဘူး ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့နေရာသွားပြီး အသားဖျက်ကြတာပေါ့”

ခင်မောင်ကသို့နှယ်ပြောကာ ရှေ့မှဦးဆောင်သွားလိုက်ကာ အောက်ပေါင်းရှင်းသည့် တောင်ပိန္နဲပင်ကြီးအောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ဖိုင်ချလိုက်သည်နှင့် ဘိုသိုက်သည်လည်း ထမ်းဖိုးလာသော ဒရယ်ကောင်လေးကို မြေပေါ်သို့ချလိုက်၏။

ဒရယ်ကောင်လေးအသက်မရှိတော့ပါကလား။

အတန်ကြာမှ နားနေလိုက်ကြပြီးလေမှ ဒရယ်ကောင်လေးကို အသားဖျက်လိုက်ကြ၏။

သည့်နောက် တစ်ဆူထိုးမီးကင်လိုက်တော့၏။

ဒရယ်ကောင်လေးကို အတုံးအတစ်လိုက် တစ်စုံများထိုးမီးကင်နေသည့်သူတို့နှစ်ယောက်သည် နားနေလိုက်ကြ၏။

“ဘိုသိုက်ရေ မထူးတော့ပါဘူးကွာ မောင်စလည်းဖျိုးပြီ ဒီမှာလဲ ခန်းသာတာပဲ ညအိပ်စခန်းချလိုက်ကြတာပေါ့”

သို့နှယ် ခင်မောင်ကပြောလာခြင်းကို ဘိုသိုက်တစ်ယောက် အသံအမှတ်ပြုရုံ ပြုံးပြလိုက်ပြီး နားစွင့်နေလေသည်ကြောင့်

“ဘာသံကြားလို့တုန်း” ဟု ခင်မောင်ကမေးလိုက်၏။

“တောဆင်ရိုင်းကောင်တွေ အသံလားလို့ သေချာနားထောင်ကြည့်စမ်း” ဟု ပြောလေသဖြင့် ခင်မောင်တစ်ယောက် စိုးရိမ်စိတ်ပေါ်လာပြီး

“နို့ဖြင့် . . . ငါတို့ ဒီမယ်စခန်းချညှပ်လို့ပြန်ပါမလား . . . တော်”

သူ့စုမစာပေတိုက်

ကြာနေ ဆင်ရိုင်းတွေရောက်လာမှဖြင့် ဒုက္ခ” ဟု တုန်ယင်စွာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ငါတို့ဒီနေရာနဲ့ အတော်အလှမ်းဝေးပုံပါပဲ . . ဘာမှစိုးရိမ်စရာ တောမရှိပါဘူး . . ငါ့စိတ်ထင်ပြောရလျှင် ဟိုးရှေ့တောင်ကြောဆီလောက် ကပါ . . ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းလောက်ကလာတဲ့ အသံပါ”

“ဟေ့ . . ချောင်းကဘယ်မှာရှိလဲ မင်းသိလို့လား”

ခင်မောင်က တအံ့တဩဖြစ်လျက် မေးလေ၏။

“ဟိုရှေ့က မြက်ရိုင်းတောအစပ်ကိုကြည့်လိုက်လေ . . လင်းနေ တာပဲမဟုတ်လား အဲဒါချောင်းကျယ်ကြီးဖြစ်လို့ လင်းနေတာပေါ့ မယုံသွား ကြည့်လိုက်ပါလား”

“သွားကြည့်စရာမလိုတော့ပါဘူး မင်းပြောတာဆို လွဲခဲ့ပါတယ်”

“ကဲ . . ဟိုနားလေးမယ် ဝါးတောလေးရှိတယ် ငါဝါးသွားခုတ် လိုက်ဦးမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟေ့ . . ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဟုတ်လား . . မြေကြီးပေါ်မှာ ငါတို့ ဘယ်လိုအိပ်မလဲ . . ဝါးလေးကို နှစ်ခြမ်းခွဲစိတ်ပြီး အခင်းတော့လုပ် အိပ်ဦး မှပေါ့ကွာ”

သို့နယ်ပြောပြီး ဝါးတောလေးဘက် ထွက်သွားသည်ကြောင့် ခင်မောင်သည်လည်း ဘုံသိုက်နောက်ကပျာကသိပြေးလိုက်သွားတော့၏။
သည်သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အိပ်စရာနှင့်စားစရာလို လေသေးမရှိဖြစ်သွားတော့သည်။

ထင်းမီးဖိုကြီး၏အပူကြောင့် အနွေးဓါတ်လည်းရသည်ဖြစ်၍

သူ့စုမစာပေတို့က

ညှိုးပိုင်းလောက်တွင် နှစ်ယောက်သားနှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော်သွားကြ တာသည်။

“ဂျွတ် . . ချွတ် . . ချွတ် . . ချလွမ် . . ဂျွတ်”

“ဝေါ . . ဝေါ . . ဝန်း . . ဝရန်း . . ဝန်း”

သို့ အသံကြောင့် ခင်မောင်တစ်ယောက် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေရာမှ လန့်နိုးခဲ့ရတော့၏။

“ဟင်”

သူ့မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မီးပုံကြီး၏နောက်ဘက် အမှောင် တွင်မှ ရဲရဲနီနေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် လန့်ဖျတ်သွားရတော့၏။

သို့ပေမည် သတိလက်လွတ်မရှိသဖြင့်ခြင်းကြောင့် နံဘေးရှိ သနတ်ကိုကောက်ယူပြီး ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံထဲသို့ လှမ်းပစ်လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြီးထွက်လာပြီးသည်နှင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံရှိရာ နေရာမှမဟုတ်လေဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်နေရာလောက် မှ သတ္တဝါတစ်ကောင် ပြေးလွှားထွက်သွားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်လိုပါလိမ့်”

ဘုံသိုက်သည်လည်း သေနတ်သံကြောင့် နိုးလာရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . ခင်မောင် ဘာကောင်တွေ့လို့လဲ”

သို့မေးလာသည်ကြောင့် ခင်မောင်က အကြောင်းစုံပြောပြ စေ၏။

“မင်း . . အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ စိတ်ထင်ပြီးပစ်မိတာဖြစ်မပေါ့ ကဲ . . ကဲ နိလိုက်ချေဦး”

သူ့စုမစာပေတို့က

သို့နယ်ပြောကာ ဘိုသိုက်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက် တစ်ချက်
ဝေကြည့်လိုက်ပြီး ထင်းမီးပုံတွင်း ထင်းခြောက်တုံးများ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး
နောက် ပြန်လှဲအိပ်လိုက်လေပြန်၏။

ခင်မောင်သည်လည်း မကျေမနပ်ဖြင့် သူ့နေရာလေးတွင် လှဲချ
အိပ်လိုက်တော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အတွေးကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်ကြခြင်း ခင်မောင်တစ်
ယောက်မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ဘိုသိုက်သည် အိပ်မပျော်နိုင်သေးချေ။

“မိုးမြန်မြန်လင်းပါစေ” ဟုသာ တစ်ယောက်တည်းကြိတ်၍
ဆုတောင်းနေတော့၏။ သူဤစခန်းမှ အမြန်ထွက်ခွာလိုချေပြီဖြစ်၏။
သူထင်သည် ‘သည်ည’သူအိပ်ပျော်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟူ၍ပင်။ ဘယ့်တွက်
မူ ဤစခန်းတွင် မကြာမီ အန္တရယ်တစ်ရာကျရောက်လာနိုင်ခြင်း
ကြောင့်ဖြစ်တော့၏။ မှောင်မိုးလောက်က တစ်ဘက်ကမ်းတောင်ကြော
ဘက်မှ တောဆင်ခိုင်းကောင်တို့ အသံကြားရ၏။ သည်တုန်းက ခင်မောင်
ကြောက်မည်စိုးသဖြင့် တောဆင်ခိုင်းကောင်တွေ ရောက်မလာလောက်ဟု
ပြောခဲ့၏။ ဘာလို့မရောက်လာရမှာတုန်း ချောင်းတွင်ရေရှိသည်မှ မဟုတ်
တာခြည်း အချိန်မရွေးစိတ်ကူးပေါက်. . ပေါက်သလို ရောက်လာနိုင်သည်
ပဲလေ။

ခုလည်းကြည့် ခင်မောင်တစ်ယောက် မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့်၍
သေနတ်ဖြင့်ပစ်လိုက်ရာ ထိမှန်ပုံမပေါ်ဆိုသော်လည်း သူ၏သေနတ်သံ
ကြောင့် မျက်ဝန်းရှင် ထွက်သွားပုံရ၏ဆိုပေမည် ထွက်ပြေးသွားသံသည်
ထိုမျက်ဝန်းမြင်နေရသော နေရာလေးမှ မဟုတ်လေဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်

သူ့စွဲမစာပေတိုက်

နေရာမှ ဖြစ်နေသည်ဆိုပါကလား သို့ပါကတစ်ခုခုထူးခြားနေသည်တော့
အမှန်ဖြစ်ချေပြီ။

သို့ကြောင့်သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်၏။
အမှတော့မတွေ့။ သို့ကြောင့် ထင်းမီးကိုထပ်ထိုးခဲ့၏။ သည်တွင်. . သူ
ကြက်သည်းမွေးညှင်းများပင် ထသွားတော့၏။

ညီစို့စို့ ပုပ်အက်အက်အနံ့ကိုရလိုက်သည်ဖြင့် မီးရောင်ဖြင့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာ အမှောင်ရိပ်လောက်မှာ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုကိုတွေ့
လိုက်သိလို ခံစားလိုက်ရတော့၏။

“အလိုလေးဗျာ. . .”

မြင်လိုက်ရသော အရိပ်သဏ္ဌာန်သည် ဂိုဏ်းဆုံပေမည် ခြေလေး
ချောင်းသတ္တဝါမဟုတ်သည်တော့သေချာသလို လူတစ်ယောက်လည်း
မဖြစ်နိုင် ဘယ့်တွက်မူ ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် အရပ်အမြင့် ၇ပေ.၈ပေ
ခန့် ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ဘိုသိုက်သည် သူ့လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းချိန်
လိုက်၏ သည်တော့ ထိုအရိပ်မည်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားချေတော့၏။

ဘိုသိုက်သည် ထိုနေရာသို့ သေချာစူးစိုက်ကြည့်နေရင်း တောင်
ဝံနဲ့ပင်ကြီးအောက်တွင် ကျောမှီထိုင်ချလိုက်ပြီး ထိုနေရာသို့ မမှိတ်မသုန်
ကြည့်နေလိုက်ပြန်၏။

စောစောက စိတ်ထင်လို့များလေလား တွက်လိုက်မိပြန်ပေမည် လေ
အသင့်တွင် အပုပ်နဲ့ရလိုက်ပြန်သည်ကြောင့် ကြက်သီးဖျန်းခနဲထသွားမိ
ပြန်၏။ သေနတ်ကိုင်ထားသည့် လက်သည်ချွေးစေးများပင်စိုထွက်လာ၏။
ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက်ကတော့ဖြင့် မဲမှောင်လို့နေ၏။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

သူ့စွဲမစာပေတိုက်

~ ခင်မောင်ကိုနှိုးလိုက်ရကောင်းနိုး စဉ်းစားမိပြန်၏။

သို့ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့ကိုသူရဲဘောကြောင်သူဟု ထင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိပြန်၏။

မျက်လုံးအစုံကိုလည်း မမှိတ်ရဲ . . တစ်တစ် အန္တရာယ်ကျရောက်လာမည်ကိုလည်း တွေး၍ ပူပင်နေမိပြန်၏။

သို့ကြောင့် မျက်လုံးကိုဖြူး၍ ရှေ့တူရှုသို့ စိုက်ကြည့်နေတော့၏။ ငိုက်မြည်းနေသောမျက်ဝန်းကို အတင်းဖွင့်ထားငြား ဖိုးလင်းလှတွင် မှေးခန်းဖြစ်ကာ ငိုက်ကျသွားတော့၏။

“ဟာ”

ပုနွေးနွေးလက်ကြီးက သူ့ပါးကိုထိကပ်လာသည်ကြောင့် လန့်ဖုတ်သွားကာ မျက်လုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဖြူးဖြူး ခင်မောင်မျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်လေမှ ထိတ်လန့်စိန်ပျောက်သွားတော့၏။

မိုးစင်စင်လင်းနေပါကောလား . .

“ဘယ်လိုကြောင့် မင်းလက်ကြီးက ပုနေရတာတုန်း” မေးလိုက်၏။

“ချမ်းလို့မီးလှူနေရင်း မင်းကိုနောက်ပြောင်ချင်တာနဲ့ လက်ဖက်နှစ်ဖက်ကို မီးနားကပ်အပူပေးပြီး မင်းပါးနှစ်ဖက်ကို လာကပ်လိုက်တာလေ မိုးလဲလင်းနေပြီပဲ . . ဒို့ ဒီကသွားကြစို့ ကဲ . . ဒရယ်မီးကင်လက်ကျန်လေးစားလိုက်ဦး ပြီး . . ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် ဘိုသိုက်သည် ထိုနေရာလေးမှထလိုက်ကာ မီးပုံနားသွားလိုက်ပြီး ဒရယ်သားမီးကင်ကို ယူစားလိုက်ရင်း ညကအရိပ်မည်းကြီးမြင်မိ

သူ့စုမစာပေတိုက်

ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်း” ရယ်လို့သက်ပြင်းချပြီး သုဘာသာကြိတ်ပြီးလိုက်သည်ကြောင့် “မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ” ဟု ခင်မောင်က မေးလေ၏။ သည်တွင် ဘိုသိုက်သည် “ဟိုရှေ့ကကျွန်းပင်ပေါက်က အရွက်ဖားဖားကြီးတွေ လေတိုက်လို့ လှုပ်ခပ်သွားတာကို အရိပ်မည်းကြီးထင်မိတာကို ပြန်တွေးမိပြီး ငါဟာငါသဘောကျ ပြီးလိုက်မိတာကွ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ ငါ့ကိုမနှိုးလို့ နို့ငါအိပ်ရေးပျက်ဦးမယ်”

ခင်မောင်က သို့ပြောကာပြီးနေလေ၏။

“ကဲ . . ခရီးဆက်ကြမယ်”

ဘိုသိုက်က သို့နယ်ပြောပြီး ချောင်းဟုထင်ရသော မြက်စိုင်းပင်တို့ရှိရာ ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ဟာ”

သို့နယ်ရှေ့မှ သွားနေသော ဘိုသိုက်တစ်ယောက် မြက်စိုင်းတောစပ်ရောက်သည်တွင် အံ့အားသင့်သွားပုံရသဖြင့် နောက်မှလိုက်ပါခဲ့သော ခင်မောင်က -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟုမေးရင်း ဘိုသိုက်ရပ်နေသည် နံဘေးသို့ သွားရောက်ယှဉ်ရပ်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ခင်မောင်သည်လည်း မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့သြသွားရပြန်၏။

“ငါထင်ထားသလို ချောင်းမှမဟုတ်တာချည်း အင်းပျက်ကြီးထင်မိ”

မဲ့”

သူ့စုမစာပေတိုက်

ချွန်နယ်ပိတ်ပေါင်းပင်ငယ်တို့ဖြင့် အောက်ပေါင်းရွတ်လှသည့် မြေပြန့်တိုကြည့်ရင်း ဘုံသိုက်ကပြောလိုက်၏။

“ဟာ. . ဟိုမယ်ကြည့်စမ်း”

ခင်မောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံပုပ်ပင်ကြီးသို့ လှမ်းပြလိုက်၏။

“ဟင်. . ချုံပုပ်နောက်ကွယ်မှာ အသေကောင်တစ်ကောင်ရှိလိမ့် မယ် ယင်မည်းကြီးတွေ အဲ့နေပါကလား လာကွာသွားကြည့်ရအောင်”

သို့နယ်ပြောပြီး . . ဘုံသိုက်သည် ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ထိုချုံပုပ်ရံ ရာသို့ သွက်သွက်သွားလိုက်၏။

“အား”

ချုံပုပ်နားရောက်လှတွင် စူးဝါးသော အပုပ်နဲ့ရလိုက်သည် ကြောင့် ဘယ်လက်ဝါးဖြင့် နှာခေါင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်၍ အနားတိုးကပ် သွားလိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ . . .” ကွဲတစ်ကောင်လောက်ရှိ ပြောင်သေကြီး ပါကလား ခိုက်ပွင့်နေ၏။ အတွင်းကလိစာတို့ မရှိသည့်ပြင် ပေါင်တစ်ခြမ်း ပင်မရှိတော့ပါကလား . . “ဟင်းကောင် (ကျား)” လက်ချက်ဖြစ်ချိန်မည် ပိုသေချာရန်အလို့ငှာ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မြေပြင်ကို လေ့လာကြည့်လိုက်၏။

အကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံးနီးနီးရှိ ဟင်းကောင်ခြေရာ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ကို တွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ဘုံသိုက်သည် ခင်မောင်အား ထို ဟင်းကောင်ခြေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး . . “ညက လာသွားတဲ့ခြေ ရာ . . နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် နို့ရဲရဲဖျက်လုံးတစ်စုံညက မင်းတွေ့လို့ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လိုက်တာ ဒီကောင်ကြီးဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

သုန္ဒမစာပေတိုက်

ခင်မောင်ကသို့နယ်ပြောပြီး ဘုံသိုက်တာဆက်ပြောလေမည် ဘာဆက်လုပ်မည် စောင့်စိုင်းကြည့်နေလိုက်၏။

“ဒါကြောင့် ငါညက အပုပ်နဲ့ရတာကိုး”

သို့နယ်ပြောပြီး အင်းပျက်၏တစ်ဖက် တောတန်းလေးရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလေတော့၏။

“ဒို့လမ်းများမှားလားလေပြီထင်ပါရဲ့”

နောက်မှ လိုက်ပါရင်း ခင်မောင်က သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ဘုံသိုက်က လှည့်မကြည့်ဘဲ . .

“ရှေ့တောတန်းလေးရောက်လျှင်ဖြင့် ဘယ်နေရာရောက်နေပြီ ဆိုရမှာပါကွာ. . .” ဟုသာပြောလျက် သေနတ်ကို ပုခုံးထက်တင်ထမ်း သွက်သွက်လျှောက်လှမ်းသွားလေသည်ကြောင့် ခင်မောင်သည်လည်း သူ့ နောက်မှ အမှီပြေးလိုက်ခဲ့ရချေတော့၏။

သို့ဖြင့် တောတန်းလေးသို့ ရောက်လာ၏။ တောင်သရက်တို့ အပေါက်များသည့် တောတန်းလေးဖြစ်သည်။

အင်းပျက်အစပ်မှ တောတန်းလေးသို့အဝင် တိရစ္ဆာန်လမ်းဟောင်း လေးအတိုင်း တိုးဝင်ခဲ့ကြတော့၏။

“ငါတို့လမ်းမှားနေကြတာတော့ သေချာတယ် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းဆုံးလျှင် ရွာတွေ့ဆိုသလိုပေါ့ . . . ဝက်စွယ်ချောင်းသွားတဲ့နေရာတော့ ရောက်ကိုရောက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ဘုံသိုက်ကသို့နယ်ပြောပြီး ရှေ့မှတောတိုးသွားလေ၏။ခင်မောင် သည်လည်း နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေရာမှ . .

သုန္ဒမစာပေတိုက်

“ဟာ . . . ဟိုမယ် လူတစ်ယောက်”

သို့နယ် ခင်မောင်ပြောလိုက်သံကြောင့် ရှေ့မှသွားနေသော ဘိုသိုက်သည် သွားနေသောခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခပ်ပြေပြေ တောင်ကြောလေးပေါ်ရှိ မီးလောင်သစ်ငုတ်တိုကြီးကို ကျောမှီ၍ လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကြောင့် -

“လာကွာ . . . အဲဒီလူဆီသွားမေးစမ်းကြည့်တာပေါ့”

သစ်ခတ်ဝါးခတ်သမားဖြစ်နိုင်၏ဟု တွက်ကာ ထိုသူရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။

ထိုသူအနားရောက်လုတွင် သူတို့ခြေရာကြားသည်ကြောင့် ထိုသူက သူတို့ဘက်ဆက်ခနဲလှည့်ကြည့်လာ၏။

“ဟာ”

ထိုသူသည် သူတို့ကိုမြင်သည်နှင့် ထိုနေရာလေးမှ တဘက်တောင်ကြောလေးအောက် ပြေးဆင်းသွားတော့၏။

“ဟိတ်လူ . . . ဟိတ်လူ နေဦးလေ ကျုပ်တို့ လူကောင်းတွေပါဗျ”

သို့နယ်အော်ဟစ်ပြောရင်း ဘိုသိုက်နှင့် ခင်မောင်သည်တောင်ကြောလေးပေါ် ပြေးတက်သွားတော့၏။

ထိုသူထိုင်သွားသော သစ်ငုတ်တိုကြီးနား ရောက်သည်တွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး ထိုသူပြေးဆင်းသွားရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်ကြ၏။

လူပုလေးတစ်ယောက် သစ်ပင်ကျိုး သစ်ပင်ကြား ကွေ့ပတ်ပြီး သွားသည်ကိုသာ တွေ့လိုက်ကြ၏။ ပြီးနောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်စွာခေါင်းခါပြလိုက်ကြလျက် ထိုင်ချလိုက်ကြတော့သည်။

သူဇုမစာပေတိုက်

“ခဏနားပြီး ဒီလူပြေးသွားတဲ့အတိုင်း လိုက်သွားလျှင်ဖြင့် အဲဒီလူနေတဲ့ တဲ သို့မဟုတ် လူနေတဲ့စုတော့ ရောက်သွားမှာသေချာတယ်” သို့နယ် ခင်မောင်ကပြောလာ၏။

“အေးလေ . . . လမ်းစပျောက်နေတဲ့အတူ လူရိပ်လူယောင်တွေ့တဲ့နောက်လိုက်ကြတာ . . . ခို့အတွက် အကျိုးမယုတ်လောက်ပါဘူး”

“ဒါကမင်းအထင်ကိုးကွ”

“ဟင်”

“ဟာ”

သို့နယ်ပြောလာသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်အသံကြောင့် နှစ်ယောက်သားမြိုင်တူ အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုအသံပိုင်ရှင်ကို မြင်သည်နှင့် ဘိုသိုက်တစ်ယောက်ရင်ထဲ ထိပ်ခနဲဖြစ်သွားတော့၏။ ညက တောင်ပိန္နဲပင်ခေန်းတွင် ညဘက်ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သော အရိပ်မည်းကြီးကို ပြန်သတိရလိုက်၍ဖြစ်၏။

ဘယ်တွက်မှ ယခုသူတွေ့လိုက်ရသော လူသည် အရပ် ‘၆’ပေကျော် ‘၇’ပေလောက်ရှိနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်တော့၏။

“ငါအရပ်ရှည်တာကို မင်းကြည့်ပြီး အံ့ဩနေပုံရတယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့အရပ်ဟာ ‘၇’ပေလောက်ရှိတတ်ကြပါတယ် . . . အထူးအဆန်း မဖြစ်လောက်ပါဘူး . . . နို့ပေမင့် ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်တော့ အံ့ဩကောင်း အံ့ဩနိုင်သလို ညမှောင်မှောင်အခါမျိုး ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်လျှင်ဖြင့် ထိတ်လန့်ကောင်း ထိတ်လန့်နိုင်တာ မဆန်းပါဘူး ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

သို့နယ်ပြောပြီး ထိုလူသည် သူတို့နားလျှောက်လာသဖြင့် ဘိုသိုက်သည်မသိသော သေနတ်ကို အရံသင့်အသုံးပြုနိုင်ရန် အလို့ငှာမောင်းတင်

သူဇုမစာပေတိုက်

လိုက်တော့၏။

“ချောက်”

“ဟား . . ဟား . . ဟား ရယ်ရတယ်ဟေ့ မင်းတို့ကနှစ်ယောက်
ငါကတစ်ယောက်တည်းသမား မင်းတို့လက်ထဲမှာ သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့
ငါမယ် လက်ချည်းသက်သက် . . ဒါများကွာ ငါ့ကိုဘာလို့ကြောက်ရတာ
တုန်း ကြောက်စရာရှိ ငါကမင်းတို့ကို ကြောက်ရမှာ စောစောကပြေးသွား
တဲ့ကောင်ကိုကြည့်လေ မင်းတို့ကိုမြင်တာနဲ့ ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးလေရဲ့
အဲဒီကောင်နောက်တော့ မင်းတို့လိုက်သွားဖို့ စိတ်ကူးပြီး ငါ့ကျတော့ ဘာလို့
ကြောက်ရတာတုန်း ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . အေးလေ ဒါက
လူတွေရဲ့ သဘာဝပဲပေါ့ . . ကြောက်တတ်တဲ့သူကို ဖြံ့ခြောက်ဖို့ လုပ်တတ်
ကြတယ် . . ကိုယ်ကကြောက်ပြီဟေ့ဆိုလျှင်ဖြင့် အနည်းလေး ကြောက်
ကန်တော့ ကန်တတ်ကြတာကိုး သာမန်လူတွေထက် အရပ်ပိုရှည်နေတာ
လေးကို တလွဲတချော်တွေးမိပြီး သွေးလန့်နေတာလား . . ငါဟာ မင်းတို့
လိုလူပါပဲကွာ တောင်တွေးမြောက်တွေး တွေးပြီးမလန့်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

သည်တော့မှ ဘိုသိုက်သည် ထိုသူ့ကိုစေ့စေ့ကြည့်မိတော့၏။
ခင်မောင်ကတော့ ထိုသူ့ကို တဖန်တကြည့်နေဆဲဖြစ်၏။

“ကဲ . . ဆို မင်းတို့လမ်းမှားလာကြပြီမဟုတ်လား လမ်းမှန်ပြီဖို့
ငါ့ကိုတော့ မမေးနဲ့ ငါမသိဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါဒီနေရာကနေ ဘယ်မှ
သွားလေသွားထမရှိလေတော့ ဘယ်လမ်းကသွားရင် ဘယ်ရောက်တယ်
ငါမပြောတတ်လို့ပဲ အဲတစ်ခုတော့ရှိတယ် ငါဒီကနေ ဘယ်သွားသွား ဘယ်
ရောက်ရောက် ငါနေတဲ့ ဒီနေရာလေးကိုတော့ ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ရောက်
အောင်ပြန်လာတတ်တယ်”

သူ့စုမစာပေတိုက်

ထိုသူ့စကားကြောင့် ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည် တစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက် တွေ့ကြည့်လိုက်မိကြပြန်၏။ ပြီးနောက် -

“နို့ဖြင့် . . ခင်ဗျားက ဒီနားမှာနေတယ်ဆိုတော့ ” ဟု ဆိုကာ
ဘိုသိုက်သည် နံဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်ကာ မျက်နှာတို့
မဲ့လိုက်၏။

“ဟကောင်ရ . . ဒီနားနေတယ်ဆိုတာ အဖြစ်ပြောတာကွ
စောစောက ကောင်လေးပြေးသွားတဲ့ဘက် ရှေ့မှာလှမ်းမြင်ရတဲ့ တောင်
ကြောလေးပေါ်မှာနေတာကိုပြောတာ”

ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည် ထိုသူ့ညွှန်ပြရာ သူနေထိုင်ပါသည်
ဆိုသော တောင်ကြောလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ ပြီးလေမှ -

“ခင်ဗျားနဲ့စောက ထွက်ပြေးသွားတဲ့သူ နှစ်ယောက်တည်းနေကြ
တာလား တောတောင်ထဲမယ် တောင်ယာလာလုပ်နေကြတာလား”

ဘိုသိုက်ကမေးလိုက်၏။

ထိုသူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး . .

“ငါတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ စောစောကမင်းတို့ တွေ့လိုက်တာ
ငါနဲ့တူနေတဲ့လူပဲ”

“နို့ဖြင့် ဘယ်လိုတော်ပေလဲ . . ပတ်သက်လဲ”

ခင်မောင်ကသို့ စူးစူးစမ်းစမ်းမေးလိုက်သည်ကြောင့် ထိုသူသည်
ခင်မောင်ကိုမျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“သူနဲ့ငါဘာမှ မတော်စပ်ဘူး မင်းတို့နှစ်ယောက်လိုလည်း
မဟုတ်ဘူးကွ . . သူ့ဟာသာမန်လူတစ်ယောက်ထက် ပိုပြီးပုလွန်းသူဖြစ်
သလို ငါကတော့မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်း သာမန်လူထက်ပိုပြီးမြင့်နေတယ်

သူ့စုမစာပေတိုက်

သူဟာ အရာရာကိုကြောက်တတ်ပြီး . . ငါက ဘာမှမကြောက်တတ်ဘူး ပြီးတော့ သူက ငါခိုင်းတာကို ထောင့်စေ့အောင်လုပ်ပေးရတယ် ငါကတော့ သူ့ကိုခိုင်းနေရတဲ့သူ . . ကဲ . . ပြော ဘာသိချင်သေးလဲ အေး အဲလိုမေး လိုက်လို့ ကျုပ်တို့ကို ပြန်လမ်းသိချင်တယ်လို့တော့ မမေးနဲ့ ငါမပြောပြ တတ်ဘူး”

ထိုသူ့စကားကြောင့် ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည် လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်နယ်ကြည့်လိုက်ကြပြီး “ဘာမှမသိချင်တော့ဘူး” ဟုပြိုင်တူ ပြောလိုက်ကြတော့၏။

“နို့ဖြင့် . . မင်းတို့နှစ်ယောက်ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ချေ” ဟုဆိုလျက် စောကလူ ပြေးသွားရာလမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားလေတော့၏။

“မထူးပါဘူး သို့ တောတောင်ထဲ စမ်းတဝါးဝါးသွားနေကြမယ့် အစား သူ့နောက်လိုက်သွားကြတာပေါ့” ဟု ဘိုသိုက်ကပြောလိုက်ပြီးသည် နှင့်ထိုသူ့နောက်လိုက်သွားလေတော့၏။

“ဟင်”

ရှေ့မှသွားနေသော ထိုသူ့ကိုနောက်မှတစေ့တစောင်းကြည့် လိုက်သည်တွင် ထိုသူကား အရပ်ရှည် ခြေတံရှည်သလောက်ခြေလှမ်း ကျဲကျဲ လျှောက်လှမ်းသွားခြင်းမရှိ။ ခြေတစ်ဖဝါးစာသာလျှင် လှမ်း၍ သွား နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ပေမင် အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ သို့ သူသွားနေသော် လည်း သူတို့သည် ထိုသူ့နောက် မပြေးရုံတမယ် လိုက်နေရခြင်းပင်ဖြစ် တော့၏။

အံ့ဖွယ်လူပါကလား။

ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည် ထိုသူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြရာမှ

သူ့စုမစာပေတိုက်

တောင်ကြောလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာသည်တွင် . .

“ဆရာကြီး သူတို့ကို ဘာလို့ခေါ်လာရတာလဲ”

သို့အသံသာကြားရ၏။ လူကိုမမြင်ရသဖြင့် ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင် သည် အသံလာရာသို့ လှမ်းကဲကြည့်ကြ၏။ လူလုံးကို လုံးဝမမြင်၍ တအံ့ စာခြစ်နေကြသည်ကြောင့် -

“ဟိတ်ကောင် ပုရှည်မင်းထွက်လာခဲ့ ဘာမှစကားမရှည်နဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဒီညအိပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးလိုက် ကဲ. . မင်းတို့နှစ်ယောက် သူနဲ့လိုက်သွား ညနေကျငါလာခဲ့မယ်”

ထိုသူ့စကားဆုံးသည်နှင့် သူတို့ရှေ့ တောင်သရက်တစ်ပင်၏ စိုင်းဖျားရွက်အုပ်ကြားမှ လူပုလေးထွက်ခဲ့ပြီး မြေပေါ်သို့ ခုန်ချလာ၏။

သည်တော့မှ လူပုလေးသစ်ပင်ပေါ်မှာတက်နေခြင်းကို သိကြရ တော့သဖြင့် ပြုံးမိလိုက်ကြ၏။

“လာ . . . ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့”

လူပုလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းခဲ့ကြည့်ပြီး လှည့် စုတ်သွားတော့၏။

“ကဲ. . လိုက်သွားကြချေ”

သို့ကြောင့် ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည် လူပုလေးနောက်လိုက် သွားကြရတော့ပြန်၏။

လူပုလေးသည် ခြေတံတိုသော်ငြား ခြေကိုကားနိုင်သ၍ ကား လျက်လျှောက်သွားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဘိုသိုက်နှင့် ခင်မောင်သည် နောက်မှလိုက်ရင်း ပြုံးမိတော့၏။ သို့ငြား လူပုသလောက်မြန်လွန်းလှပါ ကလား သူတို့နှစ်ယောက် နောက်မှအမှီပြေးလိုက်ခဲ့ရသဖြင့် လွန်မင်းခွာ

သူ့စုမစာပေတိုက်

အံ့သြမိကြပြန်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်မှမျက်ခြေမပြတ်လိုက်ခဲ့သော်လည်း ရှေ့မှသွားနေသော လူပုလေးကို မတွေ့ကြတော့သဖြင့် ရပ်လိုက်ကြပြီး လှည့်ပတ်ဝေဝဲကြည့်နေကြစဉ် -

“တယ်နှေးကွေးတဲ့သူတွေပဲ . . အိပ်တန်းဝင်လာတဲ့ တောကြက်တစ်ကောင်တောင် သွားဖမ်းလာသေးတယ် . . ရှော့ ကိုင်လာခဲ့” ဆိုကာ နံဘေးချုံ့ပုတ်တွင်းမှ ထွက်လာပြီး လည်လိမ်ချိုးထားသော တောကြက်ကောင်သေကို လှမ်းပစ်ပေးခဲ့ပြီး ရှေ့ဆက်သွားပြန်သဖြင့် ဘိုသိုက်နှင့် ခင်မောင်သည် လူပုလေးမျက်ခြေပြတ်သွားမည်စိုးသဖြင့် တောကြက်ကောင်သေကို လှမ်းကောက်ယူပြီး အပြေးကလေးလိုက်သွားကြရတော့ပြန်၏။

သည်သို့ဖြင့် သူတို့သည် ဝက်သိုက်ဟောင်းတစ်ခုနားသို့ ရောက်လာကြသည်တွင် -

“ကဲ . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာနားကြချေ . . အိပ်ကြချေ”

“ဟင်”

“ဘာ . . ဘယ်လို”

ဝက်သိုက်ဟောင်းတွင် သူတို့ကိုအိပ်ခိုင်းနေပါကလား . . ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့် ဘိုသိုက်သည် လူပုလေးနောက်ပြောင်နေသည်ထင်၍

“မဖြစ်နိုင်တာချည်းဗျာ . . ဒါအိပ်စရာနေရာမှ မဟုတ်တာချည်း ဝက်သိုက်ဟောင်းကြီးပေပဲ . . ဗွားကောင်တွေကလည်း ပေါ့မပေါ့” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် လူပုလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို စူးစူးရှရှကြည့်လာပြီး -

သူ့စူးစူးစာပေတိုက်

“ကျုပ် လူပုသလောက် စိတ်ရှည်လို့ပေါ့ဗျာ . . နို့ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်မလွယ်ဘူး ဒါ . . ကျုပ်သဘောနဲ့ နေခိုင်း နားခိုင်း အိပ်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ရတာ”

“ဘာဗျ . . ဆရာကြီးဆိုတဲ့သူက ခင်ဗျားကို ဘယ်တုန်းက အဲလိုခိုင်းလိုက်လို့လဲ လာပတ်မနေနဲ့ တစ်ချိန်လုံး ကျုပ်တို့နဲ့တူတူရှိနေတာပဲ”

“ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း တယ်အာတဲ့ နတ်သူတွေပဲ ဧည့်သည်အိမ်ရှင်စီမံတာနာခံရမပေါ့ဗျာ”

လူပုလေးက သို့နယ်ပြောလေသဖြင့် ဘိုသိုက်က နှုတ်ခမ်းကို လှုံ့လိုက်ပြီး . .

“ဘယ်အိမ်ရှင်မှ ဧည့်သည်ကို ပစ္စလက်ခတ်မထားဘူး အိမ်ရှင်သမ္မာနဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျေပြုကြတာချည်းဗျ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ ခုကော အိမ်ရှင်က ဧည့်သည်တွေကို ပစ္စလက်ခတ်ထားလို့လား”

သို့နယ် လူပုလေးကပြောလာသဖြင့် ခင်မောင်က ဒေါသသလေးဖြင့်-

“ဒါ . . ပစ္စလက်ခတ်ထားရုံမကဘူး စော်ကားတာဗျ” ပြောလိုက်သည်တွင် လူပုလေးသည် ဒေါသအမျက်ထွက်သွားကာ -

“ဧည့်သည်က အိမ်ရှင်ကိုစော်ကားလိုက်တာဗျာ ဟင်း . . ဟင်း ကျုပ်သဘောနဲ့ဆိုလျှင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကို ဒီမယ်မထားဘူး ဟိုရှေ့ကတပေါ်ကထားလိုက်တာ”

သို့ပြောလာသဖြင့် ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည် သုလှမ်းပြရာဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူ့စူးစူးစာပေတိုက်

..ဝါးတဲလေးတစ်လုံးပါကလား သူ့သဘောနှင့် အဲဒီတဲမှာ နေခိုင်းလျှင်ဖြင့် ပိုကောင်းသေး၏ဟု တွက်လိုက်ကြ၏။

“နို့ဖြင့် ကျုပ်တို့အဲဒီမယ် နေမယ်ဗျာ” ဟု ပြိုင်တူပြောလိုက်ကြ၏။

သို့ သူ့ကိုပြောလိုက်သည်တွင် လူပုလေးတစ်ယောက် မျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်သွားလျက် -

“မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ ဆရာကြီးက ဒီမှာသင့်မယ်ထင်လို့ ခင်ဗျားတို့ကိုနေခိုင်းတာ ကျုပ်သဘောနဲ့ခင်ဗျားတို့ အဲဒီမယ် သွားနေကြမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဆရာကြီးက ကျုပ်ကို အပြစ်ဆိုရုံမက အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်.. ဒါမယ် ခင်ဗျားတို့ပြန်လည်း ကျွန်တော်အဲဒီနေရာလေးမှာပဲ အိပ်ရတော့မယ်ဗျာ မလုပ်ကြပါနဲ့ ဒီမှာပဲနေကြပါ ဟိုမယ် ကျုပ်ပဲသွားအိပ်ပါရစေ”

သို့နယ် တုန်ယင်သောလေသံဖြင့် ခယတောင်းပန်ပြောလာသဖြင့် လူပုလေးကိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုကြောင့် သိဖြစ်သွားရပါလိမ့်ဟု တွက်လိုက်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကြတော့၏။

“အေးလေ . . ကောင်းပြီ ဒီညပဲနေမယ် နောက်နေ့ ပြန်မယ်” ပြီး . . ပြီးရောဟု သဘောပိုက်ပြောလိုက်ကာ လူပုလေးနေထိုင်ခိုင်းသည့် ဝက်သိုက်ဟောင်းပေါ်သို့ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် လှဲချလိုက်တော့၏။

“ဟင်!”

ဝက်သိုက်ဆိုသော်လည်း အင်မတန် အိမ်ကပ်ညာလို့ ပေါက်ကလား။ အမိရင်ခွင်တွင်း ရောက်သွားသည့် ကလေးငယ်လို ခံစားကြရပါကလား သို့ဖြင့် လူပုလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“တွေ့ပြီဟုတ်လား . . နို့ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ကို ဒီဝက်သိုက်မှာ

သူ့စုမစာပေတိုက်

နေခိုင်းတာပေါ့ အဲဒါဆရာကြီးရဲ့စေတနာ စည့်ဝတ်ကျေးဇူးပေပဲ ဟဲ . . ဟဲ.. ဟဲ”

သို့နယ်လူပုလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောကျစွာကြည့်ပြီးပြောလေသဖြင့် . . .

“နို့ဖြင့် ခင်ဗျားကတာလို့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့နေရာမှာ မနေချင်ပဲ ဝါးကြောခင်းပေါ်မှာပဲ အိပ်ချင်ရတာတုန်း”

ဘိုသိုက်ကမေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကလူပုသလောက် စိတ်ထားတော့ မြင့်မြင့်ထားသဗျ . . အရပ်ကပုရတဲ့ကြား မြေကြီးနားကပ်အိပ်ရဦးမယ်ဆိုတော့ မဖြစ်သေးပါဘူးဗျာ . . ဘယ်လောက်ပဲနွေးနွေးထွေးထွေးရှိပါစေ အမြင့်မှာပဲ ကျောနာခေါင်းနာဖြစ်ပါစေ ဝါးတဲအမြင့်လေးမှာပဲ ဒုက္ခခံ အိပ်တော့တာပေါ့”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

လူပုလေးစကားကြောင့် ဘိုသိုက်နှင့် ခင်မောင်သည် သဘောကျနှစ်ခြိုက်စွာ အားပါးတရရယ်မောလိုက်ကြတော့၏။ လူပုလေးကိုလည်း ခင်မင်သွားကြတော့၏။

“ကဲ . . ကျုပ် ကြက်ကောင်ကို သွားကင်ချေဦးမယ် . . ခင်ဗျားတို့နားနေကြဦး” ဆိုကာ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင် လူပုလေးထွက်သွားသည်နှင့် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည့်ပြင် အိမ်ကပ်ညာလို့သည့် ဝက်သိုက်ဟောင်းတွင် နိမ့်ယူမှိုန်းလိုက်ကြတော့၏။

မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

“ဟိတ်လူတွေ . . ဟိတ်လူတွေ . . ထကြတော့ ထကြတော့”

သူ့စုမစာပေတိုက်

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်မသိ။ ကိုလူပုလားနီးလေမှ နီးလာကြတော့၏။

နီးလာတော့၏။

“ကဲ . . . အိပ်မနေကြနဲ့ဦး ကြက်ကင်လေးဘာလေးစားလိုက်ကြဦး” ဆိုကာ တံခွံထိုး မီးကင်ထားသည့် ကြက်ကောင်လုံးကင်ကိုပေးလာသည်ကြောင့် ခင်မောင်နှင့်ဘိုသိုက်သည် ဆာလောင်နေကြပြီလည်းဖြစ်သည်ကြောင့် ကယာကသီယူစားလိုက်ကြတော့၏။

“ဝေါ . . . ဝရော . . . ဝေါ”

သူတို့စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရေစိမ်နေစဉ် ချောင်း၏တစ်ဖက်ကမ်းပါးယံကြောပေါ်မှ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင် တောတိုးပြေးလွှားသဲကြောင့် ကယာကသီရေအိုင်ထဲမှ တက်လိုက်ကာ သေနတ်ကိုယ်စီဆွဲယူ၍ သိုကြောလေးပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“တော်ကြာနေ ဆရာကြီးလာလိမ့်မယ် ရေခိုးချိုးလျင်မြင့်ရှေ့နားမယ် ရေကြည်ချောင်းလေးရှိတယ်”

“ဟာ”

သို့နယ်ပြောပြီး လူပုလေးသည် သူတဲရီရာသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟင်”

ခင်မောင်နှင့် ဘိုသိုက်သည်လည်း ကြက်ကင်ကုန်သည်နှင့် “ရေခိုးသွားကြစို့” ဟုဆိုကာ ရေကြည်ချောင်းလေးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

စွယ်စုံတောဆင်ရှင်ကြီးတစ်ကောင်ပါကလား။

တောင်ကြောလေးအတိုင်း ချောင်းကို ဆန်တက်သွားခြင်းဖြစ်တော့၏။

ရေကြည်ချောင်းလေးသည် သူတို့နေရာနှင့် မည်သို့မျှဝေးလှသည်တော့မဟုတ် သို့ပေမင် ရေသည်ခြေဖျက်စိလောက်သာရှိခြင်းကြောင့် ရေချိုးလောက်သည့် ရေအနက်ရှိရာ ချောင်းအောက်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းခဲ့ကြတော့၏။

“ကျွမ်းစ်”

“ကျွမ်းစ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုမြင်ပုံမပေါ် သူလမ်းသူသွားနေခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် “လာပါဘိုသိုက်ရယ် သူလမ်းသူသွားတာပဲ ငါတို့ကို အန္တရာယ်ရှိလာတာမှားမဟုတ်တာ”

ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ရာ အတန်လှမ်းလှမ်းနေရာလောက်ဆီမှ ခါးစောင်းလောက်ရေအနက်ရှိသည့် အိုင်လေးတွင်ရေဆင်းစိမ်လိုက်ကြတော့သည်။

သို့နယ် ခင်မောင်ကပြောပြီး လာလမ်းအတိုင်း ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

“အားပါး . . . အေးလိုက်တာ”

စခန်းနားသို့ပြန်အရောက်တွင် -

“ဟာ . . . ဟိုမယ်ကြည့်စမ်း ဘိုသိုက်”

ရေအိုင်တွင်းဆင်းစက အေးလှသော်လည်း အတန်ကြာတွင်မူ

သို့နယ် ခင်မောင်ကလက်ညှိုးထိုးပြလေသည့်နေရာကို ဘိုသိုက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူ့ခုမစာပေတိုက်

သူ့ခုမစာပေတိုက်

သုတို့အိပ်ယာ ဝက်သိုက်တွင် လူပုလေးခုန်ပေါက်ကျွမ်းထိုးဆော့နေပါကလား။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုပင်ဖြစ်တော့၏။

လူပုလေးကတော့ သုတို့ပြန်ရောက်လာကြသည်ကို သတိမထားမိ ဝက်သိုက်ပေါ်တွင် ကျွမ်းထိုးခုန်ပေါက်နေတော့၏။

“ဟိတ်လူ . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဘိုသိုက်ကမေးလိုက်၏။

လူပုလေးတစ်ယောက် ခိုးထုတ်ခိုးထည်နှင့် မိခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတော့၏။

“အို . . ဟာ . . ဟင် . . အင်း . . ကြွက် . . ကြွက် . . ကြွက်တစ်ကောင် ခင်ဗျားတို့ ဝက်သိုက်ထဲ ဝင်သွားလို့ လိုက်ဖမ်းနေတာ” ဟု ပြောလျက် ကြွက်ကောင်ကိုဝက်သိုက်တွင်း လိုက်ရှာနေဟန်ပြနေလေတော့၏။

ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာပြီးလိုက်ကြတော့၏။

“ဟိတ်ကောင် ပုရှည် မင်းဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာတုန်း”

သို့အသံကြားရာသို့ ဘိုသိုက်၊ ခင်မောင်နှင့်လူပုလေးတို့သည် တပြိုင်နက်ဆိုသလို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင် . . ဆရာကြီးလာပြီ”

သို့နှယ်ပြောပြီး လူပုလေးသည် ဝက်သိုက်တွင်းမှ ကပျာကသိ ခုန်ထွက်လိုက်ကာ . . လူရှည်ကြီးရှေ့တွင် ရှိရှိလေးရပ်နေလိုက်တော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည်လည်း အလိုလိုနေရင်း သုတို့သည်ပင် လူပုလေးကဲ့သို့ ရှိရှိလေးဖြစ်သွားကြတော့၏။ ထိုသည်ကို မိမိလိုက်သော လူရှည်ကြီးက ယဲယဲလေးပြီးလိုက်ပြီး -

သူ့စုမစာပေတိုက်

“သည်မယ် အိပ်ရတာအဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား” ဟုမေးလေ၏။

သုတို့ထင်ထားသလို ဝက်သိုက်တွင်လဲလျောင်းအိပ်စက်ရသည် ခိုးလိုးခံရနိုင်မည်အပြင် “မ္မား” ကောင်လေးတို့၏ ဒုက္ခပေးခြင်းကို ခံရလိမ့်မည် ထင်ခဲ့ငြား အထင်နဲ့အမြင်တက်တက်စင်စင်လွဲခဲ့ရ၏။ အင်မတန် အိပ်စက်ညက်ညောပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသည်ပဲ။ သို့ကြောင့် -

“အို . . သိပ်အဆင်ပြေတာပေါ့” ဟုပြောလိုက်၏။

“အေး . . ဟိုပုရှည်ကတော့ အကောင်းနဲ့မတန်ဘူး နတ်ပြည်ကို ကျိတ်တင်တာ မြင့်တယ်ဆိုပြီး ခုန်ချတဲ့ကောင်မျိုးပဲ အဲဒါပေါ့ ဘဝင်လေ ဟပ်တဲ့သူတွေ ဟန်သာရှိပြီး အဆဲမရှိသူတွေပေါ့ အမြင့်မှာသူများထက် ထူးပြီးနေချင်တယ်ဆိုပြီး ဟောဟိုက ဝါးတဲမှာသွားနေတယ်လေ ကိုယ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ နေရာဟာ ကိုယ့်တွက်အဆင်ပြေဆုံးဆိုတာကို သူမသိဘူး ကြည့်လေ ဝါးကြမ်းခင်းက မာကျောကျောရယ် ဘယ်လိုလုပ် အိပ်စက်နိုင် ပါ့မလဲ . . ပြီးတော့ ဟာလာဟင်းလင်းဆိုတော့ အေးမှာပေါ့ . . ချမ်းမှာ ပေါ့ ဘယ်နွေးထွေးမှုရှိပါ့မလဲ နို့ပေမင့် သူက ဘဝင်မြင့်နေတဲ့သူဆိုတော့ ရွှေငွေတဲ့လွဲဝတ်ပြီး အစာငတ်နေတဲ့သူတွေလိုပဲ အံဝင်ဝင်ကျအသုံးမချ တတ်ကြဘူး။ ပုရှည်လည်းအဲလိုပဲပေါ့။ အမြင့်မှာနေရထိုင်ရအိပ်ရပြီးကော ဆိုပြီး ကျောအနာခံ အအေးပတ်ခံပြီး နေနေတာလေ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ လဲမြင့်မှာသိမှာပေါ့ . . သူကအရပ်ပုပေမင့် ကျုပ်အထက်မှာ ရှိရမယ်ဆို ပြီး သစ်ပင်အမြင့်တွေပေါ် တက်နေတက်သွားတာများတယ်လေ နို့ကြောင့် လဲ သစ်ပင်ပေါ်က ခဏခဏပြတ်ကျပေါင်းမနည်းတော့ဘူး ဒါလည်း မမှတ်ဘူး”

သို့နှယ် လူရှည်ကြီးက လူပုလေးအကြောင်း ပြောပြလေသည်

သူ့စုမစာပေတိုက်

ကြောင့် ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်တို့သည် ပြုံးမိကြတော့၏။

“နေပါဦး ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်ကြမလို့တုန်း”
ဟု သူတို့နှစ်ယောက်ဘက်လှည့်၍ အရှည်ကြီးမေးလာ၏။ ဘာညှပ်တွင်
ခင်မောင်က ဝက်မာန်စွယ်လို၍ ဝက်ပစ်ရန် ဝက်စွယ်ချောင်း၂၀ ဘာ
ကြရင်း မျက်စိလည်လမ်းမှားနေကြခြင်းကို ပြောပြလိုက်တော့၏။

“လောဘသားတွေပါကလား” ဟု အရှည်ကြီးက ရေရွတ်လိုက်
သည်တွင် နှစ်ယောက်စလုံးမျက်စိမျက်နှာဖျက်သွားကြတော့၏။

လူပုလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးပြီးဖြီးလုပ်နေလေ
တော့၏။

“အေးလေ . . လူဆိုတာ ဒေါသ၊ လောဘ၊ မောဟနဲ့မကင်းနိုင်
ကြပေဘဲကိုး . . နို့ဖြင့်ခုလို လမ်းမှားလာတော့ကာ စိတ်ပျက်ပြီး ဝက်မပစ်
တော့လေဘဲ ပြန်လမ်းရှာ ပြန်ကြတော့မပေါ့ ဟုတ်လား”

သို့နွယ် လူရှည်ကြီးကမေးလာ၏။ “သည်တော့ ခင်မောင်သည်
ကဗျာကယာပင် -

“လမ်းမှန်ရှာပြီး ဝက်စွယ်ချောင်းကို အရောက်သွားမယ့် မူလ
ရည်ရွယ်ချက်ကို အဖျက်မခံဘူး” ဟုပြောလေသဖြင့် လူရှည်ကြီးက ပြုံး
လိုက်ကာ -

“ဝက်စွယ်ချောင်းသွားမှ ဝက်ပစ်ရမှာလား” ဟု မေးလိုက်သည်တွင်

“ဝက်စွယ်ချောင်းမှာ ဝက်ပေါတာကိုး . . အဲဒီရောက်လျင်ဖြင့်
အထွေအထူး ဝက်ရှာပစ်စရာမလိုဘူးလေ”

ဘိုသိုက်က သို့နွယ်ဝင်ပြောလေ၏။

“နို့ဖြင့် ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် အချိန်တွေအလဟဿဖြန်းတီး

သလို ဖြစ်ကြမှာပေါ့ . . ကျုပ်ပြောမယ် ဟောဟိုရွှေကတောင်သရက်ပင်
ကြီးကို တွေ့လား” ဟုလှမ်းပြမေးလေသဖြင့် နှစ်ယောက်သားလှမ်းကြည့်
လိုက်ကြပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီအပင်ကြီးနားမယ် ဝက်လူးအိုင်ရှိတယ်”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ရယ်လို့ အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်လှမ်းကြည့်နေမိကြတော့၏။

“သည်လောက်ဆို သဘောပေါက်တော့ပေါ့ . . ကဲ . . ကဲ . .

ကျုပ်ပြောချင်တာက ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် နက်မြန်နေလယ်ခင်းကျ
အိမ်ကို သွားကြချေ . . လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဖို့ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဖြတ်ထိုး
ချက် ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ် မူတည်တယ် အဲ . . ပြောထားရဦးမယ် ဒီညဒီ
နံနက် စိတ်အေးချမ်းသာအိပ်ကြချေ . . ညဘက်မယ် ဘယ်မှလဲမသွားကြ
လန့် ဘာသံကြားကြား ဘယ်လိုကြားကြား ကိုယ့်ဘာသာအိပ်ပျော်အောင်
ပျော်စားကြချေ ဟုတ်လား . . ဘာကြောင့် ဘယ်လိုကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်
သနတ်နဲ့ပစ်လား ခတ်လားမလုပ်ကြပါနဲ့ . . ကဲ . . ကဲ . . ကျုပ်သွားပြီ
ပဲပြောတဲ့အတိုင်းတသွေမတိမ်း လိုက်နာလျင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့လိုဆန္ဒ
ပြည့်မှာပဲ အဲလိုမှမဟုတ်လိုကတော့” သို့နွယ် ပြောလက်စ စကားကိုရပ်
စဲပြီး ခေါင်းခါလျက် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်
လေတော့၏။

ထိုသူ၏ အပြုအမူက ထူးဆန်းလှချေ၏။

လူပုလေးကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို

မနီသွားပြီးလုပ်ပြီး ဝါးတဲလေးဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

“ဘယ်လိုလူတွေပါလိမ့်” ဟု နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ရေခွက်လိုက်ပြီး ဝက်သိုက်ပေါ်လှဲချလိုက်ကြတော့သည်။

နွေးနွေးထွေးထွေးရှိခြင်း အိစက်ညက်ညောနေခြင်းကြောင့် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားကြတော့၏။

“ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ်”

သို့အသံကြောင့် ဘိုသိုက်နိုးလာရ၏။

“ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ်”

ဘာသံပါလိမ့် အသံလာရာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ကွိစ် . . ကွိစ်”

အသံသာကြားရ၏။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဘာမျှ မတွေ့မမြင်ရ။ ကိုလူပု၏တဲဘက်မှဖြစ်သည်။ မှန်း ကိုလူပုတစ်ယောက် သူ့အနားမှ သို့နယ်ပေါ်ထွက်လာသောအသံကို မကြားလေရောလား။

“ဟင်”

တဲပေါ်တွင် ကိုလူပုမရှိပါချေ။ ‘ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ်’ရယ်လို့ အသံသည် သူတဲနောက်ဘက် အမှောင်ထုအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ချောက်”

ဘိုသိုက်သည် သေနတ်မောင်းကိုတင်လိုက်၏။ ထိုနေရာသို့ လှမ်းချိန်လိုက်၏။ ဘာကောင်ရယ် သေသေချာချာလည်း စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မှုန်ဝါးဝါးတော့မြင်ရ၏။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစေ။ သူ့အမြင်မှားနေလေရောလား မမြစ်နိုင်။

ကိုလူပုတစ်ယောက် အမှောင်ထုတွင်းဝယ် လေးဘက်တွားလျက် ဟိုဒီပြေးလွှားနေ၏။

“ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ်” အသံသည် ကိုလူပု ဟိုဒီပြေးလွှားရင်း အော်ဟစ်နေခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကိုလူပုဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်။

ဘိုသိုက်လက်တွင်းရှိ သေနတ်ကို ရှေ့သို့ထိုးချိန်လျက် ကိုလူပုတဲဘက် ခြေဖော့နင်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။

ကိုလူပုဘာဖြစ်နေသည် အနီးကပ်လေ့လာရန်ဖြစ်၏။ သို့ပေမည် ကိုလူပုသည် သူလှမ်းလာနေသည် သိ၍လားတော့မသိ လှစ်ခနဲ အတွင်းဘက်အမှောင်ထုတွင်း လေးဘက်တွားပြေးဝင်သွားချေတော့၏။

“ဟင်း”

ဘိုသိုက်သည် ရှေ့ဆက်မသွားလေတော့ဘဲ ဝတ်သိုက်နေရာသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့တော့၏။

သည့်နောက် ဘိုသိုက်သည် ဝက်သိုက်ပေါ်သို့ ပြန်လှဲချလိုက်တော့၏။ သည်တော့လည်း သူ့အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။

“ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ် . . ”

သို့အသံကြောင့် သူနိုးလာရပြန်ပေမည် မျက်လုံးကိုစွတ်မှိတ်နားကိုပိတ်၍ မှောက်အိပ်လိုက်ပြန်၏။

“ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ် . . ကွိစ်”

“ဒိန်၊”

သို့အသံနှင့်အတူ ပြင်းထန်သော ယမ်းစားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ဘိုသိုက်သည် မှောက်လျက်အနေအထားမှ ကုန်းရုန်းထလိုက်ကာ နံဘေးရှိ

ခင်မောင်ကို တအံ့တဩကြည့်နေလိုက်တော့၏။

“အေးဗျာ . . တကွိမ် . . ကွိမ် နဲ့ဘာကောင်လဲမသိဘူး ကိုလူပု တဲနောက်ဘက်မှောင်ထဲက အသံကြောင့် လန့်နိုးလာရတယ် နို့ကြောင့် လှမ်းပစ်လိုက်တာ”

သို့နယ် ယမ်းငွေ့မပြယ်သေးသော သေနတ်ကိုကိုင်လျက်သူ့ကို လှမ်းပြောလာသည့် ခင်မောင်ကို မျက်လုံးအပြုသားနှင့်ကြည့်ပြီး-

“အလိုလေးဗျာ . . ဒုက္ခပါပဲ” ဟုပြောလာသဖြင့် ခင်မောင်သည် သူ့စကားနားမလည်ဟန်ဖြင့် “ဘာဒုက္ခဖြစ်ရတာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

သို့ကြောင့် ဘိုသိုက်သည် ထိတ်ထိတ်ဖျာဖျာလေသဖြင့် “စောက ငါ အဲဒီအသံကြားလို့ ထကြည့်သေးတယ် လေးဘက်တွားပြေးလွှားနေပြီး အဲလိုအော်နေတဲ့ ကိုလူပုကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်မိသေးတယ်” ဟုပြောလိုက်သည်တွင် -

“ဟင် . . နို့ဖြင့် ငါပစ်လိုက်တာ ကိုလူပုဖြစ်နေပြီပေါ့ ဒုက္ခပါပဲ ကွာ ကိုလူပုကလည်း ဘယ်လိုကြောင့် အဲလိုဖြစ်ရတာလဲမသိဘူး”

သို့နယ် တုန်ယင်စွာလေသဖြင့် ပြောလာ၏။

“အေးကွာ . . ထူးဆန်းတာတော့အမှန်ပဲကွ မနက်ကျမှ အခြေအနေကြည့်ကြတာပေါ့ကွာ ကဲ . . ကဲ . . အိပ် ကိုလူရှည်လ သေနတ်ကို ပစ်လားခတ်လား မလုပ်ကြဖို့ညက အသေအဆာမှာသွားသေးတယ် မနက်ကျသူ ဘာပြောလာမလဲမသိဘူး”

“ငါလဲ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်ကွယ်”

“ကဲပါ . . မနက်ကျမှ ဒီကိစ္စရှင်းတာပေါ့ . . အားရှိအောင် အိပ်

လိုက်ချေ . . နက်ဖြန်ကျ ကိုလူရှည်ပြောတဲ့ ဝက်လူးအိုင်ကိုသွားပြီး ဝက်စောင့်ပစ်ကြတာပေါ့ . . ခေါင်းကြည်သွားအောင် အိပ်လိုက်”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ပြန်အိပ်ပျော်သွားကြပြန်၏။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်မသိ “နောင် . . ဝေဝေ . . ဝေ” ရယ်လို့ ကြေးစည်သံလေးကြောင့် အိပ်ယာမှနိုးလာကြတော့၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ရသေ့တစ်ပါးသည် ဝက်သိုက်ပေါ်တွင် အိပ်စက်နေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကရုဏာသက်စွာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေလျက် ပါးစပ်မှလည်း သူတို့နားမလည်နိုင်သော ဂါထာကို ရွတ်ဖတ်နေလေသည်ကြောင့် ကဗျာကသိထကား မတ်တပ်ရပ်လျက် လက်အုပ်ချီလိုက်ကြသည်။

ရသေ့သည် ရွတ်ဖတ်နေသော ဂါထာဆုံးသည်နှင့် လက်တွင်းမှ ကြေးစည်လေးကို “နောင် . . ဝေ . . ဝေ . . ဝေ” ရယ်လို့ မြည်အောင်တီးခတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့်-

“ဝက်သိုက်ပေါ်မှာအိပ်ရတယ်လို့ တယ်မှိုက်တဲ့ လူမှိုက်နှစ်ယောက်ပါကလား” ဟုပြောလာလေမှ “သူတို့ကိုယ်သူတို့ သတိပြုမိလိုက်၏။

“အလိုလေးဗျာ . . ယားလိုက်တာ”

“အာရီရီ . . မွားကောင်တွေ မနည်းပါကလား” ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့် . . ညကတစ်ညလုံး အိပ်ခဲ့တာ ဘာမွားကောင်မှမရှိတဲ့ ခုဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာကြပါလိမ့်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်ငြိတွယ်နေတဲ့ မှားကောင်တွေကို အဲလိုလက်နဲ့သပ်ချလို့ ဘယ်ရပါလိမ့်မလဲ . . မှားကောင်ငယ်တွေရဲ့ ကိုယ်လုံးတွေကိုသာ သပ်ချလို့ရမယ် သူတို့ခေါင်းလေးတွေက မင်းတို့ကိုယ်တဲမှာ မြှုပ်ကျွန်းခဲ့မှာပဲ ပြည်ဝတ်တည်ပြီးမှ ခေါင်းတွေထွက်လာလိမ့်မယ်”

ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်ရှိ မှားကောင်တို့ကို အိမ်ရှေ့မှစ၍ သပ်ချနေသည့် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ရသေ့က သို့ပြောသည်ကြောင့်-
“နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရတာတုန်း” တု ဘိုသိုက်တို့ ရသေ့ကမေးလိုက်၏။

“အဲဒီ ဝက်သိုက်ပေါ်မှာ ပြန်လှဲနေလိုက်ကြချေ”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ . . အဲလိုလှဲအိမ်နေမှ မှားကောင်လေးတွေက မင်းတို့ကိုယ်ပေါ်က သွေးကိုအားရအောင် စုပ်ယူပြီးတာနဲ့ သူ့အလိုခွာထွက်သွားကြလိမ့်မယ်”

ဒါလည်းဟုတ်ပေသားပဲ ဟုတွက်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဝက်သိုက်ပေါ်သို့ ကဖျာကသီ လှဲချလိုက်ကြတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဝက်သိုက်ပေါ် နေသားတကျဖြစ်သွားသည်

တွင်-

“ကဲ . . မင်းတို့ငါဆိုသလိုလိုက်ဆို” ဟုဆိုကာ

ဩကာသ ဝန္တာမိ ဗုဒ္ဓသရဏဂစ္ဆာမိ၊

ဩကာသ ဝန္တာမိ ဓမ္မသရဏဂစ္ဆာမိ၊

ဩကာသ ဝန္တာမိ သံသသရဏဂစ္ဆာမိ ရယ်လို့ သုံးကြိမ်သုံးပါ

သုဇ္ဈမစာပေတိုက်

လိုက်ဆိုခိုင်းပြီးသည်နှင့် သူ့လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို နောင် . .
ဝေ . . ဝေ . . ဝေ ရယ်လို့ မြည်အောင်တီးခတ်လိုက်ပြန်တော့၏။

ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည် ကြေးစည်သံလွင်လွင်လေးကို နားထောင်ရင်း မေးခနဲတချက်ဖြစ် ငိုက်မြည်းသွားကြတော့၏။ အတန်ကြာ သတိပြန်ဝင်လာသည်တွင် ရသေ့သည် သူတို့အပါးတွင် မရှိပါတော့ချေ။

“ဟာ”

“ဟင်”

ကဖျာကသီ ကုန်းရုန်းထလိုက်ကြ၏။

ရသေ့ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

ဟင် . . သူတို့ကိုယ်ပေါ်မှ မှားကောင်လေးများ မရှိကြပါလေတော့ အံ့ဖွယ်ပင်ကောင်းသေးတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရသေ့ကို ဟိုဒီဝေဝိုက်လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေလျက်မှ ကိုလူပု၏ဝါးတဲလေးကို မြင်လိုက်သည်တွင် ညကကိစ္စသတိရလိုက်ကြသည်ကြောင့် ထိုဝါးတဲလေးရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်သွားလိုက်ကြ၏။

ဝါးတဲပေါ်တွင် ကိုလူပုရှိမနေပါချေ။ သို့ကြောင့် ဝါးတဲနောက်ဘက်သို့ ကွေ့ပတ်ကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဝါးတဲနောက်ဘက်မြေပြင်ပေါ်တွင် တောဝက်ခြေရာတွေ ဗရပုပါပဲကလား။

ဘိုသိုက်မျက်မှောင်ကုတ် စဉ်းစားလိုက်၏။

သုဇ္ဈမစာပေတိုက်

ညက ဤနေရာတွင် ကိုလူပုလေးဘက်တွား ပြေးလွှားနေသည်ပဲ
ဘယ်လိုကြောင့် ဝက်ခြေရာတွေ ဖြစ်နေရပါလိမ့်။

“အလို”

ထို ဝက်ခြေရာတို့ကြည့်နေရာမှ သွေးစက်များကို တွေ့ရသည်
ကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားရပြန်၏။

ညက ခင်မောင်ပစ်လိုက်သော ကျည်ဖူးသည် ဝက်တောင်ကို
ထိမှန်သွားပုံရ၏။

သို့ဆိုလျှင် ထိုသွေးစက်ခြေရာနောက်လိုက်လေမှ ဟုစဉ်းစား
လိုက်မိသည်တွင် တပြိုင်နက်ဆိုသလို -

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေရှာနေကြတာတုန်း”

သို့မေးလာသံကြောင့် နောက်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ကိုလူပုပါကလား။

“ဟင်”

“ဟင်”

သူ့လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရထားပါကလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ရ
တာပါလိမ့်။ သွေးတို့ယိုစီးကျနေ၏။

ကိုလူပုက သို့သားမေးလာပေမည် ခင်မောင်ကိုသာ စူးစူးရဲရဲ
ကြည့်နေ၏။ သူ့အကြည့်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေဟန်ပင် . . . ထိုသည်ကို
ဘိုသိုက်က ရိပ်မိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့်-

“ကိုလူပု ခင်ဗျားလက်မောင်းက ဒဏ်ရာကဘာဖြစ်တာလဲ
ဘယ်တုန်းက ရလိုက်တာပဲ” ဟုမေးလိုက်သည်တွင် ကိုလူပုသည် တွန့်ခနဲ
တစ်ချက်ဖြစ်သွားကာ ဘိုသိုက်မက်လှည့်ကြည့်လေပြီး သွားဖြီးလျက်-

သူ့စုမစာပေတိုက်

“ညက တပို့တပါးသွားရင်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်နေတာကြောင့်
စိုဝင်တိုး သည်ဝင်တိုးဖြစ်ပြီး ဆူးချွတ်လဲကျသွားလို့ပါ” ဟုဖြေလေ၏။

မဖြစ်နိုင် သူပြောသည်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင် ဆူးချွတ်လဲကျလျှင်
ဘယ်တွက်တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ဒဏ်ရာမရတာပါလိမ့် လက်မောင်းက ဒဏ်
ရာလောက် မပြင်းတောင်မှ ထိရှာလေးတွေတော့ဖြင့် ရှိနေရမပေါ့ . . . သို့
ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘိုသိုက်သည် ကိုလူပု၏လက်မောင်းဒဏ်ရာကို အသေ
အချာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုသည်ကို ရိပ်မိသွားသော ကိုလူပုက -

“ဟာ . . . နေဦး ဆရာကြီးက ခင်ဗျားတို့ အိပ်ယာနိုးတာနဲ့ သူ့လာ
ခေါ်ပြောလို့ သူ့ခေါ်ချေဦးမယ်”

သို့နယ်ပြောကာ ကမန်းကတန်းထွက်သွားသည်ကြောင့် သူ့လက်
မောင်းကဒဏ်ရာကို အသေအချာမစစ်ဆေးနိုင်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

“ဟင်း”

ဘိုသိုက်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကိုလူပု၏တံပေါ်တွင် တက်ထိုင်
လိုက်ပြီး ပက်လက်လှန်ချလိုက်တော့၏။

“ငါတို့ သွေးစက်နောက်မလိုက်ကြတော့ဘူးလား”

သို့ခင်မောင်က အနားကပ်ထိုင်ချလေပြီး မေးလေသည်ကြောင့်
ဘိုသိုက်သည် စိတ်ပျက်စွာခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။ ပြီးနောက်-

“ကိုလူပု . . . လူရှည်ကြီးဆီသွားနေပြီမဟုတ်လား . . . တော်ကြာ
နေ ရောက်လာတော့မှာပဲ သုကငါတို့ကို ဘာပြောလေဦးမလဲ မသိဘူး”

“အေး . . . ပြောစရာရှိတယ် အများကြီးရှိတယ်”

သို့အသံကြောင့် နှစ်ယောက်သား အသံလာရာဘက်လှမ်းကြည့်

သူ့စုမစာပေတိုက်

လိုက်ကြ၏။

“ကိုလူရှည်ပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

ကိုလူပုကတော့ဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း အနားရှိသစ်ပင်တစ်ပင်ကိုင်း တက်တွင်ရှိနေ၏။

ကိုလူရှည်ကသို့နှယ်ပြောရင်း သူတို့နားရောက်လာကာ တပေါ် တွင်တက်ထိုင်လာသည်ကြောင့် ပက်လက်လှန်လှဲနေသော ဘိုသိုက်သည် ကပျာကသီထထိုင်လိုက်၏။

“ညကငါမှာထားတဲ့အတိုင်း စကားနားမထောင်ကြဘူး။ ဘာသံ ကြားကြား။ ဘာမြင်မြင် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သေနတ်ကိုလည်း မပစ်ပါနဲ့လို့ မှာထားလျက်နဲ့ ပစ်ကြတယ်။ နို့ကြောင့် ပုရှည်ဒဏ်ရာရသွားတာပေါ့”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို”

“သူ့လက်မောင်းကဒဏ်ရာဟာ မင်းတို့ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်မှန် သွားတာလေ”

သို့နှယ်ပြောလာသည်ကြောင့် ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည် သစ်ပင်ကိုင်းဖျားထက်မှ ကိုလူပုကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး ကိုလူရှည်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ . . .

“သူပြောတော့ ဆူးချုံထဲလဲကျလို့ ရလိုက်တဲ့ဒဏ်ရာဆိုပဲဗျ” ရယ်လို့ပြိုင်တူလိုလို မကျေမနပ်ပြောလိုက်ကြ၏။

“အေး . . . အဲဒီပုရှည်က လူပုသလောက် အင်မတန်စိတ်ရှည် သည်းခံတာကွ ငါ့ကိုလဲ အဲလိုပြောတယ် ငါကသူ့အကြောင်းသိပြီးသားပဲ လေ”

သူ့စုမစာပေတိုက်

“နို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဘိုသိုက်ကပြောလိုက်သည်တွင် ကိုလူရှည်က သရော်ပြီးလေး ဖြင့် ကြည့်လာကာ . .

“မင်းတို့က သူ့တွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပေဘူး အေး . . ငါကသာမင်းတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာပဲ”

“ဗျာ”

“ဘယ်လို . . ကျွန်တော်တို့က ဘာဖြစ်နေလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ် ရတာတုန်း ရှင်းအောင်ပြောဗျာ”

သို့နှယ် ဘိုသိုက်က ကိုလူရှည်အား လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် လိုကြည့်နေပြီး မေးလေသည်တွင် -

“ခုတော့ ဘာမှမဖြစ်ဘူးပေါ့”

“ဟင် . . ခုတော့ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတော့ သည်နောက်တစ်ခုခု ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာပေါ့”

ခင်မောင်က ကြောက်လန့်တကြားမေးလေတော့၏။

“တူသောအကျိုးပေးဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟာ”

သို့နှယ်ပြောလာသည့် ကိုလူရှည်စကားကြောင့် ခင်မောင်ကော ဘိုသိုက်ပါ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွားကြတော့၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ဟုတ်ဘူး . . လုပ်ငန်းတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပါ”

ခင်မောင်က သို့နှယ်ပြောလိုက်၏။

သူ့စုမစာပေတိုက်

“တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်အတွင်းသိ အဆင်းသိ ဖြစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေထောင့်မှ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ ဖက်လာ လျင်ဖြင့် အချစ်ဆုံးရန်သူတွေဖြစ်ကြပါတော့ပဲ။ ငါအမြင်ပြောရလျင်ဖြင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ရှေ့ဆက်လက်တဲ့လို့ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟု”

“ဘယ်လို”

“တစ်ယောက်က စဉ်းစားဆင်ခြင်တုံတရားရှိဘယ် တွေးတွေး ဆဆရှိတယ် အကောင်းအဆိုးမသိသေးဘဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မချ တတ်ဘူး။ တစ်ယောက်က ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိဘူး . . . အလွယ်ဆုံးဖြတ် တတ်တယ် အရှည်သဖြင့်ဆိုတာကို ထည့်မတွက်တတ်ဘူး အတ္တဆန်တယ် ငါမူငါ . . . ငါ့မိသားစုမှ ငါဆိုတဲ့စိတ်ပဲ သူ့မယ်ရှိတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ သူလား။ ငါလားမခွဲတတ်ဘူး လွဲမှားတဲ့ပြောင်းပြန်အတွေးရှိနေတယ်။ တကယ်တမ်းပြောရလျင်ဖြင့် သူ့မယ်ဝမ်းစာရွှေ့ဘူး။ မရွာတတ်ဘူး နို့ပေမငဲ့ သူများအားကိုးနဲ့ဝမ်းစာတော့ဖြည့်နေပါရဲ့ . . . အဲဒါကိုပဲ သူ့ကိုယ်သူ တော်လှပြီထင်နေတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတော်တာလုံးဝမဟုတ် ဘူး။ သူများနှာခေါင်းပေါက်နဲ့ အသက်ကိုရှုနေရတဲ့သူပေပဲ”

သို့ လူရှည်ကြီးကပြောရင်း ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်တို့ကို မျက်လုံး ဝင့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘိုသိုက်က စိတ်ဝင်စား နားစိုက်ထောင်နေခြင်းသာရှိပြီး ခင်မောင်ကတော့ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေလေတော့၏။

ထိုသည်ကို ရိပ်မိလိုက်သော ကိုလူရှည်က သရော်ပြီးလေး ပြီး လိုက်ပြီး -

သူ့စုမစာပေတိုက်

“အဲဒီ စိတ်ကိုဖြုတ်နိုင်မှီရာ အချိန်ရှိသေးတယ်”

ဒီလူကြီး မဆီမဆိုင် ဘာတွေပြောနေပါလိမ့်ဟု ဘိုသိုက်တစ် ယောက် သို့နှယ်စဉ်းစားမိသည်သာရှိပြီး ခင်မောင်သည် ကိုလူရှည်ပြော သည့်စကားအဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်နေပုံရ၏။ သို့ကြောင့် လည်း ကိုလူရှည်ကို မကျေမနပ်စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ကဲ . . . ငါတို့နှစ်ယောက် သွားစရာရှိတယ် မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာနေလို့လဲရတယ် . . . သွားလိုကလည်းရတယ်” ဟု ဆိုကာ ကိုလူရှည် သည် သစ်ကိုင်းထက်ရှိ ကိုလူပုကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြီး ‘သွားစို့’ဟု ပြောလျက် တဲပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

“ဟင် . . . ဘယ်သွားကြမလို့လဲ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ” ဘိုသိုက်ကမေးလိုက်၏။

“နေရာသစ်ဆီကို သွားကြမယ် သည်ကိုပြန်မလာတော့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

ဘိုသိုက်က တအံ့တဩမေးလိုက်၏။

“မနေချင်တော့လို့ပေါ့ကွ” ဟု ပြောသည်ကြောင့် ခင်မောင် သည် ကိုလူရှည်ကို မကျေမနပ်စိုက်ကြည့်နေပြီး ဘိုသိုက်နားသို့ တိုးကပ် သွားလိုက်ပြီး -

“သူတို့ဘာသာ ဘယ်သွားသွားပေါ့ဗျာ လာ . . . ဒီလဲသွားကြ မယ်” ဟုပြောလာသဖြင့် . . .

“ဘယ်သွားကြမလဲ”

ဘိုသိုက်ကမေးလိုက်၏။

“ဝက်လူးအိုင်ဘက်”

သူ့စုမစာပေတိုက်

“ကိုလူရှည်ပြောတဲ့ ဝက်လူးအိုင်ဘက်ဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ . . သူပြောသလို ဝက်စွယ်ချောင်းဘက်သွားဖို့ လမ်းစပျောက်နေတဲ့အတူ ဝက်လူးအိုင်ဘက်သွားကြတာပေါ့. . အဲဒီမယ် ဝက်တွေရှိတာပဲမဟုတ်လား၊ ငါတို့လာတဲ့ခရီးစဉ်ကလည်း ဝက်မာန်စွယ် ရလိုလို့ ဝက်ပစ်လာကြတာပဲ မဟုတ်လား”

ဘိုသိုက်သည် ခင်မောင်စကားဆုံးသည်နှင့်ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး . .

“အေးလေ သွားကြတာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ဝက်လူးအိုင်ရှိသည်ဆိုသော တောင်သရက်ပင်ကြီးထီးတည်းရှိရာ တောင်ကြောဘက်ခြေဦးလှည့် ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ခင်မောင်တစ်ယောက် ကျေနပ်ပီတိပြုံးလျက် ကပ်လိုက်လာတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ဝက်လူးအိုင်ရှိရာ တောင်သရက်ပင်ထီးတည်းရှိနေသည့် တောင်ကြောသို့ လာခဲ့ကြရာမှ ထိုတောင်ကြောအနီး ဝါးမြိုက်တောလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်တွင်-

“ဟင် . . ဟိုမယ် ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း”

ခင်မောင်၏ အလန်တကြား ပြောလိုက်သံကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလှမ်းလျှောက်နေသည့် ဘိုသိုက်သည် သို့နယ်ခင်မောင် လှမ်းပြနေသည့် ဝါးမြိုက်တောသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

အစွယ်ကားကား ထွားကြွင်းကြွင်း ဝက်ကောင်းကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ဘိုသိုက်သည် ကယာကသီ လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် လှမ်းထိုးချိန်

သူ့စုပစာပေတိုက်

ပစ်လိုက်၏။

“ဒီနီး”

ပစ်ချက်လွဲချော်သွား၏။ ဝက်ကောင်းကြီးသည် ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံကြောင့် ဆတ်ခနဲနောက်သို့လှည့်ကာ ကဆုန်ပေါက် ပြေးသွားလေတော့၏။

မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း . .

“ကိုလူရှည်ပြောတာ ဝက်လူးအိုင်မယ် တောဝက်တွေပေါတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

သည့်နောက် သူတို့သည် ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

သို့ဖြင့် ဝါးမြိုက်တောအလွန်တွင် သရက်ပင်အစုလေးကို ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုသရက်ပင်အစုလေးသည် တောင်သရက်ပင်တောင်ကြော အောက်ခြေတွင် ပေါက်ရောက်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသရက်ပင်စုလေးအတွင်း တိရစ္ဆာန်လမ်းဖြတ်ဝင်သွားသည် ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုလမ်းအတိုင်းသွားလိုက်ကြ၏။ သို့သွားရင်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တိရစ္ဆာန်ကောင်တို့၏ ခြေရာကိုအကဲခတ်ကြည့်သွားကြ၏။

ပြောင်ခြေရာ ဆတ်ခြေရာဟောင်းတို့ အတွေ့များသည့်ကြားမှ တောဝက်ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တို့ကို တွေ့လိုက်ကြရသည် ကြောင့် ခင်မောင်တစ်ယောက် လွန်မင်းစွာ ဝမ်းသာသွားရတော့၏။

သို့လမ်းကြောအတိုင်း လိုက်သွားခဲ့ရာမှ ဝက်ကောင်၏ ခြေရာသည်တိရစ္ဆာန်ကောင်တို့၏ သွားလမ်းမှသွေဖယ်၍ ရေစပ်စပ်နို့သည်

သူ့စုပစာပေတိုက်

မြက်တောဘက် ဦးတည်သွားလေသည်ကြောင့် . . .

“ဒီကောင်ခြေရာသွားတဲ့နောက်လိုက်လျင်ဖြင့် အဆင်ပြေလောက်တယ်” ဟုခင်မောင်က ဘိုသိုက်ကိုပြောလိုက်၏။

ဘိုသိုက်သည် ဝက်ကောင်ခြေရာ နောက်လည်းမလိုက် ရှေ့သို့လည်း ဆက်မသွားလေဘဲ ဘယ်သို့ဆုံးဖြတ်ရမည် ဝေခွဲမရဖြစ်နေသဖြင့် ထိုနေရာတွင်ရပ်၍ တွေ့ဝေစဉ်းစားနေသည်တွင် . .

“လာပါ ဘိုသိုက်ရယ် ငါတို့ ဝက်ပစ်ရအောင်လာတာဟုတ်လား ဒီတော့ ဝက်ကောင်ခြေရာနောက်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့” ဟုဆိုကာ ခင်မောင်သည် ဝက်ခြေရာနောက် အလောတကြီး လိုက်သွားလေတော့သဖြင့် ဘိုသိုက်သည်လည်း ခင်မောင်နောက်မှ လိုက်သွားရလေတော့၏။

“ဟာ”

ချွန်နွယ်ပင်တန်းလေးကို လွန်သည်နှင့် ကြီးများကျယ်ပြန့်လှသည့် ဗွက်အိုင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ကြတော့၏။

ထိုအိုင်တစ်ခုကို မည်သည့်သားကောင်မျှတော့ ရှိမနေပါချေ။

သူတို့ခြေရာခံလိုက်လာသော ဝက်ကောင်ခြေရာသည် ထိုချွန်နွယ်တန်းလေးနောက်မှာပင် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားတော့၏။

ဘယ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သွားလေသည်မသိ၊

သို့ကြောင့် -

“ဝက်ကောင်ခြေရာတော့ အစရှာမရတော့ဘူး ဒီတော့ ဒီနေရာလေးမှာပဲ ခဏတဖြုတ်နားနေရင်း အိုင်နားရောက်လာမယ့် သားကောင်တစ်ကောင် . . ကောင်ကို ပစ်ရလိမ့်မယ် . . ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ဆာနေပြီလေကွာ”

သူ့စုမစာပေတို့က်

ဘိုသိုက်က သို့နွယ်ပြောလာတော့၏။

သည်တော့မှ ခင်မောင်သည်လည်း သူ့ဆာနေခြင်းကို သတိထားမိတော့၏။

“အေးလေ . . . မင်းပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကောင်းတယ် ငါလည်း ဆာနေပြီ”

သည့်နောက် . . နွယ်ယောက်သား ချွန်နွယ်တန်း အစပ်နားရှိ တောင်သရက်ပင်ပျိုတစ်ပင်အောက်တွင်ရှိ သစ်လုံးစုံ တစ်လုံးပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ကြတော့သည်။

“ဟာ”

ဘိုသိုက်တစ်ယောက် သူ့ထက်အလျင်ဦးစွာသစ်လုံးပေါ် ထိုင်ချလိုက်သော ခင်မောင်တစ်ယောက်မင်ချော် နောက်ပြန်လဲသွားသည်ကြောင့် သစ်လုံးကြီးသည် လှုပ်ခတ်သွားတော့၏။

“ဟင်”

သစ်လုံးကြီးက တွန့်လိမ်နေပါကလား။

သူပဲ စိတ်ထင်လို့ရယ်လား အသေအချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဘုရားရေ”

သစ်လုံးကြီးမဟုတ် မြွေကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေတော့၏။ သရက်ပင်ပျို၏အောက်ခြေ တဖက်တချက်တွင် ချွန်နွယ်ပင်များရှိနေခြင်းကြောင့် ဦးခေါင်းပိုင်းနှင့် အမြီးနောက်ပိုင်းတို့သည် ပျောက်ကွယ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် သူတို့သည် သစ်လုံးကြီးဟု ထင်မိကြခြင်းဖြစ်၏။ အရောင်ကလည်းကြည့် မွဲခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေသည်ကိုး။

“ချောက်”

သူ့စုမစာပေတို့က်

ပိတ်လက်လန်လဲကျနေသော ခင်မောင်သည်လည်း သူထိုင်ချလိုက်သည်မှာ သစ်လုံးမဟုတ်ဘဲ မွေကြီးဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ခွယ်လိုက်သည်တွင် -

“ခင်မောင် . . မပစ်နဲ့ . . မပစ်နဲ့”

သို့နယ်တားဆီးလာသည့် ဘိုသိုက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး -

“စားရက်ကြလို့ ဖြစ်ရတာလေ” ဟုပြောကာ သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့၏။

“ဒီနီး”

မွေကြီး၏ဦးခေါင်းပိုင်းကို ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသွားသော အမြီးပိုင်းသည် ခင်မောင်ကို ရိုက်ပုတ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“အား”

ခင်မောင်တစ်ယောက် မွေကြီးကို ထိုင်လျက် သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် မွေကြီး၏ရိုက်ပုတ်ချက်ကို ဘယ်လိုမှ မရှောင်တိမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး လဲကျသွားသည်ဖြင့် မွေကြီး၏ရစ်ပတ်ခြင်းကိုပင်ခံလိုက်ရတော့၏။

သည်သို့ဆိုတော့ သူ၏ပစ်ချက်သည် ချက်ကောင်းကိုထိသွားပုံမပေါ် သွေးတို့ဖျာထွက်လာခြင်းကို ကြည့်၍ ရှုပ်ထွေးသွားရုံသာဖြစ်ခြင်းကို သိလိုက်ရ၏။

“ဟာ”

ဘိုသိုက်တစ်ယောက် ကပုကသိ သူ့လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် မွေကြီး၏ဦးခေါင်းပိုင်းကို အသေအချာ ချိန်ခွယ်ပစ်လိုက်လေတော့မှ

မွေကြီးငြိမ်ကျသွားတော့၏။

သည်တွင်ခင်မောင်ကို တင်းကြပ်စွာရစ်ပတ်ထားသော မွေကြီးလုံးကြီးသည်လည်း အားယုတ်ပြေလျော့သွားလေသဖြင့် ခင်မောင်သည် အသက်ရှူကြပ်သေမည့် ဘေးမှလွတ်မြောက်ခဲ့ရတော့၏။

“မင်းကမပစ်နဲ့အော်လိုက်တော့ ငါလဲကြောင်သွားပြီး ပစ်မှတ်လွဲချော်သွားရတာပေါ့ . . တော်ပါသေးရဲ့ . . ငါ့သေနေမစေသေးလို့”

သူ့အသက်ကို ကယ်လိုက်သည့် ဘိုသိုက်ကို ကျေးဇူးတင်စကားမဆိုလေသည့်အပြင် အပြစ်ပင်ပြောလိုဟန် ဆိုချေသေးတော့၏။

“အေး . . မင်းက လုပ်လိုက်ရင်အဲလိုချည်းပဲ . . ကြည့်စမ်းမွေကြီးကို ဘယ်လိုကြောင့် ငါမပစ်စေချင်တယ်ဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်”

သို့ ဘိုသိုက်က ပြောလေသည်တွင် ခင်မောင်သည် မွေကြီး၏မောင်းမောင်းမို့မို့ ဝမ်းဗိုက်ကြီးကိုတစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်လေပြီး-

“ဒါ . . ဘာဆန်းလဲကွာ” ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် မထိမဲ့မြင်ပြောလာသည်ကြောင့် ဘိုသိုက်သည် ခင်မောင်ကိုဒေါသအငွေ့ယုံနေသည့် မျက်လုံးဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ-

“မင်း အဲလိုပြီးစလွယ်မပြောပါနဲ့ မင်းလဲမုဆိုးပဲ မုဆိုးဝည်းဆိုတာ ရှိရမပေါ့ . . မင်းကို အစကငါအထင်ကြီးခဲ့မိတယ် တူတူသွား . . တူတူစားတူတူအိပ် ခရီးကြမ်းထွက်လာကြတဲ့အခါမှ သိရတယ် . . ဒီကောင်ကြီးအစာမြို့ထားတာဘာကြာသေးလို့လဲ . . သူ့စားထားတဲ့အစာတောင် ညက်နဲ့နေနေသာသာ ကောင်လုံးတောင် မပျက်လောက်သေးဘူး သည်လိုအချိန်မျိုးမှာ မင်းသူ့ကိုမသတ်သင့်ဘူး”

သို့ ဘိုသိုက်က ခင်မောင်ကို ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်တွင်

ခင်မောင်သည် ဘုံသိုက်ကို သနားစရာသတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ကိုကြည့်လိုက်ကာ ဟက်ဟက်ပတ်ပတ် ရယ်မောလိုက်ရင်း -

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား အတော်ရယ်ရတဲ့ကောင်ပါကလား ငါပစ်လိုက်တုန်းက မသေပါဘူး မင်းပစ်လိုက်မှာ ဒီကောင်ကြီးသေရတာလေ” ဟု လှောင်သံဖြင့် ပြောလာသဖြင့် ဘုံသိုက်တစ်ယောက် အံ့သြခြင်းမက အံ့သြခဲ့ရပြန်တော့၏။ သို့ပြောလာသည့် ခင်မောင်ကိုလည်း လက်တွင်းရှိသေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လိုစိတ်ပင်ပေါက်လာ၏။

“ဘာပြောတယ်ကွ . . ငါဒီကောင်ကြီးကို မသတ်ချင်ဘဲနဲ့သတ်လိုက်ရတာ မင်းအတွက်ကြောင့်ကွ . . ဒီကောင်ကြီးကို ငါမသတ်လျှင်မင်း ခုလောက်ဆို အသက်ရှူရပ်သေသွားလောက်ပြီ”

“အေးလေ . . ငါ့ကံကြမ္မာကိုက ဒီနေ့ဒီအချိန် ဒီနေရာမှာ ဒီလိုကိစ္စမျိုးနဲ့ တွေ့ရမယ့် ဇာတာကြောင့်ပါကွ ဟင်း . . ဟင်း . . ဟင်း”

ဘုံသိုက်တစ်ယောက် . . လွန်မင်းစွာစိတ်ပျက်သွားတော့၏။ သို့ကြောင့် အချိန်အချိန်ဆက်ပြောရလျှင် ခင်မောင်ကိုတစ်ခုခုလုပ်မိမည်ဖြစ်သည်ကြောင့် သူ၏ဒေါသကို သည်းခံစိတ်ချွန်းဖြင့်အုပ်လျှက် ထိုနေရာလေးမှ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား”
ခင်မောင်၏လှောင်ရယ်သံသည် နောက်တွင်တဖြည်းဖြည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

ဘုံသိုက်တစ်ယောက် ခြေဦးတည်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဘက်ရောက်လို့ ရောက်လာမှန်းမသိချေ။

ပင်လုံးရှည်သစ်ပင်ကြီးတောဖြစ်သော်လည်း သစ်ပင်တိုင်းလိုလို

နွယ်ပင်တို့ဖြင့် ယှက်နေခြင်းကိုသတိထားမိသည်နှင့် သူသည်ခြေလှမ်းလိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် အကဲခတ်ကြည့်မိတော့၏။

“ငါ . . လမ်းမှန်ပြန်ရောက်ဖို့နေနေသာသာ တောကြီးမျက်နှာထဲ ကျွဲဝင်သွားထက်ဝင်လာပကော” ဟု စဉ်းစားမိသည်နှင့် ရင်ထိတ်တုန်ရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ဟိုသည်စူးစမ်းဝေဝိုက် ကြည့်ရင်း ခက်ခဲသောကံစဉ်းနယ်တစ်ခုတွင် ဝှက်အိုင်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်သည်။ အနားသို့သွားလိုက်ပြီး အသေအချာစူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူ မျက်စိလည်နေပြန်ပါပြီကော။
ခင်မောင်နှင့်ရောက်ခဲ့သည့် နွယ်ပင်တန်းလေးနားတွင် တွေ့ရသည့် ဝှက်အိုင်လေးလိုပါကလား ပုံသဏ္ဌာန်ချင်းခပ်ဆင်ဆင်ရယ်။

အလိုသားကောင်ခြေရာတစ်ခုကို တွေ့လေသည်ကြောင့်အသေအချာကြည့်လိုက်၏။

ပတ်ခြေရာပါကလား။ ထိုခြေရာကို အသေအချာကြည့်ရင်း သိပ်တည်မှာ ထိုခြေရာရှင်ဝက်သည် မကြာသေးမီအချိန်လောက်က ဤတွင်လာရောက်နွဲ့လူးသွားပုံရ၏။ သို့ကြောင့် ဝှက်အိုင်တွင် ရေကြည်မရှိ နောက်ကျန်နေခြင်းဖြစ်နေဆဲပင်။

သို့ကြောင့် ဘုံသိုက်သည် ဝှက်အိုင်ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်၏။

အိုင်လေးမှ ခွာသွားသော ဝက်ကောင်ခြေရာ တွေ့လိုက်သည်နှင့် ထိုခြေရာနောက် လိုက်ခဲ့လေတော့၏။

“ဤနေရာတစ်ဝိုက်သည်သာ ဝက်ကောင်ရှိလောက်၏ဟု တွက်လိုက်မိ၍ဖြစ်သည်။

သူထင်ထားသလိုပင် တောင်သရက်တစ်ပင်အောက် အရိပ်တွင် လဲလျောင်းနားနေလေသည့် ဝက်ကောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည့်ကြောင့် ကယျာကသီပင် သူ့အားဝက်ကောင် မြင်တွေ့မသွားစေရန် ချုံ့နွယ်ပင်တစ်ခု နောက်ကွယ်သို့ပြေးကပ်လိုက်၏။

ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့ ဝက်ကောင်ကသူ့ကို စမမြင်ပေလို့ နို့မဟုတ် သူ့ကိုဝက်ကောင်မြင်လိုက်သည်နှင့် ကမူးရှူးထိုးထပြေးသွားနိုင်လောက်သည်။

ဘိုသိုက်သည် ချုံ့နွယ်နောက်မှနေ၍ ဝက်ကောင်ကို လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့်ထိုးချိန်လိုက်၏။

သေချာလောက်ပြီဟု တွက်လိုက်ကာ သေနတ်မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့၏။

“ဒိန်း”

“ကျိစ်လ်”

“ဒိန်း”

ပထမပစ်ချက်ကြောင့် ဝက်ကောင်သည် ရုတ်ခြည်းထပြေးသွားတော့၏။ ပစ်မှတ်လွဲချော်၍တော့မဟုတ် ‘သွေးရှူးသွေးတန်း’ ထပြေးလေခြင်းဖြစ်၏။ သို့ကြောင့် နောက်ထပ်တစ်ချက် ထပ်ပစ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

အတော်ဝေးဝေးသို့ ပြေးသွားနိုင်ခြင်းတော့မရှိ။

လဲပြိုကျသွားတော့၏။

သူ့ခွမစာပေတိုက်

သေနတ်ဒဏ်ရာနှစ်ချက်ရလိုက်သော ဝက်ကောင်သည် အသက်ရှင်ဆက်လက်နေထိုင်ဖွယ်မရှိပါတော့ချေ။

ဘိုသိုက်သည် ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပြီး ချုံ့နွယ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ထလိုက်ကာ ဝက်ကောင်သေရှိရာသို့ သွားလိုက်၏။

“ကွိစ်လ်”

“ကွိစ်လ်”

အနားရောက်သည်တွင် ဝက်ကောင်သေသည် ရုတ်ခြည်းထလာဘာ ဘိုသိုက်သည် ဝါးလုံးထိုးဝင်တိုးပက် ထွက်ပြေးသွားလေတော့၏။

“ဟာ”

“အား”

သို့ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဘိုသိုက်တစ်ယောက်ထင်မှတ်မထားသို့ကြောင့် ဝက်ကောင် သူ့အား အစွယ်ကားကားကြီးဖြင့် တိုးဝင်ပက်လာသည်နှင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း နံဘေးခြုံပုတ်ပေါ်သို့ ခုန်သွားရှောင်တိမ်းတိမ်းငြား သူ၏ခြေသလုံးသားသည် ဝက်စွယ်ဖျား၏ ထိုးခွဲခြင်းကို ခံလိုက်တော့၏။

ဝက်ကောင်သည်လည်း ရှေ့တူရှုသို့ ထွက်ပြေးသွားချေပြီ။

ဘိုသိုက်သည် ချုံ့ပုတ်ပင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာ၏။

“အာလာလား”

ခြေသလုံးသားတွင် သွေးတို့ဖျာထွက်လာတော့၏။

ခွန်မြနေသည့် လေးထောင့်မကျတကျ ဝက်စွယ်ဖျားက ဘိုသိုက်

ခြေသလုံးသားကို ထိုးခွဲခံလိုက်ရသည့် ဒဏ်ရာသည် မသေးပါကလား။

ကြီးနှင့်ခြေထောက်ပင် မထောက်နိုင်ပါကလား။ သို့ကြောင့် မြေပေါ်

သူ့ခွမစာပေတိုက်

တွင်ကြာကြာမတ်မတ်မရပ်နိုင် လဲပြိုကျသွားပြန်တော့၏။
သွေးတို့သည်မတိတ်၊ သို့ဖြစ်၍ သူဝတ်ထားသည့် ဟောင်းနွမ်း
နွမ်းစစ်အင်္ကျီအနားကို ဖြ၍ပတ်တီးအဖြစ် အသုံးပြုလျက် သလုံးသား
မှ အနာကို တုပ်နှောင်ချည်လိုက်တော့၏။

ပြီးလျှင် နေရာမှထရပ်လိုက်သည်။

“အာလာလား”

ခြေထောက်မြေပြင်တွင် ထိထိရောက်ရောက်မထောက်နိုင်
နာကျင်လို့တော့ဖြင့်နေသေးပေမည် မှိန်း၍ လမ်းလျှောက်လို့တော့ရလေ၏။
သူ့ကိုဒုက္ခဝေဒနာပေးသွားသော ဝက်ကောင်ထွက်ပြေးသွားရာသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်!”

သူ့ကိုပြီးပြီးကြီးကြည့်ကာ လျှောက်လှမ်းလာသော ခင်မောင်ကို
မြင်လိုက်သည်ကြောင့် အံ့ဩသွားတော့၏။

သူကခင်မောင်ဘက်လှည့်ကာ လျှောက်လှမ်းသွားလိုက်၏။
ဝေးဝေးသို့ပင် မလျှောက်နိုင် လေးငါးယှမ်းသာလျှင် လှမ်းရုံရှိသေး ခွေယိုဝ်
ကျသွားတော့၏။

မူးမိုက်လဲကျသွားခြင်းဖြစ်၏။

သူပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မဲမှောင်သွားတော့၏။

သူဘာမှ မသိပါလေတော့။

သူသတိပြန်ရလာလေသည်တွင် တဲတင်လုံးပေါ်ရောက်နေခြင်း
ကိုတော့မြင်သိလိုက်ချေ၏။

သူဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာရောက်လာပါလိမ့်။

သူ့စုမစာပေတို့က်

ခင်မောင်ခေါ်လာလေသည်များလား။

သို့ဖြစ်၍ သူသည်လဲလျောင်းရာမှ ဒဏ်ရာမရှိသော ခြေတစ်
ဖက်ကိုအာရုံပြုထလိုက်၏။

ညနေစောင်းနေပါပကောလား။

ခင်မောင်ကိုလည်းမတွေ့ သူကလွဲလို့သက်ရှိသတ္တဝါဆိုလို့ ရှေ့
ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ပင်ငယ်ကိုင်းထက်မှနေ၍ သူ့အားမျက်လုံးပြုံး
ကြည့်နေသည် ‘ဇီးကွက်’ ကောင်သာလျှင်ရှိချေ၏။

သူ့ကိုဇီးကွက်ကောင်ကြည့်နေသည်ဆိုပေမည် ဇီးကွက်ကောင်
သူ့ကိုမြင်နိုင်လိမ့်မည်မထင် နေရောင်ရှိနေသေးသည်ကိုး။

“ကွစ်. . ကွစ်. . ကွစ်”

“ကွစ်. . ကွစ်. . ကွစ်. . ကွစ်”

ဇီးကွက်ကောင်ထဲမှ ထွက်လာသောအသံဖြစ်၏။ လာဘ်ကောင်
အော်နေသည်ဆိုတော့ -

သူကကောင်းသည်ဆိုသည့် နိမိတ်ပေါ့။ သို့ကြောင့် သူတစ်
ယောက်တည်းကြိတ်၍ ကျေနပ်စွာပြီးလိုက်၏။

“မင်းနီးလာပြီလား”

သို့အသံနှင့်အတူ သူ့ကျောဘက်မှ လူတစ်ယောက်ရောက်လာ
လေသည်ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်၍ -

“ဟင်”

ရသေ့တစ်ပါးပါကလား ဘယ်လက်တွင် အစိတ်သားအလေး
ချိန်စီးသည့် ကြေးစည်ပြားလေးကို ကိုင်လျက်ရှိပြီး ထိုကြေးစည်လေးကို
နောင်. . ဝေ. . ဝေ. . ဝေရယ်လို့ မြည်အောင်ထုလေမည် ဘုဏ်လေးကို

သူ့စုမစာပေတို့က်

တော့ဖြင့် ညာဘက်လက်မှရိုးတံကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

“မင်းနဲ့ဘေးမှာ... မင်းစားဖို့ ငှက်ပျောတစ်ခိုင်ထားခဲ့ပေမင်္ဂ ပုံမပျက်ရှိနေသေးတာကြောင့် မင်းခုမှနီးလာတာဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ရသေ့ကြီး ကျွန်တော်ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာ ရတာလဲဟင်... ရသေ့ကြီးထမ်းပိုးခေါ်လာတာလား”

သို့နည်း အားရဝမ်းသာကျေးဇူးတင်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေသည် တွင်-

“ငါကယ်လာတယ်လို့လော့ ပြောဖြစ်ပေမင်္ဂ မင်းကိုဒီနေရာ ရောက်အောင် ထမ်းပိုးလာတာတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

ရသေ့စကားကြောင့် ဘိုသိုက်စဉ်းစားရခက်သွားလေတော့၏။

ရသေ့ပြောသည်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသေးတော့ သည်။ သူလိုတောင့်တောင့်တင်းတင်းလူတစ်ယောက်ကို သူ့ထက်သေး ကွေးတဲ့ ပုတက်တက်ရသေ့က ဘယ်သို့ထမ်းပိုးလာနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ သို့ပေမင်္ဂ သူသည်တပေါ်ဘယ်သို့ရောက်နေရပါသနည်း။ စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ရသေ့ကတန်ခိုးဖြင့်သူ့ကို ဒီတပေါ်ရောက်ခေါ်တင်ထား နိုင်ခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ နို့မှမဟုတ် သူဘယ်လိုမှသည်တပေါ်ရောက်လာ နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါချေ။ ရသေ့တစ်ပါးတည်း သူနားရှိနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်နိုင်ချေ ထိုတစ်နည်းကိုသာ တွေးဆမိလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

သို့ကြောင့် ဘိုသိုက်သည် ရသေ့အား ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ပုဂ္ဂိုလ်ထူး တစ်ယောက်လို သဘောထား၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုအကြည့်အမိမိပါယ် ကို သိလိုက်သောရသေ့က ပြုံးလိုက်ပြီး-

သူ့စုပစာပေတိုက်

“မင်း... ရသေ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေသလား နို့ဆိုလျှင် မင်းမယ်မှားယွင်းတဲ့အတွေးအခေါ်ရှိနေပြီ။ ရသေ့လည်း မင်းတို့လိုလူသားတစ်ယောက်ပါပဲ။ မင်းတို့ထက်နဲ့နဲ့ထူးခြားတာပဲရှိတယ် တဲ့။ ငါးပါးသီလလုံတာရယ် ညစာမစားတာရယ် သက်သတ်လွတ်စားတာ ရယ် အချိန်ရှိသရွေ့ မသေသေးသရွေ့ ဘုရားဟောတွေကို လိုက်နာပြီး နေထိုင်တာပါပဲကွယ်... မင်းရသေ့ကိုအထင်ကြီးနေတာပါ ဟော... ဟောတို့မှာ ငါကမင်းကို ကယ်လာတယ်ဆိုပေမင်္ဂ သူကမင်းကို ဒီ အရောက်ထမ်းခေါ်လာရတာ”

ရသေ့ သို့နည်းပြော လှမ်းပြရာသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ခင်မောင်ပါကလား။

တန်ခိုးခပ်လှမ်းလှမ်း၊ တောင်ကြောပြေပြေလေးပေါ်မှ မင်းလာနေ၏။ သူပုခုံးပေါ်တွင် ငှက်ပျောတစ်ခိုင် ထမ်းပိုးလာ၏။

ရသေ့နှင့်လာခဲ့သည်ဆိုတော့ အမဲလည်ထွက်ပြန်လာသည် တော့မဖြစ်နိုင်။ နို့ဖြင့် သူ့သေနတ် ဟာ... ဟုတ်ပြီး တဲထောင့်တွင်ချထား ခဲ့သည်ပဲ။

“မင်းသတိရလာပြီလား”

သူထမ်းပိုးလာသည့် ငှက်ပျောခိုင်ကို ဝါးတဲကြမ်းခင်းပေါ် အသာအယာချလိုက်ပြီး ပြုံးမြဲမေးလာ၏။

“အေး... စောလေးကတင်”

“နို့ဖြင့် မင်းသတိမေ့နေတာ တစ်ညနဲ့ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီပဲ”

“ဟေ”

ခင်မောင်ပြောမှ သူ့အတန်ကြာကြာသတိလစ်မေ့နေသည်ပဲ။

သူ့စုပစာပေတိုက်

သူ့ခြေသလုံးသားမှ ဒဏ်ရာကို သတိရလာသည်ကြောင့် ခြေထောက်ကို ရုတ်၍ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

နုအောင်ခြင်းမရှိတော့သလိုပါပဲကလား။

ပတ်တီးစည်းထားခြင်းပင်မရှိ။ သစ်ရွက်၊ သစ်မြစ်တို့ကို အနာပေါ် အုံ့၍လိမ်းကျထားခြင်းသာရှိ၏။

ရသေ့ကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ သို့ကြောင့် ရသေ့ကိုလှမ်းကဲ ကြည့်လိုက်၏။

ရသေ့ကသူ့ကိုဖြိုးမြဲပြီး-

“ကဲ . . ကဲ . . မင်းတို့နှစ်ယောက် စကားစမြည်ပြောကြပေဦး ရသေ့ . . ဟိုရှေ့နားက ကမူလေးနားမယ် တရားသွားထိုင်ချေဦးမယ် မင်းတို့မနက်ကျပြန်ကြပေတော့”

ရသေ့စကားကြောင့် နှစ်ယောက်သား အံ့အားသင့်သွားကြသည့် ဆိုရာထက် ဘိုသိုက်ကပို၍ အံ့ဩခဲ့ရ၏။ သူ့ဒဏ်ရာရ ခြေထောက် ကိုလည်း စူးစိုက်ငုံကြည့်လိုက်၏။

“သည့်တွက်ဘာမှမပုလေနဲ့ ကောင်းကောင်းလျှောက်နိုင်သွား ပါပြီ”

ရသေ့က သို့နယ်ပြောပြီး ဘုရားဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဖက်သရဇ္ဈာယ် လိုက်ကာ လက်တွင်းရှိကြေးစည်လေးကို နောင် . . ဝေ . . ဝေ ဝေရယ်လို့ မြည်အောင် ထုခတ်လိုက်လေတော့၏။

သည့်နောက် သူတို့အပါးမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားလေ၏။

“ကဲ . . ဆိုပါဦး မင်းရသေ့နဲ့ဘယ်လိုဆုံလာပြီး ငါ့ကို ဒီ ဘယ်လို

သူ့စုမစာပေတို့က

ပိုက်

၈၉

လာနိုင်တာတုန်း”

ဘိုသိုက်က ခင်မောင့်ကို မေးလေတော့၏။

“ပြောရမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အံ့ဩစရာတော့ဖြင့် အကောင်းသား

လား သို့နယ်တောတန်းလေးနားက ဗွက်အိုင်ကြီးနားမယ် မင်းကငါ့ကို ချစ်ထားတဲ့ မွေ့ကြီးကိစ္စနဲ့ပတ်သက် စိတ်ဆိုးပြီးထားသွားတယ်လေ . .

တော့ငါလဲ . . သွားပေါ့ . . ငါ့မယ် သေနတ်လဲရှိတယ် အစာအလို့ငှာ ကြီးလဲရှိတယ် အေးအေးဆေးဆေးနားနေပြီးမှ ပြန်လမ်းရာ ပြန်မယ်ဆို

အဲဒီမွေ့ကြီးအသားကိုဖျက် တံစို့ထိုးမီးကင်လိုက်တယ်”

“အဲလို . . မွေ့သားကိုမီးကင်နေတုန်း ဗွက်အိုင်ကြီးနားကို တော

တစ်ကောင်ရောက်လာတယ် ငါ့ကိုမမြင်ဘူး အဲဒီဝက်ကြီးရှေ့လက်

က ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ကွဲ . . တစ်ခါငါပစ်လိုက်လို့ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ဝက်

ဖြစ်မယ် ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်ပြေးမလွတ်ရစေဘူးဆိုပြီး လက်ထဲ

သေနတ်နဲ့ လှမ်းချိန်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ . . ”

“ဒီဝက်ကောင်ကို မင်းမပစ်သင့်တော့ဘူး . . ဆိုတဲ့အသံကြောင့်

သည့်ကြည့်လိုက်တယ် . . ရသေ့တစ်ပါးဖြစ်နေတယ်”

“ဘာလို့မပစ်ရမှာတုန်း” လို့ ပြန်မေးလိုက်တော့-

“တစ်ခါမင်းလက်က သူလွတ်ခဲ့ပြီး ဒုတစ်ခါပြန်တွေ့တော့ မင်း

သတ်ဖို့ ကျိုးစားဦးမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်တရားပါမလဲ . . လို့ပြောပြီး

ရောက်လာတယ်”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဝက်က ဗွက်အိုင်နားကနေ ပြေးထွက်သွား

တယ်။

“မင်းဟာအင်မတန်လောဘကြီးတဲ့သူပဲ မင်းမယ်စားစရာ မြေ

သူ့စုမစာပေတို့က

သားလ်ရှိနေလျက် ဝက်ကိုသတ်စားချင်နေသေးတယ် လောဘကို အသေ
မတတ်လျင်ဖြင့် မင်းတော့ဒုက္ခရောက်မှာ အသေအချာပဲ”

ငါ . . ရသေ့ကို သေသေချာချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ မကျေ
နပ်တဲ့သဏ္ဌာပေါ်ကွာ ဒါကိုရသေ့ကသိတော့ . . .

“ကောင်းစေချင်လို့ ဆုံးမတဲ့သူကို အပြစ်တင်လိုခြင်းကလည်း
မကောင်းပေဘူး” လို့ပြောလာပြန်တယ်-

“အူမတောင့်မှ သီလစောင့်နိုင်မပေါ့” လို့ ငါကလည်း ရွဲ့ပြီးပြော
လိုက်တော့-

“တကယ့်တန်းသီလကို လုံအောင်ထိမ်းနိုင်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် အူမ
တောင့်နေမှာပဲပေါ့ကွ”

အဲလိုပြောပြီး ရသေ့လည်းထွက်သွားကော ငါလည်း မီးကင်
ထားတဲ့ မြွေသားတုံးကိုစားမယ်လုပ်လိုက်တော့ မီးကျွမ်းနေပြီလေ ငါဝက်
ကောင်ကို မဲနေတာကိုး ပြီးတော့ ရသေ့နဲ့စကားပြောနေတာကိုး ဒီတော့
မီးကျွမ်းလောက်ပြီပေါ့ နောက်ထပ်မြွေကောင်သေကြီးရဲ့အသားကို
ထပ်လှီး မီးကင်မယ်လုပ်တော့ အံ့ဩစရာပေပေကွာ အဲဒီမြွေသေကောင်
ကြီးက အင်မတန်ကို ဖုတ်စော်နံ့နေပြီလေ ဒီတော့ငါလည်း ထွက်သွားတဲ့
ရသေ့ နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်တော့
ရသေ့က မထူးသလိုပဲ လေသံအေးအေးနဲ့ ငါ့ကိုဘာပြောလဲဆိုတော့”

“အဲဒါပဲဟေ့ . . မတည်ငြိမ်ခြင်းသင်္ခါရဆိုတာ ဘယ်လောက်မြန်
သလဲ တရားသဘောနဲ့ မြင်တတ်လျင်ဖြင့် ဒါဟာမင်းအတွက်သင်္ခန်းစာပေ
ပဲ . . တွေ့တယ်ဟုတ် . . မြွေကြီးဟစ်ကောင်လုံးရှိတာ အတော်နဲ့စားမကုန်
လောက်ဘူး မင်းထင်ခဲ့တယ် . . ကြည့်စမ်း ပျက်ဆီးခြင်းမြန်လွန်းတော့

တစ်နပ်စာတောင် မင်းမစားလိုက်ရပေဘူးပေါ့ . . အဲလိုပဲပေါ့ လူတွေဟာ
လောဘတွေတက်ပြီး ငါ့တွက် ငါ့သားမယားအတွက်ဆိုပြီး လိုတာထက်ပို
စုဆောင်းတတ်ကြတယ် မကောင်းဘူးမဟုတ် ကောင်းပါတယ် နို့ပေမင်
လောကကြီးမယ် ငါကြီးရှိတာမဟုတ်ဘူး ငါ့သားမယားချည်းရှိတာ မဟုတ်
ဘူးလေ . . သူတို့လဲ စားချင်မှာပဲ သူတို့လဲဝတ်ချင်မှာပဲ သူတို့လဲ အမိုး
အကာကောင်းကောင်းအောက်နေချင်မှာပဲ ဆိုတဲ့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်လေး
ရှိတတ်ဖို့လိုသကဲ့ ကိုယ့်မယ်ပိုလျှံပြီး သူတို့မယ်လိုအပ်နေပြန်လျှင်လည်း
ဘယ်တရားပါမလဲ ပိုဆိုးတာက သူတို့ကို အမှီသဟဲပြုပြီး ကိုယ်သာ
ရလို . . ရှိလိုလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါမတုန်း ကိုယ်ကဘယ်လောက်ရှာခဲ့ရှာခဲ့ . . စု
ဆောင်းခဲ့ . . စုဆောင်းခဲ့ သားသမီးဆိုတာ ထိုက်မှရတာ ပေပဲ . . တနည်း
ပြောရလျှင် အသုံးချတတ်ဖို့ လိုတယ်လေ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ မင်းကြား
ဖူးမပေါ့ ကုဋေရှစ်ဆယ်သုဋ္ဌေးသားလေးတောင် ဆင်းရဲမွဲတေ တောင်းစား
ရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားရတာလေ . . ခုကြည့်လေ မင်းမယ်ဘာမှစားစရာမရှိ
တော့ဘူး ပြီးတော့ ဒီတောထဲမယ် သောင်လည်လည်နဲ့ ဘယ်လောက်ကြာ
ကြာ နေရဦးမယ်မသိတဲ့ဘဝ၊ မဟုတ်ဘူးလား . . ကဲ . . ကောင်းပြီ မင်းကို
ငါ စားစရာတစ်ခုပေးမယ် အပြန်လမ်းကိုညွှန်ပြမယ်”

“ဟာ . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ရသေ့ကြီးရယ်”

“ကောင်းပြီ . . မင်းမှတ်ထားရမှာက အရင်းမစိုက်ဘဲနဲ့ အမြတ်
ဆိုတာ မရနိုင်ဘူး အရင်းအနှီးတစ်ခုခုတော့ ရှိရလိမ့်မယ်”

“ဟင် . . ကျွန်တော်က ရသေ့ကြီးကို ဘာလုပ်ပေးရမှာတုန်း”

“ရသေ့တောင်းဆိုမှာ ရသေ့အတွက် မဟုတ်ပေဘူး မင်းအတွက်”

ပါပဲ”

“နို့ဖြင့် . . ပြောပါရသေးကြီး လိုက်နာပါမယ်”

“မုဆိုးဟာ . . မုဆိုးအလုပ်နဲ့ ဝမ်းစာရှာဖွေနေရတာ ဒီတော့ မုဆိုးအလုပ်ကို စွန့်ရမယ်လို့ ရသေ့မပြောလိုဘူး ပြောလိုလဲရမှားမှ မဟုတ်တာချည်း . . သူ့အသက်ကို မသတ်ပါနဲ့လို့ ရသေ့အနေနဲ့မပြောလေနဲ့ ဘုရားရှင်တောင်မှ လူသားတိုင်းကို ပြောလိုတာလို့မှ မရတာချည်း. . အေး . . ရသေ့ပြောချင်တာ အကုသိုလ်နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင်လုပ်ပါ . . အဓိကမင်းကို ပြောလိုတာ အတ္တသိပ်မဆန်ချင်ပါနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မွေးပါ ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ အမှန်သိအောင် ကျိုးစားပါ”

“ဗျာ . . ရသေ့ကြီးက ဘာကိုဆိုလိုချင်တာတုန်း”

“ဒါကတော့ မင်းအကြောင်း မင်းအသိဆုံးဖြစ်မှာပေါ့ . . တကယ်တမ်းမင်းမယ် ပြည်လျှံနေတဲ့ ဝမ်းစာတွေဟာ မင်းဘာသာ ကျိုးကျိုးကုတ်ကုတ်ရှာဖွေထားတာမှ မဟုတ်တာချည်း”

“ဗျာ”

“ကဲပါလေ . . ရသေ့ဒီလောက်ပဲပြောမယ် ကဲ. . ကဲ. . ရော့ ဆိုပြီးငါ့ကို ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးပေးလာတယ်”

“ဟင် . . ဘယ်လိုလုပ် လုံလောက်မှာတုန်း နောက်တစ်လုံးလောက်ထပ်ပေးပါ ဆိုတော့ ရသေ့ကြီးကတစ်လုံးထပ်ပေးလာတယ် . . ငါလည်း ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးစားလိုက်တာနဲ့ ငိုက်ပြည့်သွားတော့တယ်၊ နို့ပေမင့် နောက်ထပ်တစ်လုံးကို အခွံနွာထပ်စားလိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ”

“အဲဒါ လောဘပဲပေါ့ . . ဒီတောတောင်ထဲမှာ မင်းနဲ့ရသေ့ပဲရှိတယ် မင်းငိုက်ပြည့်ဖို့ပဲမင်းသိတယ် ရသေ့ကောစားပြီးရဲ့လား ရသေ့မယ် စားဖို့ကျန်သေးလား တစ်ခွန်းမမေးဘူး ပြီးတော့ တစ်လုံးစားရုံနဲ့လုံလောက်

သူ့စူမစာပေတိုက်

နရက်သားနဲ့ ကျန်တစ်လုံးကို စားဖြစ်အောင်စားလိုက်သေးရဲ့ တစ်ကိုယ်တောင်း ဆန်လွန်းနေသေးတယ်”

အဲလို ရသေ့ကပြောလာတော့မှ-

“ရသေ့ကြီးမယ် စားစရာမရှိတော့ပေဘူးလား” လို့ မေးလိုက်ရင်ပဲရသေ့ကြီးက ခေါင်းခါပြတယ်။

“ငါမှားသွားတယ်ကွာ ငါ့ကိုအပြန်လမ်းပြဖို့ စိတ်ကူးတောင် ရသေ့ကြီးမယ်ရှိပါလေတော့မလားဆိုပြီး စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ရသေ့ကြီးကို နှံ့ချတောင်းပန် အားကိုးတကြီး တွေဝေကြည့်လိုက်တယ်။

“ရသေ့ကြီးမယ် စားစရာမရှိပေမယ့် မဆာပါဘူး ဘာလို့လဲဆိုတော့ သိလရှိနေပြီလေ သိလရှိနေတော့လည်း အူမတောင့်နေပြီပေါ့ . . ” ဆုံးဖြတ်ပြီး ငါ့ကို ပြီးပြီးကြီးကြည့်နေလေတော့-

“နို့ဖြင့် ရသေ့ကြီး ကျွန်တော့်ကို အပြန်လမ်းညွှန်ပြမယ်ဆို” လို့ မေးလိုက်တော့-

“မင်းတို့လမ်းမှားနေတာ နှစ်ယောက်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဝမ်းမှန်ပြန်ရောက်ချင်နေပြီလား မင်းမိတ်ဆွေကိုကော ပြန်ခေါ်မသွားဘူးလား. . မေးလာတယ်”

“ငါဘာမှ ပြန်မပြောမိချိန်မှာပဲ. . .”

“ကဲပါလေ . . မင်းဆီက ငါဘာမှမတောင်းဆိုပါဘူး မင်းမယ်နဲ့ကစလို သူတစ်ပါးအပေါ်မယ် ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ထားနိုင်ဖို့ ကျိုးစားပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပဲပေး. . ဘယ်လိုလဲပေးနိုင်မလား ဘာခက်တာလို့ကွာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မဖြစ်မနေထားပါမယ်လို့၊ မနိုင်ဝန်ထမ်းခိုင်းတာမဟုတ်သေးဘူးနော် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ထားနိုင်ဖို့ ကျိုးစားခိုင်းရုံပဲရှိတာ”

သူ့စူမစာပေတိုက်

“အင်းပေါ့”

သည်တော့ ရသေ့က -

“မင်းမိတ်ဆွေကိုပါ ပြန်ခေါ်သွားချေဆိုပြီး ဒီနေရာကို ထွက်လာကြတာပဲလေ. . ဒီနားရောက်လုမှာ ဒဏ်ရာနဲ့တောဝက်တစ်ကောင် ဖြတ်ပြေးသွားတာ တွေ့လိုက်တယ် ဒဏ်ရာမှတစ်ချက်တည်း မဟုတ်ဘူး နှစ်ချက်တောင်”

“ဟေ”

ဘိုသိုက်အံ့ဩသွားတော့၏။ နို့ဖြင့် သူပစ်လိုက်သော တောဝက် ဖြစ်နေချေပြီလား။

“အဲဒီတောဝက်ကိုမြင်လိုက်ပြီး ဗွတ်အိုင်နဲ့မနီးမဝေး တောင်သရက်ပင်နားလေးမယ် မင်းကိုငါတွေ့ရတော့တာပဲ မင်းငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ လဲကျသွားတော့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး မင်းအနားရောက်မှသိရတာ မင်းကို ဝက်ကောင်ဒုက္ခပေးသွားတာပဲ. . ရသေ့ကလိုအပ်တဲ့ သစ်မြစ်သစ်ဥတွေ ရှာခိုင်းပြီး မင်းခြေသလုံးသားက ဒဏ်ရာကို လိမ်းကျံပေးတယ် ပြီးတော့ ဒီတံပေါ်ရောက်အောင် ငါ့ကို ထမ်းလာခိုင်းတယ်”

သည်တော့ ဘိုသိုက်တစ်ယောက်သူ့အသက်ကယ်လိုက်သည့် ရသေ့ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကမူလေးပေါ်တွင် တင်ပလွင်ခွေထိုင်လျက် မျက်လွှာချတရားရှုမှတ်နေဟန်တူ၏။ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှပေ၏။

သည်တော့ “ရသေ့ တရားထိုင်နေတာပဲ ပြီးလေမှ ငါကျေးဇူးတင်စကားပြောတော့မယ်” ရယ်လို့ တွက်လိုက်တာ ခင်မောင့်ဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ငါတို့တွေ ဒီကနေပြီးဘယ်သွားမလဲ” ဟုမေးလိုက်၏။

“ရသေ့က အပြန်လမ်းစ ပြလိုက်မယ်ဆိုတော့ ဒီလိုလုပ်မယ်ကွာ ဒီကနေ ‘ဟလာ’စခန်းရောက်လျှင်တော်ပြီ အဲဒီကနေမှ ဝက်စွယ်ချောင်း ဘက်တက်ပြီး ဒို့မူလအစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်ကြတာပေါ့” သို့နယ်ခင်မောင်က ပြောလာသဖြင့် -

“ဝက်မာန်စွယ်အတွက် မင်းစိတ်မကုန်သေးဘူးလားကွာ. . ငါတော့စိတ်ကုန်သွားပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်မကုန်နဲ့ ဘိုသိုက် ဝက်မာန်စွယ်ရလိုကတော့ ပွဲပြတ်ပြီမှတ်ဇောမ္ဘာရွာက အောင်စိုးဝင်းသိတယ်မဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ ကရင်လေ မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်နှာပြပြ စကားအင်မတန်ပြောတဲ့သူ”

“အေး. . သူပေါ့ ဝက်မာန်စွယ်အစစ်ရလျှင်ဖြင့် ဈေးကောင်းပေးမယ်လို့ ငါ့ကိုပြောတယ်”

ခင်မောင်က ငွေကြေးပမာဏတော့မပြော. . သို့ပေမယ့် ဘိုသိုက် သဘောပေါက်နားလည်လိုက်၏။

“အေးလေ. . မင်းဒီလောက် စိတ်ဝင်စားမှတော့ မူလအစီအစဉ်ကိုပဲ ပြန်လုပ်ကြတာပေါ့”

သို့ဖြင့် မှောင်စပျိုးသည်တိုင် ထိုင်ရာမှမထလာသေးလေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထင်းမီးဖို မီးလှုံရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြပြန်ငြား. . အတော်ညဉ့်နက်သည်တိုင် ရသေ့တရားထိုင်နေဆဲဖြစ်သည့်ကြောင့် သူတို့အိပ်ယာဝင်လိုက်ကြတော့၏။

“နောင်. . ဝေ. . ဝေ. . ဝေ” ရယ်လို့ ကြေးစည်သံလွင့်လွင့်လေး

က အရှက်ဦးအလင်းရောင်နှင့်အတူ ပေါ်လာလေသဖြင့် အအိပ်ဆတ်သော ဘိုသိုက်နီးလာရ၏။

ခင်မောင်ကတော့ အိပ်နေဆဲ။

“ကျလီ.. ကျလီ.. ကျလီ” ရယ်လို့ ကျေးဇူးတင်သံများကလည်း ဆူဆူညံညံ။

ဘယ်ကမှန်းမသိသော သင်္ဃန်းရဲနဲ့က လေပြေလေးနှင့်အတူ ပါလာသည်။ ဘိုသိုက်တစ်ယောက် အိပ်ယာနီးသည်နှင့် ရသေ့ကို သတိရလိုက်သည်ဖြစ်၍ အိပ်ယာမှ ကပျာကသီလူးလဲထကာ ညကရသေ့ တရားထိုင်နေသော နေရာသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝံ့ကြည့်လိုက်၏။

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေ” ရယ်လို့ ကြေးစည်သံလွင့်လွင့်လေးကိုသာ ကြားရ၏။ ရသေ့ကိုမူ အရိပ်အရောင်ပင်မတွေ့။

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေ” ရယ်လို့ ကြားရသော ကြေးစည်သံလွင့်လွင့်လေးသည် တစ.. တစဝေး၍ ဝေးကာသွားသည်ကြောင့် ရသေ့ကြီး သူတို့ကိုထားသွားလေပြီဟု တွက်ဆလိုက်ကာ..

“ခင်မောင်.. ခင်မောင်.. ထ.. ထ.. ” ရယ်လို့ အနားရှိ ခင်မောင်ကို လှုပ်ခါနီးလိုက်၏။

“ဟေ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိပ်ချင်စိတ်မပြေသေးသည်ဖြစ်သည့် ခင်မောင်က အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့်မေးလာသည်တွင်-

“ရသေ့ ငါတို့ကို ထားသွားပြီလားမသိ” ဟုပြောလိုက်သည်တွင်

လူနုမစာပေတိုက်

ခင်မောင်တစ်ယောက် မျက်ကလဲဆံပြာဖြစ်သွားတော့၏။

“ဟေ.. အဲလိုဖြင့် ဒုက္ခပါပဲကွာ .. ငါတို့ကို အပြန်လမ်းပြမယ်ဆိုပြီး မပြောမဆိုဘယ်များထွက်သွားပါလိမ့်”

သို့ပြောရင်း နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေရယ်လို့ ကြေးစည်သံလေးကြားလိုက်လေသည်တွင် တဲပေါ်မှ ကပျာကသီဆင်းကာ သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်၍ .. “လာ.. ဘိုသိုက် ရသေ့နောက်လိုက်ကြစို့” ဆိုကာ ကြေးစည်သံကြားရာတောင်ကြောလေးဘက် ပြေးသွားလေသည်ကြောင့် ဘိုသိုက်သည်လည်း နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာလိုက်သွားလေတော့၏။

သို့လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ-

“ဟာ.. ခင်မောင် ဟိုမယ် .. ဟိုမယ်”

ခင်တန်းလေးတစ်ခုအနားအရောက်တွင် ရွှေခပ်လှမ်းလှမ်း ချုံနွယ်ပင်တို့ကြားမှ သတ္တဝါတစ်ကောင် ဖျတ်ခနဲပြေးလွှားသွားသည်ကြောင့် ဘိုသိုက်က သို့နွယ်နံဘေးရှိ ခင်မောင်ကို လှမ်းပြကာ ပြေးလိုက်လေ၏။

“လူတစ်ယောက်ပဲကွာ”

သို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုသူနောက်သို့ လိုက်သွားကြတော့၏။

ထိုသူကို လူလုံးထင်းထင်းမမြင်ရသော်လည်း ထိုသူ၏ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်နင်းလျှောက်သွားသံကို နားစိုက်၍ လိုက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

အတော်ကလေး ခရီးပေါက်လာသည်တိုင် ထိုသူရှေ့မှတောတိုးသွားသံသာလျှင် ကြားရခြင်းဖြစ်၏။

အံ့ဖွယ်တော့ အကောင်းသားကလား။

“ခင်မောင်ရေ.. ငါတော့ ဒီလူနောက်လိုက်ရတာ စိတ်ကုန်လာ

သူနုမစာပေတိုက်

ပြီကွာ. . ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်လာမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ဘိုသိုက် ခြေနာနေသည်ဖြစ်၍ ရှေ့မှလူနောက် တကောက် ကောက်လိုက်ခဲ့ခြင်းကို အဆုံးသတ်လို၍ ပြောလိုက်၏။

“အေးကွာ. . အတော်ခြေသွက်တဲ့သူပေပဲ”

ခင်မောင်ကလည်း သို့နွယ်ပြောကာ လျှောက်လှမ်းသွားနေသော အရှိန်ကိုလျှော့လိုက်တော့၏။

သူတို့အထင် ရှေ့မှသွားသူနှင့် အတော်ကလေးအလှမ်းကွာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်ပေါ့။

သို့ငြား. . . ရှေ့မှသွားသူသည်လည်း အရှိန်နှုန်းလျှော့လိုက် ဟန်တူ၏။

“ဒီလူလည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျချေပြီထင်ရဲ့” ဟုတွက်လိုက်ကာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မပြေးရဲတမယ် လျှောက်လိုက်ကြပြန်သည်တွင် ရှေ့မှလူသည်လည်း လျှောက်လှမ်းနှုန်းကို ထပ်မြှင့်လိုက်ဟန်တူ၏။

“ဟူး. . မလွယ်ဘူး ခင်မောင်ရေ. . ရှေ့ကသွားချင်သလောက် သွားပါစေတော့ ငါတော့မောပြီ ဆာလည်းဆာပြီ ခြေထောက်ကလည်း အနာအကင်းမသေတော့ နာလာပြန်သဟ နားဦးမယ်ကွာ”

သို့နွယ်ပြောကာ ဘိုသိုက်တစ်ယောက် သစ်ဆိမ့်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

ခင်မောင်သည်လည်း ဘိုသိုက်နားကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး-

“ရှေ့ကလူ အတော်ခြေသွက်တယ်ကွာ” ဟုပြောသည်။

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ. . ဒို့မယ်လည်း စားစရာဘာမှမရှိရသေး ကလည်း ပြန်လမ်းပြမယ်ဆိုပြီး ဒို့ကိုထားလို့ ဘယ်ထွက်သွားလဲမသိဘူးကွာ”

သူ့စူးစာပေတို့က်

ဘိုသိုက်က သို့နွယ်စိတ်ဓါတ်ကျစွာသော လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဟာ. . ဟိုရှေ့ ချုံနွယ်ပင်နောက်မယ် သားကောင်ရှိပုံရတယ်ကွာ. . .”

“ချောက်”

ခင်မောင်က လက်တွင်းရှိသေနတ်ကို ကယာကသီ မောင်းတင်လိုက်ကာ ထိုချုံနွယ်ပင်ရှိရာသို့ ထိုးချိန်လိုက်၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

နှစ်ယောက်သား အံ့သားသင့်သွားကြတော့၏။

“ကိုလူရှည်ပါကလား”

ဝက်သိုက်ခခန်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုထား၍ ထွက်သွားသော ကိုလူရှည်ကိုတွေ့သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြတော့၏။

ကိုလူရှည်ကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကြသည်ထက် ကိုလူရှည်လက်တွင်းကိုင်လာသည့် ငှက်ပျောတစ်ဖီးကြောင့်ဆိုပါလျှင် ပို၍မှန်ချိန်မည်။

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရောက်လာတာတုန်း” ဟုပင်မမေး။

“အတော်ပေပဲဗျာ. . ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ” ဟုသာလျှင် အလောတကြီးပြောလိုက်သည်တွင် ကိုလူရှည်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ပြီး၍ကြည့်နေပြီး သူ့လက်တွင်းကိုင်လာသည့် ငှက်ပျောဖီးကိုလှမ်းပေးလေတော့၏။

ကျေးဇူးတင်စကားပင် မဆိုကြတော့ချေ။ နှစ်ယောက်သား

သူ့စူးစာပေတို့က်

ကိုလူရှည်ပေးလာသည့် ငှက်ဖျောဖီးကို ခေါင်းမဖော်တမ်း အားပါးတရ အခွံသင်စားလိုက်ကြတော့၏။ နှစ်ယောက်တစ်ဖီးကုန်သည့်တိုင် စားပြီး လေမှ-

“ကိုလူပုတစ်ယောက်ကော” ဟု ဘိုသိုက်က မေးလေသည်။
“ရှိပါတယ်ဗျာ”

သို့သာကိုလူရှည်ကပြောပြီး သူတို့အပါးမှ ထွက်သွားလေသည် ကြောင့်-

“ဟိတ်လူ့ . . ဘယ်တုန်း . . ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားမှာတုန်း ဝက်စွယ်ချောင်းဖြစ်ဖြစ် ဥက္ကံချောင်းမကြီးဖြစ်ဖြစ် ရောက်နိုင်မယ့် လမ်း ညွှန်ခဲ့ပါဦး”

ခင်မောင်က ကိုလူရှည်၏ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်မေးလိုက် လေ၏။

“သိမှဖြင့် ဟိုနေ့ကတည်းက ပြောပြီးပေါ့ဗျာ”

မြန်လိုက်တာဖြစ်ခြင်း သို့နယ်အသံသာကြားလိုက်ရပြီး လူပျောက် သွားတော့၏။

“ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ခင်မောင်ကသို့မေးလာသည်တွင် ဘိုသိုက်သည် ကပျာကသံ ထိုင်နေလျက်မှ ထလိုက်ပြီး-

“ပြန်လမ်းမသိ တောတောင်ထဲ စမ်းတဝါးဝါးသွားနေမယ့်အစား ကိုလူရှည်တို့နောက်လိုက်သွားလျှင်ဖြင့် အနည်းနှင့်အများတော့ အဆင် ပြေနိုင်လောက်တယ်ကွ” ဟုပြောကာ ကိုလူရှည်ထွက်သွားရာနောက်လိုက် သွားလေတော့၏။ ခင်မောင်သည်လည်း ထပ်ကြပ်မကွာပါသွားရပြန်၏။

ဟူး . . တော်ပါသေးရဲ့ . . ကိုလူရှည်ကို လိုက်မမိသော်လည်း နှက်ခြေပြတ်မသွားသည်ကြောင့် တော်သေးတော့၏။

သို့ဖြင့် ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ရတော့၏။

“ဒီလူနားနေလေမှ သူ့ကိုလိုက်မိတော့မယ် ထင်ပါရဲ့”
ဘိုသိုက်က သို့နယ်ခင်မောင်ကို လှည့်ပြောလိုက်၏။

“ဟင်”

ဘိုသိုက်လွန်မင်းစွာ အံ့သြသွားတော့၏။

ကိုလူရှည်နောက် . . မျက်ခြေမပြတ် လိုက်နေမိခြင်းကြောင့် ဝတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် သတိမထားမိခြင်းဖြစ်တော့၏။

သူတို့ ချောင်းကျယ်ကြီးတစ်ခု ရောက်နေပါကလား။

ချောင်းရဲ့အနေအထား ကြည့်ရသည်မှာ ဥက္ကံချောင်းဖျားနှင့် ခင်ဆင်ဆင်ရယ် . . သို့ကြောင့် ကိုလူရှည်ကိုပင် သတိမရလေတော့ဘဲ ချောင်းအနေအထားကို လေ့လာလိုက်၏။

“ဟာ”

လွန်မင်းစွာ အံ့အားသင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားရတော့၏။

ဥက္ကံချောင်းသို့ ရောက်နေကြသည်ပဲ သို့ဆိုလျှင် ကန့်ကျိန် သရက်နှစ်ပင်စခန်းကို သုပြန်တတ်ချေပြီ။ သို့ကြောင့် -

“ခင်မောင်ရေ . . ငါတို့ ဥက္ကံချောင်းရောက်နေလေပြီပဲ။ အရှည်

ကြီးနောက် ဘာလိုက်စရာလိုတော့လဲ။ ရသေ့ကစို့ကို ပြန်လမ်း မပြောဘဲ ထွက်သွားပေမင့် ခုဦးတွေ ပြန်လမ်းစရောက်ခဲ့ကြပြီပဲကွာ ဘာလိုသေးတော့ လဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ကဲ . . ခဏနားကြမယ် ပြီးလျှင်ဖြင့် ဒီချောင်း အတိုင်း စုန်ဆင်းသွားရုံပဲ” ဟုပြောရင်း ချောင်းစပ် အနိပ်ကောင်းကောင်း

၁၀၂

ဝေး၍ဝေးကာ ဝေးနေဆဲပါ ကိုဦး

သစ်တစ်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“ဟာ.. ဟိုမယ်.. ဟိုမယ်”

ခင်မောင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းတောင်ကြောလေးပေါ်အတက် လမ်း
မြှောင်လေးကိုကြည့်၍ အံ့သြတကြီးပြောလေသဖြင့် ဘိုသိုက်သည် လမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

တောင်ကြောအတက်လမ်းမြှောင်လေးအတိုင်း လျှောက်သွားနေ
သည့် အရှည်ကြီးကိုတွေ့ရ၏။ သူ့နောက်တွင်မတော့ လူပုလေးကပ်ပါသွား
သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့ အရှည်ကြီးတို့နောက် ဆက်လိုက်သွားလျှင်ဖြစ်
ငါတို့တော့တောင်ထဲမယ် ရက်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ယောင်လည်လည်
ဖြစ်နေဦးပါ့မလဲ မသိဘူး” ခင်မောင်ကသို့ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ.. အရှည်ကြီးနောက်လိုက်ခဲ့လို့သာ ဥစ္စာ
ချောင်းမထဲပြန်ရောက်ခဲ့ရတာပဲကွ.. အရှည်ကြီးကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရ
လိမ့်မယ်”

သို့ ဘိုသိုက်ပြောပြီးနားနားနေနေ အလို့ငှာ မြေပေါ်သို့ လဲချ
လိုက်လေတော့၏။

သည်တွင် ခင်မောင်သည်လည်း ဘိုသိုက်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း
နေရာတွင် လဲချနားနေလိုက်တော့၏။

သို့ကြောင့်လည်း တောင်ကြောလေးပေါ်တက်သွားသည့်
ကိုလူရှည်နှင့် ကိုလူပုတို့ကို ရပ်စောင့်နေသည့် ရသေ့တစ်ပါးကို မမြင်
လိုက်ကြခြင်းဖြစ်ချေတော့၏။

မကြာခင် တောင်ကြောလေးပေါ်ရောက်သွားသည့် ကိုလူရှည်

သူ့စုံမစာပေတို့ကို

နှင့်ကိုလူပုတို့ ရသေ့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်တွင် ရသေ့က ကိုလူရှည်
တို့နှစ်ယောက်ကို စကားတစ်ခွန်းပြောပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွားတော့၏။
ကိုလူပုနှင့်ကိုလူရှည်တို့သည်လည်း ရသေ့နောက်ထပ်ကြပ်
မကွာလိုက်သွားကြတော့၏။

“မင်းတို့တတွေ ဟိုနှစ်ယောက်ကို လမ်းမှန်ပြခဲ့ပြီမဟုတ်လား”
ရယ်လို့ လေပြည်နှင့်အတူပါလာသည့် ရသေ့စကားကို ဘိုသိုက်နှင့်
ခင်မောင်တို့ ကြားလိုက်ပါလျှင် သူတို့၏ကျေးဇူးရှင်အစစ် ဘယ်သူဖြစ်
သည်ကို တွက်ဆမိပေတော့မည်။

ခင်မောင်နှင့်ဘိုသိုက်သည် ရေခမ်းခြောက်နေပြီဖြစ်သော ဥက္က
ချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်မှာ ခရီးအတော်ပင် ရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်
ငြား သူတို့ရောက်လိုသော ကန်ကျွန်းသရက်နှစ်ပင်စခန်းသို့ ရောက်ရန်မူ
လိုသေး၏။

မနက်ခင်းကတည်းက ရသေ့နောက်ခြေရာခံ ထွက်လာကြသည်
တွင် လမ်းတစ်နေရာတွင် ကိုလူရှည်နှင့် ဆုံဆည်း၍ ကိုလူရှည်စွန့်ကြဲခဲ့
သော ငှက်ပျောတစ်ဖီးသာလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ငိုက်ထဲတွင်ရှိ၏။

ယခု နေပင်စောင်းနေချပြီ.. ဝမ်းငိုက်တွင်း ငှက်ပျောသီးတို့
ဘယ်ရှိနိုင်ပါတော့မလဲ.. သို့ကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုဒုဏ် ပြန်ခံစား
ကြရပြန်၏။

“ငါတော့ ဆာလာပြီကွာ ရေလဲငတ်နေပြီ ခဏနားကြမယ်”
ခင်မောင်ကပြောပြောဆိုဆို သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် ထိုင်ချ
လိုက်မည်ပြုခြင်းကြောင့်-

“ဟိုရှေ့ကျမှ နားတာပေါ့ အဲဒီမယ် မြှောင်ပေါက်ဝလေး ဖြစ်နိုင်

သူ့စုံမစာပေတို့ကို

တယ်၊ ရေငတ်ပြေ ရေတော့ရှိလောက်ပါတယ်”

ဘိုသိုက်က ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းကဲကြည့်ပြောလေ၏။

သည့်နောက် ထိုနေရာသို့ ဆက်လျှောက်သွားကြပြန်၏။

ဘိုသိုက်တွက်ထားသလို ထိုနေရာလေးရောက်သည်တွင် မြောင်
လေးတစ်ခုဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဝမ်းသာသွားကြကာ မြောင်အတွင်းဝင်သွား
ကြ၏။

အတန်ငယ်မြောင်ပေါက်အတွင်းဝင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူတို့အတို့
ထူးခံစားကြရတော့၏။

“ဟာ... ယိုမယ် တျောက်ရေအိုင်လေးပေပဲ။”

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထိုကျောက်အိုင်လေးအတွင်းရှိ ရေ
အေးအေးကို လက်ခုပ်ဖြင့်ခပ်ကာ အားပါးတရသောက်လိုက်ကြ၏။ သည့်
နောက် ထိုရေဖြင့်ပင် ဗျက်နှာသစ်လိုက်၏။ ခြေလတ်ဆေးလိုက်၏။

“လန်းသွားတာပဲ ရေသောက်လိုက်ရတော့ ဆာလောင်မှုတော့
ဖြင့် အနည်းငယ်ပြေသွားရတာပေါ့”

သို့နှယ်ခင်မောင်ကပြောရင်း မြောင်ပေါက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ
၏။ ဘိုသိုက်သည် နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ခဲ့၏။

တစ်မနက်လုံးမနားမနေ လျှောက်ခဲ့ရသည်ကြောင့် ခြေထောက်
မှအနာသည် လုံးဝပျောက်ကင်းခြင်းမရှိသေးသည်ကြောင့် ညာ၍လျှောက်
ရသည်ဖြစ်၍ ခင်မောင်လောက်တော့ဖြင့် ခြေမသွက်။ သို့ဖြစ်၍ ခင်မောင်
က သူကိုစောင့်ခေါ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ချောက်”

ရှေ့မှသွားနေသော ခင်မောင်က လက်တွင်းရှိသေနတ်ကိုမောင်း

သူ့စုမစာပေတိုက်

တင်လိုက်သံကြောင့် နောက်မှလိုက်လာသော ဘိုသိုက်ကလှမ်းကဲကြည့်
လိုက်၏။

မြောင်ပေါက်ဝမှ သူတို့နှစ်ယောက်ထွက်လိုက်သည်နှင့် ဥက္ကံ
ချောင်းမကြီးတစ်ဖက်ကမ်းနံဖူးမှ အခြားတစ်ဘက်ကမ်းသို့ ဖြတ်ပြီးသွား
သော ဂျီကောင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်ကြောင့် ခင်မောင်က ပစ်ခတ်ရန်
စိတ်ကူးလိုက်ခြင်းဖြစ်ငြား သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ဖို့နေနေသာသာ
လှမ်းချိန်ခွင့်ပင်မရလိုက်ချေ။

ဂျီကောင် အမြင်မှပျောက်သွားတော့၏။

“တောက်”

ခင်မောင်က မကျေမနပ် ‘တောက်’ခတ်လိုက်၏။

ချောင်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

တစတစ မှောင်ရိပ်သမ်းလာချေပြီ။ ဆာလောင်မှုကြောင့်
ခင်မောင်သည်ပင် ခြေလှမ်းတုံ့နေလှာချေပြီဖြစ်၏။

“ကန်ကျွန်နီသရက်နှစ်ပင် စခန်းအထိ ကနေအရောက်သွားမှာ
လား”

ခင်မောင်က ဘိုသိုက်ကို လှည့်ကြည့်မေးလိုက်၏။

“သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး သရက်နှစ်ပင်စခန်းအရောက် သွားကြ
လျှင် ပိုသင့်မယ်ထင်လို့ပါ”

“မင်းသဘောပဲလေ”

“သရက်နှစ်ပင်စခန်းမယ် သစ်ခုတ်ဝါးခုတ်သမားတွေရှိနေလျှင်
ဖြင့် ငါတို့အတွက် အာဟာရဖြစ်ညီစရာတစ်ခုခုတော့ဖြင့် ရနိုင်ကောင်း
ပါရဲ့။”

သူ့စုမစာပေတိုက်

“ဘိုသိုက်က သို့နယ်မျှော်လင့်ချက်ထား ပြောလေခြင်းကို ခင်မောင် သည်လည်း လက်ခံလိုက်ပုံရ၏။

ရှေ့ခရီးသာဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

“ဟိုရှေ့ကမီးရောင်လဲ့လဲ့လေးက ကန့်ကျိနီသရက်နှစ်ပင် စခန်း ပေပဲပေါ့”

မီးရောင်မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် နှစ်ယောက်သားဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာဖြစ်သွားကြတော့၏။

သူတို့ ကန့်ကျိနီသရက်နှစ်ပင်စခန်းသို့ ရောက်လာကြပြီပဲ။

“ဒို့ . . အဲဒီမယ် တစ်ညအိပ်ပြီး ရွာပြန်တော့မှာလား”

ခင်မောင်က သံသယလေသဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ရွာမပြန်သေးပါဘူး အားရှိအောင် ခေါင်းလန်းသွားအောင် တစ် ရက်လောက်နားနေပြီး အဲဒီတောတဝိုက် မင်းလိုချင်တဲ့ တောဝက်ကို ရှာ ပစ်ကြတာပေါ့”

သို့ ဘိုသိုက်ပြောလိုက်လေမှ ခင်မောင်တစ်ယောက် စိတ်ချမ်း မြေ့သွားပုံရ၏။

“ဝေး”

“ဝူး”

မီးရောင်လဲ့လဲ့ဝါးတဲတစ်လုံးနား ရောက်လုတွင် ခင်မောင်က အသံပြုလိုက်၏။

ဝါးတဲမှလည်း အချက်ပြအသံ ပြန်ပေးလာ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

ဝါးတဲတွင်ရှိနေသည့် လူနှစ်ယောက်၏မျက်နှာကို မီးရောင် လက်လက်အောက်တွင် မြင်လိုက်ရသည်တွင် နှစ်ယောက်သားအံ့သား သင့်သွားကြတော့၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူတို့ကသာ တဲပေါ်ထိုင်နေသည့် လူနှစ်ယောက်ကိုမြင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အား ထိုသူနှစ်ယောက်ကမြင်ဟန်မတူ။

“ဖြစ်နိုင်လို့ ခုမြင်နေရပြီမဟုတ်လား”

ခင်မောင်၏ သံသယကို ဘိုသိုက်က သို့နယ်ပြောကာချေဖျက် ပြော၏။

“ဘယ်လိုလဲ”

ခင်မောင်က တဲသို့သွားသင့် မသွားသင့် ချင့်ချိန်ကာ ဘိုသိုက် ကိုမေးဆတ်ပြော၏။

“လာပါ. . အနားရောက်တော့ သိရမပေါ့”

သို့ဖြင့် မီးရောင်လဲ့လဲ့ ဝါးတဲသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ကြသည်။

“အချိန်မရှိအခါမရှိ ဘယ်ကနေလာကြပြီ ဘယ်သွားကြမလို့တုန်း”

သို့အသံကြားလိုက်ရသည်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ပို၍ထိတ်လန့် သွားကြတော့၏။ နောက်ကြောင်းသို့ပင်လှည့်ပြန်ပြီးထွက်သွားချင်စိတ် ပေါက်လာမိ၏။

“အသံဩဩ. . အေးသိန်းမှ အေးသိန်းဖြစ်နေပါကလား”

“မင်း. . မင်း. . မင်း. . အေးသိန်းမဟုတ်လား”

ဘိုသိုက်က အသံဩဩနှင့်ပြောလာသူကို တအံ့တဩကြည့် ရင်း မေးလိုက်သလို-

ခင်မောင်ကလည်း အခြားတစ်ယောက်ဖြစ်သူကို စေ့စပ်သေချာ
စွာကြည့်ရင်း-

“မင်းက ဖိုးလုံးမဟုတ်လား” ရယ်လို့ မေးလိုက်၏။

သို့မေးလိုက်ကြခြင်းကို ထိုတပေါ်ရှိ လူနှစ်ယောက်က အံ့အား
သင့်ပုံ လုံးဝမရှိသည့်ပြင် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်-

“ကျုပ်တို့က သံပုရာခွံရွာသား ဖိုးကနဲ့ဖိုးဉာဏ်ပါ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သူတို့ထင်ထားသည်မဟုတ်ခြင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အနည်း
ငယ်တော့ဖြင့် ပြေပျောက်ခဲ့ခြား အံ့ဩသော ဖျက်နှာဖြင့် ငေးကြည့်နေကြ
ဆဲဖြစ်၏။

သူတို့ပြောတာ ဖြစ်နိုင်လောက်ပေ၏။

ဘယ်တွက်မူ သူတို့သိသော အေးသိန်းနှင့် ဖိုးလုံးဆိုသူတို့သည်
မင်းကုန်းရွာသားများပင်ဖြစ်ကြ၏။

ညီအစ်ကိုရင်းနှစ်ယောက်လည်းဖြစ်ကြ၏။

ကွယ်လွန်သွားပြီးသူများလည်းဖြစ်ကြ၏။

တောတောင်အတွင်း သစ်ခုတ်လှဲရင်း သစ်ပင်ပိ၍သေဆုံးသွား
ကြပြီးသူများဖြစ်၏။

လူတူမရှား၊ နာမည်တူမရှားပေပဲ။

ဖြစ်တတ်၊ ကြံတတ်သည်ပဲပေါ့။

“နို့ဖြင့် . . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က ညီအစ်ကိုပေပဲလား”

ဘိုသိုက်က တဲပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မေးလေ၏။

သူ့စုမစာပေတို့က်

ကျုပ်တို့က ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင် နာမည်တွေကလည်း ဖိုးကနဲ့
ဖိုးဉာဏ်ဆိုတော့ ထင်လောက်ပါပေတယ်။ ညီရင်းအစ်ကိုလုံးဝမဟုတ်ပါ
ဘူး။ နို့ပေမခင် ညီအစ်ကိုလိုသိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲပေါ့။ ရှင်းရှင်း
ပြောရလျှင်ဖြင့် လူမျိုးချင်းလည်း မတူဘူး ဘာသာချင်းလဲ မတူပေဘူး”

“ဗျာ”

“ဟင်”

ပြောလို့သာကြားရ၏။ ရုပ်ရည်ချင်းက ချွတ်စွပ်လို့ပြောရမလို့ပင်။

“ကဲပါ. . . လမ်းမှားလာတာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရီးသွားဧည့်သည်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်သိတဲ့ အသိမိတ်
ဆွေတွေ မဟုတ်ပေမခင် ကျုပ်တို့တို့မှာ နှားနေအိပ်စက်လို့တော့ဖြင့်ရပြီ
ကောဗျာ နို့မေးရပါဦးမယ် ဘာစားပြီးကြပလဲ”

ထိုသူက သို့မေးလာလေတော့မှ သူတို့ဆာလောင်နေခြင်းကို
သတိရမိတော့၏။

“ဆာတာတော့ ဆာတာပေါ့ဗျာ”ဟု ခင်မောင်ကပြောလိုက်
သည်တွင်-

“ကျုပ်တို့မယ်တော့ လိပ်သားဟင်း လုံလုံလောက်လောက်တော့
ရှိသေးရဲ့ ထမင်းကတော့ တစ်ယောက်စာပဲရှိတော့မယ်. . . အင်းလေ. . .
လုံးဝမစားရသေးတာထက်ဆာလျှင် တော်သေးတာပေါ့နော်. . . ကဲ. . .
ဖိုးဉာဏ်ရေ သူတို့ကို ထမင်းကျွေးလိုက်ပါဦး ငါ. . . ဒီနားလေးခဏသွားနား
ချေဦးမယ်”

အသံဩဩဖြင့် သူတို့မိတ်ဆွေ အေးသိန်းနှင့်ဆင်သူ ဖိုးက
ဆိုသူက သို့နယ်ပြောပြီး တဲပေါ်မှဆင်းသွားတော့၏။

သူ့စုမစာပေတို့က်

“ထိုသူ . . တန်ခိုးအမှောင်ရိပ် တောအုပ်အတွင်းဝင်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင် နှစ်ယောက်သားကြည့်နေကြစဉ်-

“ကဲ . . မိတ်ဆွေတို့ စားလိုက်ကြပါဦး” ဆိုကာ ဖိုးဉာဏ်ဆိုသူက
သံပန်းကန်ပြားကြီးတွင် အနည်းငယ်မျှသော ထမင်းကြမ်းနှင့် လိပ်သား
ဆီပြန်ဟင်းဖတ် လေးငါးဖတ်ပုံလျက် ကမ်းပေးလာ၏။

“လိပ်သားက အနာဟောင်းရှိတဲ့သူ စားလို့မရဘူးနော်” ဟု၍
လှမ်းပြောလာသဖြင့် ဘိုသိုက်က သူ၏ခြေသလုံးသားမှ အနာကိုကြည့်
လိုက်၏။

“ဖြစ်ပါတယ် . . မိတ်ဆွေရဲ့ . . အနာဟောင်းဆိုတာ ဘာညာ
ဘာညာရောဂါ ငုတ်နေတာကိုပြောတာပါ” ဆိုလေတော့မှ ဘိုသိုက်
သဘောပေါက်သွားတော့၏။

သူ့မယ် ကာလသားရောဂါမှ မရှိတာချည်း . . သို့ကြောင့်
ဖိုးဉာဏ်ဆိုသူ တည်ခင်းလာသည့် လိပ်သားဟင်းနှင့် ထမင်းကို ခင်မောင်
နှင့်အတူ အားပါးတရ ပါးလုပ်ပါးလောင်း စားလိုက်လေတော့သည်။

“ဟင်”

“အို”

ဆာဆာနှင့်ထမင်းကိုသာ ခေါင်းမဖော်တမ်း ငဲ့စားနေကြသည်
ကြောင့် တဲရှင်ဖိုးဉာဏ်တစ်ယောက် ဘယ်ထွက်သွားလေသည် မသိလိုက်
ကြချေ။

သူတို့နှစ်ယောက်ထမင်းစားလိုက်ကြပြီးသည့်နှင့် ခရားအိုးမည်း
ညစ်ညစ်အတွင်းမှ လက်ဘက်ရည်ကြမ်း မဲညစ်ညစ်များကို ဝါးခွက်မည်း
ညစ်ညစ်အတွင်း၌ ထည့်သောက်နေကြရင်း တဲရှင်နှစ်ယောက် ပြန်အလာ

သူ့စုမစာပေတိုက်

ကို စောင့်နေကြတော့၏။

“အောက်အီး . . အီး . . အွတ်”

တဲရှင်တို့ ပြန်ရောက်လာနိုး စောင့်နေရင်းမှ အဝေးဆံကကြက်ဖ
တွန်သံကြားလိုက်ရပြီးနောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစတစဖျက်ခွဲ
ဖျားလေးလံလာခါ . . အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

“ဒိန်း”

“ဒိန်း”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်သံကြောင့်ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်
သည် အိပ်ယာမှနိုးလာကြတော့၏။

တဲကြမ်းခင်းပေါ်ထထိုင်လိုက်ကြပြီးသည့်နှင့် သူတို့၏သေနတ်
ဖျားကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သေနတ်တွေမရှိတော့ပါကလား။

တဲရှင်နှစ်ယောက် ယူသွားလေသည်လား။

ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံနှင့်ချက်သည် သူတို့သေနတ်ဖျား

ကို ပစ်ခတ်ကြလေခြင်းများလား။

“မပြောမဆိုနဲ့ ငါတို့သေနတ်တွေယူသွားကြတာတော့ မကောင်း

ပါဘူး”

ခင်မောင်ကသို့နယ်ပြောလာ၏။

“ညက သူတို့လက်ချည်းသက်သက် ထွက်သွားကြတာမဟုတ်လား”

သူ့စုမစာပေတိုက်

ဘိုသိုက်ကပြောပြန်၏။

“အေး.. ဟုတ်သားကလား၊ နို့ဖြင့် ငါတို့သေနတ်တွေ ဘယ်
ရောက်ကုန်လဲမသိဘူး.. သူတို့များပြုက ပြန်လာပြီး သေနတ်တွေယူ
ပြန်ထွက်သွားကြလားမှ မသိတာ”

သို့လည်းဖြစ်နိုင်သည်တွက်ကာ ဘိုသိုက်နှင့်ခင်မောင်သည်
တဲတွင်နားနေရင်း တဲရှင်နှစ်ယောက်ပြန်အလာကို စောင့်နေကြတော့၏။

နေမုန်းတည့်သည့်တိုင် ပြန်ရောက်လာခြင်းမရှိချေ။

သို့ကြောင့် -

“ငါတို့ဒီအတိုင်း နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး လိုက်သွားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လိုက်ကြမှာလည်း ခင်မောင်ရယ်”

“ဖိုးဉာဏ်ဆိုတဲ့ သူကတော့ ဘယ်ဘက်ထွက်သွားလဲ မသိဘူး၊
ဖိုးကဆိုတဲ့သူကတော့ ညကဒီဘက် ထွက်သွားတာပဲ”

ခင်မောင်က ဝါးတံနံဘေး တောတန်းလေးအတွင်း ဝင်သွား
သည့် လမ်းမြောင်းလေးကို ပြု၍ပြောလေသဖြင့်-

“ကောင်းပြီလေ .. အဲဒီနောက်လိုက်ကြစို့ရဲ့.. အကယ်၍
မတွေ့ခဲ့လျှင် ဒီပြန်လာကြတာပေါ့” ဆိုကာ ဘိုသိုက်သည် တဲပေါ်မှဆင်း
၍ ထိုလမ်းမြောင်းလေးအတွင်း ဦးဆောင်ဝင်ခဲ့လေတော့၏။

သူတို့သည် ထိုတောတန်းလေးအတွင်းသာ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည်
ခြေရာလက်ရာလုံးဝမရှိလေသည်ကြောင့် မျှော်လင့်ချက်အင်အားတော့
ဖြင့် မရှိပါချေ။

သို့ .. လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ထိုလမ်းမြောင်းလေးရှေ့တည့်တည့်
လောက်မှ -

သူ့စူးစာပေတိုက်

“ကွိစ်.. ကွိစ်.. ကွိစ်”

ရယ်လို့ အသံကြားလိုက်ကြသည်ကြောင့် ထိတ်လန့်တကြား
လှမ်းကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဝေါ.. ဝရော.. ဝေါ.. ငြောင်း”

တောဆင်ကောင်တို့ တောတိုးပြေးလွှားလာသလေများလား။ စိုး
ရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေကြစဉ် တွက်ဆထားသလို တောဆင်ရိုင်းကောင်တို့
ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်-

“ဘိုသိုက် ပြေး.. ပြေး.. တောင်ကြောပေါ်တက်ပြေး တောဆင်
ရိုင်းတွေဟ”

သို့ သတိပေးပြေးမယ့်အားဖြင့် ခဲရသည် တစ်ဘက်တောင်ကြော
ပွယ်သည် မတ်စောက်ကြီးဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လာလမ်းမြေပြန့်အတိုင်း
ခြေကုန်သုတ် ပြေးခဲ့ကြရတော့၏။

ကြောက်လန့်တကြား ပြေးခဲ့ရသည်ကြောင့် ဘယ်ရောက်လို့
ရောက်လာမှန်းမသိတော့ချေ။

လွန်စွာမျှ မောဟိုက်နွမ်းလာသည်တွင် ရှေ့မှဦးဆောင်ပြေးနေ
သော ခင်မောင်သည် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ရပ်တန့်လိုက်တော့၏။

“ငါတော့ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘူးကွာ” ဟုပြောပြီး နောက်သို့
သွည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ဘိုသိုက်တစ်ယောက် သူ့နောက်မှထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာ
မိမ့်မည် တွက်ထားငြား .. ပါမလားပါကလား။

ဒီကောင်ဘယ်ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်။

သူ့စူးစာပေတိုက်

နောက်လမ်းသို့ လှမ်းကဲကြည့်လိုက်၏။
 ဘုံသိုက်တင်မဟုတ် စောဆင်ရိုင်းကောင်တွေပင်ပါမလာပါ။
 ချေ၊ သည့်တွက်တော့ဖြင့် ခင်မောင် စိတ်အေးသွားရတော့၏။
 မြေပြင်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့၏။
 “ဟူး”
 လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ကာ နားနေလိုက်၏။
 မောလွန်းသည်ဖြစ်၍ ရင်မှာဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက်။
 အတန်ကြာနားနေရင်း ဘုံသိုက်ကို မျှော်နေမိ၏။
 ဘုံသိုက်ရောက်မလာပါကလား။ ဘယ်နေရာ ဦးတည်ပြေးသွား
 တာပါလိမ့်။ သူ့နောက်လိုက်မလာသည်တော့ သေချာ၏။
 ဘုံသိုက်တစ်ယောက် တောဆင်ရိုင်းကောင် ရန်ကနေလွတ်ပါ
 လေ့ရဲ့လား။ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာမိ၏။ သို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်ကာမြေ
 လာလမ်းတစ်လျှောက် သတိကြီးစွာဖြင့် ပြန်လျှောက်လှမ်းသွားလိုက်၏။
 သို့ သတိချပ်စမ်းတဝါးဝါးသွားသည်တွင် တောဆင်ရိုင်းကောင်
 နှင့် စတင်ဆုံစည်းသည့် နေရာသို့ပင်ပြန်ရောက်ခဲ့၏။ ဘုံသိုက်၏ အချိန်
 အရောင်ပင်မတွေ့သည်သာမဟုတ် နံဘေးလမ်းဖယ်ခွာပြေးသွားလေ
 သည့် အထောက်အထားတစိုးတစုံမျှ မတွေ့ရသည်မှာ သူ့တွက်လွန်မိ
 စွာ အံ့ဩမိခြင်းဖြစ်ရတော့၏။
 ပို၍ အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ဘုံသိုက်၏ခြေရာလက်ရာပေး
 မဟုတ် တောဆင်ရိုင်းကောင်၏ ခြေရာလက်ရာတို့ပင် မတွေ့ရခြင်းပင်
 ဖြစ်တော့၏။
 ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

သုခုမစာပေတိုက်

ဟုတ်ကောဟုတ်ပါရဲ့လား သူ့အိပ်မက်ဆိုးမက်နေခြင်းများလား
 ထင်မိသည်ကြောင့် သူ့ပါးကိုပင်သုပြန်ရိုက်ကြည့်မိ၏။ ခပ်ပြင်းပြင်းရိုက်
 ချက်ကြောင့် ပါးတစ်ပြင်လုံး ထူပူသွားသည်သာ အဖတ်တင်သွား၏။
 အိပ်မက်ဆိုးမဟုတ်ပါကလား။
 နို့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။
 “ဝူး”
 “ဝူး”
 ဖြစ်လိုရာဖြစ် သို့နွယ် အသံပေးအချက်ပြမိ၏။
 “ဝူး”
 “ဝူး”
 အကြိမ်ကြိမ်အခါအခါ အရပ်လေးမျက်နှာလှည့်ပတ် အော်ဟစ်
 အသံပေးခဲ့ခြင်းမည်သို့တုံ့ပြန်မှုမျှ မရှိခဲ့ပါချေ။
 ဘုရားရေ . .
 ဟိုသည်နဲ့နှစ်စပ်လှည့်ပတ်ရှာကြည့် အသံဖြူကြည့်သေး၏။
 အံ့ဖွယ်ပင်ဖြစ်ရသည်။
 အချိန်သည်လည်း နှောင်းချေပြီ။ သူ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ဘယ်
 ဆက်သွားရမလဲ။ စဉ်းစားဝေခွဲမရ။ သို့ကြောင့် သူနှင့်ဘုံသိုက်ထွက်ခဲ့သည့်
 ဖိုးကနှင့်ဖိုးဉာဏ်တို့၏ ဝါးတဲဘက် ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေတော့၏။
 ဖိုးကနှင့်ဖိုးဉာဏ်ပြန်ရောက်ကောင်း ရောက်နိုင်လိမ့်မည် သို့မှ
 မဟုတ် ဘုံသိုက်ပင် ပြန်ရောက်နေနိုင်သေး၏။
 သူ့မျှော်မှန်းချက် တွက်ဆချက်သည် လုံးလုံးလွဲချော်ခဲ့ချေ၏။
 ဖိုးကနှင့်ဖိုးဉာဏ်တို့ပင်မဟုတ် ဘုံသိုက်သည်လည်း ရောက်နေခြင်းမရှိ

သုခုမစာပေတိုက်

၁၁၆

ဝေး၍ဝေးကာ ဝေးနေဆဲပါ

သည့်ပါချေ၊

“ဟူး”

ဝါးတဲပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သည်ည . သူဒီတဲမှာပင် အိပ်ရပေတော့မည်။ နို့မှမဟုတ် သူဘယ်သွားအိပ်ရပါမည်နည်း။

သည့်တဲတွင် တစ်ယောက်တည်းအိပ်ရမည်ဆိုတော့ မီးပုံလုပ်ရမည်ပေါ့။ ကယာကသီညကမီးပုံလေးကို ထကြည့်လိုက်၏။ တော်သေးရဲ့ မီးကြွင်းမီးစ ရှိနေသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ သစ်ရွက်ခြောက် သစ်ကိုင်းခြောက် လေးများကို လိုက်လံကောက်ယူ မီးမွှေးလိုက်၏။

အတန်ကြာကြာ လုပ်ယူခဲ့ရ၏။

မီးတောက်ငယ်များဖြစ်လာသည်တွင် ဝါးလုံးခြောက်နှင့်သစ်တုံးခြောက်များကို လိုက်လံကောက်ယူမီးဆိုင်လိုက်ရပြန်၏။

အတန်ကြာတွင် မီးတောက်မီးလျှံကြီးကြီးနှင့် ထင်းမီးပုံကြီးဖြစ်လာရတော့၏။

ညရေးညတာ လုံခြုံမှုအတွက်တော့ဖြင့် ဟုတ်ချေပြီ။ ဝမ်းဇေးအတွက်ကလိုသေး၏။ သို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝိုက်ကြည့်လိုက်၏။

မှောင်စိုဖျိုးရုံရှိသေး၏။ ဟုတ်ပြီ . . ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြောင်ကုပ်လေးတစ်ခုဟု ထင်မိသည်ကြောင့် အနည်းလေး ရေတော့ဖြင့်သောက်ရချည်ရဲ့ဟု တွက်ကာ ထိုနေရာလေးသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။

ထင်ထားသည်ထက် ပိုအဆင်ပြေလို့နေ၏။

ဘယ်တွက်မှ ထိုမြောင်လေးအတွင်း ရေအိုင်ငယ်လေးအတွင်းမှ ငါးရဲ့ခေါင်းတို့နှစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူရခဲ့၏။

သူ့စုမစာပေသို့

သူတွက်ညစာရချေပြီ။

တဲသို့ပြန်ရောက်သည်တွင် တံစိုးထိုးမီးကင်လိုက်၏။

ထိုငါးကင်နှစ်ကောင်က သူဝမ်းဟာနေခြင်းကို ဖြည့်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့ရတော့၏။

“ကျလီ . . ကျလီ . . ကျလီ . . ” ရယ်လို့ ကျေးငှက်တို့ ဆူဆူညည်အသံကြောင့် အိပ်ယာမှနိုးခဲ့ရတော့၏။

မိုးစင်စင်လင်းချေပြီ။

မီးပုံကတော့ ပြာဖုံးနေချေပြီ။ ဘယ်အချိန်ကပြာဖုံးခဲ့လေသည်မသိ။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်နေခြင်းကြောင့် သို့ မသိလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ခင်မောင်သည် ငါးကြမ်းခင်းပေါ်မှ လူးလဲထလိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တဝိုက် လှမ်းထဲကြည့်လိုက်၏။ ရာသီဥတုသာသာယာယာပင်ဖြစ်၏။

ဖိုးကနှင့်ဖိုးညက်လည်းမတွေ့။

ဘိုအိုကလည်းရောက်မလာ။

သေနတ်လည်း ဘယ်သူယူသွားလေသည်မသိ။

သူကဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

ရွာပြန်ရုံသာရှိတော့၏။ သို့ကြောင့် သူသည် ကန့်ကျိနီသရက်နှင့်ပင်ခန်းမှနေ၍ ရွာသို့ပြန်ရန် မခက်ခဲလေခြင်းကြောင့် ရွာဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ပြန်ခဲ့လေတော့၏။

သူ့စုမစာပေသို့

သုစကားကြောင့် ကျွန်တော်မုဆိုးခင်မောင်ကို စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်
နေလိုက်ပြီး -

“ထားပါလေ..ဟို. . ဖိုက်နဲ့ဖိုက်ဉာဏ်ဆိုတာကော တကယ်တွေ့
ခဲ့ကြုံခဲ့တာလား”

ကျွန်တော့်အမေးစကားကြောင့် မုဆိုးခင်မောင်မျက်နှာတစ်ချက်
ဖျက်သွားတော့၏ ပြီးလေမှ -

“ဖိုက်နဲ့ဖိုက်ဉာဏ်ကိုတကယ်တွေ့ခဲ့တာပါ ကျုပ်တို့သေနတ်တွေ
ကို ယူသွားတာသုတို့နှစ်ယောက်ပဲဖြစ်ဖို့များတယ်”

သုအပြောကြောင့် ကျွန်တော်ပြီးလိုက်မိ၏။

“နို့ဖြင့် လူရှည်ကြီးနဲ့လူပုလေး၊ ပြီးတော့ရသေ့ သုတို့တွေကကော
တကယ်ရှိကြတာလား၊ တွေ့ခဲ့တာလား”

“ဟုတ် . . ဟုတ်ပါတယ်”

“နို့ဖြင့် ကိုခင်မောင်နဲ့ဘိုသိုက် ဝက်မာန်စွယ်အတွက် တောဝင်
ခဲ့ကြတာဆိုတော့ တောဝက်ကိုကောပစ်လိုက်ရလား . . ဝက်မာန်စွယ်ရခဲ့
လား”

လင်းမြင့်လှိုင်ကသို့မေးလိုက်သည်တွင် မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက်
ဖျက်စိဖျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်သွားရတော့၏။

“ဇာတ်လမ်းစုံပြောခဲ့ပြီပဲ. . ဘယ်လိုလုပ်ရ. . ရမှာတုန်းဌာ” ဟု
ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်လင်းမြင့်လှိုင် ဖျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်
လိုက်မိတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေးပေါ်ရုံပြီးပြ၏။

“ကဲပါလေ. . ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်လည်း . . မင်းကုန်းရွာသားမုဆိုး
ခင်မောင်ပြောပြလေသည့် ဖြစ်စဉ်ကိုနားထောင်ပြီး သံသယဝင်လာခြင်း
ဖြစ်ရသည်ကြောင့် မုဆိုးခင်မောင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“နို့ဖြင့် ကိုခင်မောင်ပြောပုံအရ. . မိတ်ဆွေဖြစ်သူ မုဆိုးဘိုသိုက်
က သေသလား ရှင်သလားမသိရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နို့ဖြင့် ကိုခင်မောင်အနေနဲ့ကော ဘိုသိုက်တစ်ယောက်ဆင်နင်း
ခံရလို့ သေပြီမှတ်ယူထားလား”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်က မေးလိုက်သည်တွင် မုဆိုးခင်မောင်သည်
ကယျာကသိပ်. .

“ကျုပ်တော့ ဘိုသိုက်တောဆင်ရှိုင်းရန်က မလွတ်လောက်ဘူး
လို့တော့ ထွက်မိလိုက်သား”

သုခုပဇာပေတို့ကို

သုခုပဇာပေတို့ကို

“မိတ်ဆွေကြီးအိုသိုက် သေလား ရှင်လား တိတိကျကျ သိချင်တယ် ပြီးတော့ . . . ပျောက်ဆုံးနေတဲ့သေနတ်ကိုလည်း ပြန်လိုချင်တယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ. . . နက်ဖြန် ကျွန်တော်တို့ ကန့်ကျိနီသရက်နှစ်ပင်စခန်းကို သွားကြတာပေါ့ ဟိုကျမှသာဆက်လုပ်ကြမယ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့နယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးဖြစ်သော မင်းကုန်းရွာသူကြီး ဖိုးလှိုင်ချစ်ဘက်လှည့်၍ -

“ဖိုးလှိုင်ချစ်လည်း လိုက်ခဲ့ပါ. . . နက်ဖြန်စောစော ဥက္ကံဘက်သွားကြမယ်၊ ဥက္ကံမှာ ခေတ္တနားနေစားသောက်ကြပြီး စမ်းရွာကို အရောက်သွားကြမယ် စမ်းရွာမယ် ညအိပ်ကြမယ်”

“ကောင်းတယ်. . . ကဲ. . . ဖိုးခင်မောင် ကြားတယ်ဟုတ်. . . ပြန်တော့. . . ဝီစဉ်စရာတွေစီစဉ်ပြီး နက်ဖြန်စောစောလာခဲ့ချေ”

ဖိုးလှိုင်ချစ်က မုဆိုးခင်မောင်ကို ပြောလိုက်၏။ မုဆိုးခင်မောင်သည် ကျွန်တော်တို့ကို ပြီးပြန့်တက်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် လှည်းကူးမြို့နယ်ပေါင်းလင်းကြီးဝိုင်းအတွင်း သားကောင်ကြီးများ ပစ်ခတ်ရန်လာခဲ့ရာမှ မင်းကုန်းတွင် စခန်းတထောက်ဝင်နားခဲ့၏။

သည်တွင် သူကြီးဖိုးလှိုင်ချစ်က သူ့ရွာသား ခင်မောင်၏လူပျောက်သေနတ်ပျောက်ဟိုင်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့အား ခင်မောင်၏အကျိုးအကြောင်းပြောပြစေပြီး အကူအညီတောင်းခံလာခြင်းကြောင့် အထက်ပါ မုဆိုးခင်မောင်ပြောပြသည့် အာတ်လမ်းကိုသိခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့သည်။

“နို့ဖြင့် သူဘယ်တုန်းက ရွာပြန်ရောက်တာတုန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်ကမေးလိုက်သည်တွင် သူကြီးဖိုးလှိုင်ချစ်က မဆိုင်း

မတွပင် “တစ်နေ့ကပြန်ရောက်ပြီး မနေ့ကလာပြောတယ်. . . ဆရာလေးတို့ ကနေ့ရောက်လာတော့ကာ အတော်ဖြစ်သွားပြီး ဒုလိုအကူအညီတောင်းရတာပေါ့ ဆရာလေးတို့နှစ်ယောက်က ဥက္ကံသစ်တောကြီးဝိုင်းဘက် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရှိကြတာကိုးဗျ”

“ကောင်းပြီလေ. . . ကျွန်တော်တို့ လှည်းကူးတောထဲမဝင်ကြတော့ဘဲ သူကြီးအကူအညီတောင်းလာတာကို လက်ခံလိုက်ပါပြီ. . . နက်ဖြန်စောစောသွားကြတာပေါ့. . . ကဲ. . . ကိုလင်းဇေ. . . အမောပြေပေါ့ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကိုပြောလိုက်သည်တွင် -

“မနက်က ကျွန်တော့်တူလေးတောကအပြန် တောကြောင်တစ်ကောင်ရလာလို့ လာပေးထားတာရှိတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့သူကြီးရယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် လှည်းကူးမြို့နယ်ပေါင်းကုန်းရွာသူကြီး ဖိုးလှိုင်ချစ်အိမ်တွင် ပျော်ပျော်ပါးပါးစားသောက်နားနေလိုက်ကြတော့၏။

မုဆိုးခင်မောင်က ကျွန်တော်တို့အတွက်ဆိုကာ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်များ လာပို့သွားသေးတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်၊ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးခင်မောင်တို့ မင်းကုန်းမှနံနက်စောစောကားကြဖြင့် ဥက္ကံသို့ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

ညကအလွန်အကျွံသောက်ထားသည့် သူကြီးဖိုးလှိုင်ချစ်သည်

အရက်နာကျနေခြင်းကြောင့် သူကြီးကတော် မကုလားမက “ဆရာလေးတို့ သာသွားကြပါတော့ရှင် . . သူ့အကြောင်း ကျွန်မအသိဆုံး တစ်ပတ် လောက် သူ့ဘာအလုပ်မှမလုပ်တော့ဘဲ အရက်ချည်းသောက်နေတော့မှာ ပဲ” ဟုပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည်လည်း လမ်းခရီးတွင် အနှောင့် အယှက်ဖြစ်မည်စိုး၍ သူကြီးဖိုးလှိုင်ချစ်ကို မခေါ်လေတော့ဘဲ သုံးယောက် တည်း ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်တော့သည်။

“နေပါဦးဗျ. . ခင်ဗျားကို ဝက်စွယ်ကင်းပိတ်မာန်စွယ်လိုချင် တယ်လို့ ဘယ်သူကလာတာတုန်း”

လမ်းတွင်လင်းမြင့်လှိုင်က မုဆိုးခင်မောင်ကိုမေးလိုက်၏။

“သောင်းစိန် ဖျဉ်းမကုန်းရွာသား သောင်းစိန်”

“ဘယ်သောင်းစိန်ကိုပြောတာလဲ . . တရုတ်သောင်းစိန်လား ကရင်သောင်းစိန်လား”

ဖျဉ်းမကုန်းရွာတွင် တရုတ်သောင်းစိန်နှင့် ကရင်သောင်းစိန် နှစ်ယောက်ရှိခြင်းကြောင့် ကွဲကွဲပြားပြားသိနိုင်ရန် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“တရုတ်သောင်းစိန်”

သို့ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို အဓိပ္ပါယ် ပါပါကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေး ပေါ်ရုံပြုံးပြလာ၏။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး မုဆိုးခင်မောင် တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွားတော့၏။

“ကရင်သောင်းစိန်တော့သိတယ်” ဟု ကျွန်တော်ကပြောလိုက် လေတော့မှ မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက် စိတ်ချမ်းမြေ့သွားပုံရ၏။ သူ့ခစား

သူ့စုမစာပေတိုက်

က်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကြိုက်၍ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။ ကျွန်တော် မုဆိုး ခင်မောင်ကို မယုံကြည်တော့ပါ။ သူ့တွင် မုဆိုးတို့သိုက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပျို့ဝှက်ချက်များရှိကောင်းရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သွားရင်းလာရင်း သူ့ကို အကဲခတ်လေ့လာရပေမည်။

တကယ်တော့ ဖျဉ်းမကုန်းရွာသား သောင်းစိန်နှစ်ယောက်လုံးကို ကျွန်တော်တို့သိထားကြ၏။

ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိကြ၏။

တရုတ်သောင်းစိန်သည် တောသူဌေးလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ တောတောင်ထွတ် အထူးအဆန်းပစ္စည်းမှန်သမျှ စုဆောင်းတတ်သူဖြစ် ၏။ ဈေးကောင်းရလျှင် ရောင်းထုတ်တတ်၏။

ကျွန်တော်တို့ဒီရောက်မလာမီ တစ်ရက်က တိုက်ကြီးအိန္ဒိယဆိုင် တွင်ဆုံကြသေး၏။

“ကျွန်တော် ဝက်မာန်စွယ်တစ်ခု ရထားသေးတယ်” ဆိုကာ အားရဝမ်းသာပြောလာသေး၏။

“ဟုတ်လား. . ဘယ်ကရတာတုန်း” ဟုကျွန်တော်ကမေးလိုက် သည်တွင်-

“လှည်းကူးဘက်က မုဆိုးတင်ယောက်ဆီက” ဟုပြောလာလေ ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် မုဆိုးခင်မောင်ဖြစ်လောက်သည်မှာ သေချာပေပြီ။ နိဒါးကြောင့် သူတို့တောထဲသွားစဉ်က ဝက်မာန်စွယ်မရခဲ့ဟု ပြောရပါ လိမ့်။ သူတို့သွားခဲ့သည့် ခရီးသည် ဝက်မာန်စွယ်ကိစ္စပင်မဟုတ်ပါကလား။ သောင်းစိန်ကိုရောင်းခဲ့သည့် ဝက်မာန်စွယ်သည် သူ့ဘယ်က

သူ့စုမစာပေတိုက်

ရလာခဲ့သည့် ပစ္စည်းပါးလိမ့် ဘယ်တုန်းကရထားတာပါလိမ့်။

သေနတ်ပျောက်ဆုံးသည့်ကိစ္စ၊ မုဆိုးဘိုသိုက်ပျောက်ဆုံးသည့် ကိစ္စဘယ်လိုအဖြစ်မှန်ပါလိမ့်။ မုဆိုးခင်မောင်ပြောပြလာသည့် ဇာတ်လမ်းသည် အမှန်တကယ်လား လုပ်ကြံဖန်တီးပြောလေခြင်းလား။

ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားမိတော့၏။

တွေးကြည့်ရုံဖြင့်သိနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဥက္ကသို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့၏။

ထိုနေ့ညနေပိုင်းတွင် မှန်းထားသည့်အတိုင်း စမ်းရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြတော့၏။

စမ်းရွာသွကြီး ဦးမြရွှေအိမ်တွင် တစ်ညတာနားနေ တည်းလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ကျွန်တော်တို့သည် စမ်းရွာသွကြီးဦးမြရွှေအိမ်မှ ကန့်ကွက်သို့ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

“နို့ . . . နေပါဦး ကိုခင်မောင်ရဲ့ ဟိုတလောကတရုတ်သောင်းစိန်ဝက်မာန်စွယ်တစ်ခုရလိုက်တယ်ကြားရဲ့ အဲဒါ . . . ခင်ဗျားဆီကလား”

သို့နှင့် ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာချိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်လိုက်၏။

မျက်နှာပျက်သွားခြင်း အလျဉ်းမရှိ၊ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် .

“ပြောခဲ့ပြီးမဟုတ်လား ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတော့ကား ဝက်မာန်စွယ်လည်း ဘယ်ရပါတော့မှလဲဗျာ”

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်လမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာမှ ဒရယ်လေးတင်ကောင်ပစ်ခတ်ရလိုက်ပြီး နေဖွန်းတိမ်းချေပြီလည်း

ဖြစ်သည်ကြောင့် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသည့် နေရာလေးတွင် နားနေရင်း ရရှိလိုက်သော ဒရယ်ကောင်လေးကို အသားဖျက် တုံးတစ်တံစို့ ထိုးမီးကင်လိုက်ကြ၏။

သို့ လုပ်ငန်းများအားလုံးကို မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက်တည်း ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ လုပ်သွားခြင်းဖြစ်တော့၏။

“ခင်မောင်က မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မဗျ”

လင်းမြင့်လှိုင်က တိုးညှင်းစွာကပ်ပြောလာ၏။

“နို့ပေမင်း . . . သူလုပ်တာကိုင်တာကြည့်ရတာ မသေမသပ်ဗျ . .

အသားရလျင်ပြီးကောသဘောနဲ့ ပရမ်းပတာလုပ်တတ်ပုံရတယ် ဒါကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် တကိုယ်ကောင်းဆန်ပုံ တွေ့ရတယ်”

သို့ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောလိုက်ရင်း မုဆိုးခင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ချောက်”

“ဒီနိုး”

မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက် မီးပုံနားမှနေ၍ပင် နံဘေးရှိ ကျွန်တော်၏သေနတ်ကို ကပျာကသီလှမ်းယူလိုက်ပြီး မောင်းတင်အဝေးတစ်နေရာဆီသို့ လှမ်းချိန်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ၏အလောတကြီးနိုင်မှုကို ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားမိတော့၏။

“ဘာကောင်တွေ့လို့ ပစ်တာတုန်း” ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်။

“ဟိုးရှေ့ချဲ့ကွယ်မယ် သားကောင်တစ်ကောင်ရှိပုံရတယ် . .

တလုပ်လုပ်နဲ့နို့ကြောင့် အလွတ်မခံလိုလို့ လှမ်းပစ်လိုက်တာ”

သို့သော်အပြောအရ သူ့အတွင်းစိတ်ကို ခန့်မှန်းမိလိုက်တော့၏။

သူသည်လောဘကြီးသူဖြစ်၏။

ရရှိသောအခွင့်အရေးမှန်သမျှ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားမည်ကို စိုးရိမ်တတ်သူဖြစ်၏။

ဆင်ခြင်တုံတရား သူ့တွင်ရှိပုံမပေါ်။

အမြီးရအမြီး၊ ခေါင်းရခေါင်း . . ဘာရရ လိုချင်ဟန်တူ၏။

သူ့အတွက်ဖြစ်လာမည့် အန္တရာယ်ကို မြင်ဟန်မတူ . . ကြိုတင် စဉ်းစားတွက်ဆတန်မတူ။

သို့ဆိုပါလျှင် တနေ့နေ့ . . တချိန်ချိန် သူပြဿနာဖြစ်လာနိုင်၏။

“ချွဲကွယ်မှာဘာကောင်မှန်းမသိ . . အဲလိုရမ်းပစ်လိုက်တာကယ် လို့များ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေလျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် သူ့အတော်ကလေး ထိတ် လန့်သွားတော့၏။

“ပြောလေ . . အဲလိုဆို ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

ကျွန်တော်ကထပ်မေးလိုက်ပြန်၏။

သည်တွင် သူသည်အတန်ငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး -

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပေပဲ” ဟု ပြီးစလွယ်ပြောလာခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်ဒေါသထွက်သွားပါတော့၏။

“ပြောလို့ရမလားဗျ . . ခုခင်ဗျား ပစ်လိုက်ပြီ . . ကဲ . . ဘာ ကောင်လဲသိလား ပစ်ချက်ကောထိရဲ့လား . . သွားကြည့်ဦးလေဗျာ”

သည်တွင်သူသည် ကျွန်တော်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး-

“ကျွန်တော်ပစ်ချက် ကျွန်တော်သိတယ် . . လွဲလောက်တယ်၊ သားကောင်လဲ ထွက်ပြေးသွားလောက်ပြီ”

“ဟင် . . နို့ဖြင့် ဘာလို့ ကျည်တစ်တောင့် အဆုံးခံလိုက်ရတာ တုန်း”

“အချည်းနှီးကျည်တစ်တောင့် အဆုံးခံတယ်ရယ်လို့တော့ ဘယ် ဟုတ်ပါ့မလဲဗျ ကံကောင်းလျှင် သားကောင်တစ်ကောင်ရနိုင်တာပဲ မဟုတ် လား”

သို့ပြောခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုဆွဲထိုးချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာရတော့၏။

“ခင်ဗျားက . . ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံနင်းလိုတဲ့သူပေပဲ . . အဲဒါဟာ လူဖျဉ်းလူညံတွေရဲ့အလုပ်ဗျ . . ကံကိုချည်းယုံလို့မရဘူး ပုံချလို့မရဘူး၊ ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ကျိုးစားရမပေါ့ . . စဉ်းစားချင့်ချိန်ရမပေါ့ဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝင်ပြောလေ၏။

မုဆိုးခင်မောင်ကြည့်ရသည်မှာ သို့ အတွေးအခေါ်ရှိပုံရခြင်း ကြောင့် မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဟု ထင်ထားသည်မှာ ကျွန်တော်တို့၏ အလျင်စလို ဆုံးဖြတ်ချက်အမှားဆိုသည်ကို သိလိုက်ရတော့၏။

သူသည် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မုဆိုးကောင်းမဖြစ်နိုင်ပါချေ။ မုဆိုး ကောင်းအယောင်ဆောင်ထားသူသာဖြစ်နိုင်ချေများပေ၏။ သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည်သူ့အား မုဆိုးဘိုသိုက် ပျောက်ဆုံးမှုနှင့်ပတ်သက်၍သင်္ကာ မကင်း ပို၍ဖြစ်လာတော့၏။

သို့ကြောင့် သူနှင့်စကားအချေအတင် ဆက်မပြောလေတော့ဘဲ လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်အတူ အမြည်းမပါ ဝိစကိချည်းသာသောက်နေလိုက်တော့၏။

“ဒရယ်သားမီးကင်ကျက်တော့မယ်လေ” ဟု သူကလှမ်းပြောလာသေး၏။

အတန်ကြာတွင် ကျွန်တော်တို့ထံ ဒရယ်သားမီးကင်နှစ်တုံးလာပေး၏။

“ကိုခင်မောင်ကော သောက်ပါလား”

လင်းမြင့်လှိုင်က ဝီစကီပုလင်းပြားလေးကို လှမ်းပေးပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်အရက်မသောက်ဘူး လူလိမ္မာဖြစ်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး ကြိုက်ကိုမကြိုက်လို့”

“ဟင်”

ဘယ်လိုပြောလာတာပါလိမ့်။

မသောက်လျင်မသောက်ဘူးပေါ့ . . လူလိမ္မာဖြစ်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ . . အရက်သောက်တဲ့သူတွေက လူမိုက်တွေပေါ့။

သူ့စကားကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သွားတက်လေးပေါ်အောင် ပြုံး၍ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်လာတော့၏။

သူသည် သူ့စကားအစိပ်ယ် ဘယ်အတိုင်းအတာ အထိ ရောက်သွားသည်ကိုမသိ၍လား မသိယောင်ဆောင်လေသည်လားမသိ။ ကျွန်တော်တို့အပါးမှ ထွက်သွားတော့၏။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

သည့်နောက် လက်ကျန်ပုလင်းကို ဖြတ်လိုက်ကြကာ မဆိုင်မတွပင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်၏။

မုဆိုးခင်မောင်သည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှ တောတိုးသွားနေ၏။

သူ့စုမစာပေတိုက်

သူက လမ်းပြပေကိုး။

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

သည်သို့ဖြင့် ဝါးတောလေးတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြ၏။

“ဟာ . . ဟိုမယ်”

ရှေ့မှသွားနေသော ခင်မောင်က . . ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လှမ်းပြလေ၏။ တောဝက်တစ်ကောင်ပါလား။

အကွာအဝေးအတန်ငယ်လှမ်းသော်လည်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် သူ့လက်တွင်းရှိ ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပစ်မှတ်ကို ချိန်ကာ သေချာလောက်ပြီဆိုသည်နှင့် မောင်းထိန်းမလုတ်ကို ဆွဲညစ်လိုက်တော့၏။

“ဒွန်း”

တောဝက်ကောင်ခွေယိုင်လဲကျသွားတော့၏။

“ဟာ”

မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက် အံ့သြစွာဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်နေရှာတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်က သွားတက်လေးပေါ်ရုံပြုံးလိုက်ပြီး -

“နုလုံးသားတည့်တည့်ပေပဲ . . . မယုံလျင်ဖြင့် သွားကြည့်ချေ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ပြောလိုက်သည်တွင် မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက် ဝက်ကောင်လဲကျနေရာသို့ ရုတ်ခြည်းပြေးသွားတော့၏။

“မင်းဟာလေ လူတကာကိုကိုယ့်စိတ်နဲ့ နှိပ်စက်တယ် အခါဟာ ဒုက္ခတစ်ခုပဲကွ . . သူ့ရဲ့ပစ်ချက်က နုလုံးသားတည့်တည့်ဆိုတာ

သူ့စုမစာပေတိုက်

မယုံလို့ အပြေးအလွှားလာကြည့်တာမဟုတ်လား”

မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက် လဲကျသေဆုံးနေသော ဝက်ကောင်
၏ဒုက္ခကို အပြေးအလွှားရှာကြည့်လိုက်စဉ် ချုံနွယ်ပင်နောက်မှ
သို့ပြောလာသံကြောင့် တစုံတသြဖြစ်သွားကာ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

ချုံကွယ်နောက်မှ လူပုလေးလှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်ကိုတွေ့
လိုက်၏။ ‘ကိုလူပု’ ပါကလားရယ်လို့ နှုတ်မှရေရွတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့
လှည့်ကြည့်လေ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ ကိုလူပုကိုသူတစ်ဦးတည်းသာတွေ့
လိုက်ခြင်းဖြစ်ချိန်မည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . ကျွန်တော်ပြောတာမှန်ရဲ့လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က အနားရောက်လာပြီးပြောလေ၏။ မုဆိုး
ခင်မောင်ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

သည်တော့ လင်းမြင့်လှိုင်သည် မုဆိုးခင်မောင်ကို ပြီးပြလိုက်ပြီ။

“ဒီမှာပဲ ညအိပ်ခန်းချလျင်ဖြင့် မကောင်းပေဘူးလား” ဟု
ပြောလာ၏။

“ကောင်တာပေါ့ဗျာ . . ကျွန်တော်လည်းနားချင်ပြီ” ဟု ကျွန်တော်
ကပြောရင်း ဝက်ကောင်သေနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်
တော့၏။

“နို့ဖြင့် ဒီဝက်ကိုအသားဖျက် မီးကင်လိုက်မယ်”

မုဆိုးခင်မောင်ကပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ
လိုက်သည်နှင့် သူသည် အသားဖျက်ခြင်းလုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်လေတော့
၏။

“ဒီဝက်စွယ်တော့ကျွန်တော်ပေးဗျာ” ဟုပြောရင်းမုဆိုးခင်မောင်
သည် ဝက်ကောင်၏ အစွယ်နှစ်ချောင်းကို သူ့အင်္ကျီတွင်းထည့်လိုက်တော့
၏။

“အဲဒါ . . မာန်စွယ်မဟုတ်ဘူးနော်”

ကျွန်တော်ကပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . .”

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကျွန်တော်နားတွင် လာထိုင်လေ၏။ ပြီးနောက်
ထုံးစံအတိုင်း ဝိစကိပြားလေးကို ထုတ်ပေးလာ၏။

“ကျေးဇူးပဲကိုလင်း”

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဝိစကိပုလင်းပြားလေးအတွင်း
ရှိ ယမကာတစ်ဝက်ခန့် သောက်ပြီးလေမှ ခင်မောင်၏အသားဖျက်ခြင်း
လုပ်ငန်းပြီးလေ၏။ သည်နောက် ခင်မောင်သည် ကျွန်တော်တို့အနား
လာထိုင်လေ၏။ ခေတ္တခဏနားနေလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့ စခန်းတဲဆောက်ဦးမှာလား”

ခင်မောင်ကမေးလာ၏။

“ဒီမယ် . . ဒီတစ်ညပဲနေမှာ မလိုအပ်ပါဘူး နက်ဖြန်ကို ကန့်ကျိန်
သရက်နှစ်ပင်စခန်းအရောက်သွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်နော်”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“ခပ်ပြင်းပြင်းလျှောက်လျင်ဖြင့် မွန်းမတိမ်းမီ ရောက်နိုင်ပါ
တယ်”

“ဟုတ်ပြီ ကိုခင်မောင် ဒီတောဝက်ကောင် အသားမီးကင်တွေ့
ကို နိုင်သလောက်သယ်သွားကြတာပေါ့”

သို့နယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ဝိစင်ကုလင်းတွင်းရှိ လက်ကျန် အရက်ကို မော့သောက်လိုက်တော့၏။

မုဆိုးခင်မောင်သည် ထင်းမီးပွဲနဲ့ဘေးသို့ ထသွားလေပြီ။ အသား တုံးမီးကင်များကို တစ်ဖက်တစ်ချက်လှန်လှော့ပေးနေလေတော့၏။

အတန်ကြာတွင်-

“အသားကင်ကျက်ပြီ” ဟုဆိုကာ ခင်မောင်သည် တံခွံထိုးမီးကင် တစ်ချောင်းကို လာပေးလေ၏။

ကျွန်တော်တို့တွင် အရက်မရှိလေတော့။ နို့ပေမင်း သုကမ်းပေး လာသောအသားကင်ကို အငမ်းမမီယူစားလိုက်ကြ၏။ ဆာလောင်နေပြီ ကိုး။

“ခင်ဗျားလည်းစားလေ”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ခင်မောင်သည်အသား ကင်တစ်တုံးကို ယူစားလေတော့၏။ သို့စားနေရင်းမှ -

“ဒီဝက်သေကို ကျွန်တော်သွားကောက်တုန်းက ဟိုချုံပုတ် နောက်ကွယ်ကနေ လူပုလေးတစ်ယောက် ပြေးထွက်သွားသေးတယ်”

သူက ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩလေမလားအထင်ဖြင့် ပြောလာခြင်း ဖြစ်ကြား-

“လူပုလေးကို တွေ့မိပါတယ် . . . ခင်ဗျားနဲ့စကားပြောပြီး နဲ့နွယ် နောက်ကလစ်သွားတာမဟုတ်လား”

“ဗျာ . . . သိနေကြတယ်လား . . . မြင်လိုက်တယ်လား”

သူသည်သာ တအံ့တဩဖြစ်သွားတော့၏။

“အဲဒီလူပုလေးက ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကိုလူပုလား နို့ဖြင့် ကိုယူရင် ခိုမြစ်နိုင်သလူ”

သူ့ပုစာပေတိုက်

ကာမပါပေဘူးလား . . . ခင်ဗျားကိုဘာတွေပြောသွားတာလည်း”

လင်းမြင့်လှိုင်ကမေးလိုက်၏။

ခင်မောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားတော့၏။

“ဘာ . . . ဘာမှရေရေ . . . ရာရာ မကြားလိုက်ပါဘူးဗျာ”

သို့နယ်ပြောပြီး သူသည် “ညရေးညတာအတွက် မမှောင်ခင် ဆင်းခြောက်တွေ လိုက်ကောက်စုထားလေဦးမှ” ဟုပြောကာ ကျွန်တော် ဘိုအပါးမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တော့ သူ့ကိုမသက်သာပေးဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး လင်းမြင့်လှိုင်ကို တိုး ညှင်းစွာပြောလိုက်၏။

“ဘိုသိုက်နဲ့တွေ့လျှင်ဖြင့် အားလုံးရှင်းသွားမှာပါ”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့အားသင့်သွား

လျက် -

“ကိုလင်းဆိုလိုချင်တာ . . . မုဆိုးဘိုသိုက်နဲ့ သေချာပေါက်တွေ နိုင်လိမ့်မယ် . . . သဘောလား”

ကျွန်တော့်အမေးကိုမဖြေ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရှုံ့သာ ပြုံးပြလာ တော့၏။

ပြီးလေမှ -

“သူ ကျွန်တော်တို့ကို . . . ဒီအရောက်ဦးဆောင်ခေါ်လာတယ် ဆိုကတည်းက ဘိုသိုက်မသေနိုင်လောက်ဘူးဆိုတာ သိပြီးဖြစ်တဲ့အပြင် ကျွန်တော့်အထင်ပြောရလျှင်ဖြင့် အသက်ရှင်လျက်သေနေတဲ့ သူတစ်ယောက်

သူ့ပုစာပေတိုက်

“ဗျာ.. ဘယ်လို.. ဘယ်လို”

ကျွန်တော်လိုက်မမိတော့ပါ။ မစဉ်းစားတတ်တော့ပါ။ ဘယ်
တွက် လင်းမြင့်လှိုင်ကသို့ တွေးဆပြောရတာပါလိမ့်။ ခိုင်လုံတဲ့ သဲလွန်စ
တစ်ခုကြုံရထား၍ ဖြစ်ချိန်မည်။

“ဘယ်လိုကြောင့် အဲလိုဖြစ်နိုင်ရတာတုန်း”

ကျွန်တော်လင်းမြင့်လှိုင်ကို အားမလိုအားမရကြည့်ကာထပ်မေး
လိုက်ပြန်သည်။

“သူ့အလီအိုင်ပြချင်လို့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟင် .. ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ ကိုလင်းရယ်”

“အချိန်တန်တော့ ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ် .. ကဲ.. ကိုပိုက် သည်
လာတဲ့လမ်းမယ် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်အိုင်လေးတစ်ခုတွေ့ခဲ့တာ သတိ
ထားမိလား”

“အင်း .. မှတ်မိနေတယ် နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကညင်တော
လေးထဲက ဖြတ်ထွက်လာတဲ့ မြောင်ပေါက်ဝမှာပေါ့ .. ဒီကနေ ပြန်သွား
လျှင်ဖြင့် ငါးမိနစ်လောက် လျှောက်လိုက်လျှင်ရောက်နိုင်တယ် ဘာလုပ်ဖို့
လဲ ကိုလင်း”

“အဲဒီမယ် .. ရေသွားချိုးကြမယ် .. လာဗျာ”

သည်သို့ဖြင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထိုနေရာလေးသို့
ရေချိုးထွက်ခဲ့ကြတော့၏။ မုဆိုးခင်မောင်က အအေးကြောက်သည်ကြောင့်
စခန်းစောင့်နေခဲ့ရတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင် တောလမ်းလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့
ကြရာမှ နောက်ဘက်ဆံ့မှ ခြေသံကြားလေသည်ကြောင့်-

သူ့ဓမ္မစာပေတိုက်

“ကိုလင်း .. ကျွန်တော်တို့နောက်မယ် လူတစ်ယောက် .. ဒါမှ
မဟုတ် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကပ်လိုက်လာပုံရသဗျ” ဟုလင်းမြင့်လှိုင်
ကိုကပ်ပြောလိုက်၏။

“လူတစ်ယောက်သာဖြစ်ဖို့များတယ်”

သို့သာ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့လေတော့
၏။ ရန်သူလား .. နို့မဟုတ် မုဆိုးခင်မောင်ပေပဲလား။

ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ခြေသံသည် ခြေလှမ်းစိပ်ပုံရ၏။

သို့ဆိုပါလျှင် -

ကျွန်တော်သည် လှစ်ခနဲဆိုသလို နောက်သို့လျှပ်တစ်ပြက်
လှည့်လိုက်ရင်း လက်တွင်းရှိ သေနတ်ဖြင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်လာသူကို
ထိုးချိန်လိုက်၏။

“ဟင်”

ပွင့် ၃၇၅ မဂ္ဂနစ်ရိုင်ဖယ်ကြီးနှင့် လှမ်းချိန်လိုက်မိသည်ကိုပင်
အားနာသွားရတော့၏။

ထိုသူက ကျွန်တော်တို့ကို ရန်ပြုဖို့မပြောလေနှင့် ကျွန်တော်တို့
ရန်ပြုလာမှာကိုပင် ထိုသူက ကြောက်လန့်နေပုံပေါ်၏။

“အ.. အာ”

လူပုလေးဖြစ်ချေတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့နောက် ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

သို့ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“စကားပြောစရာရှိလို့”

ကျွန်တော် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့ဓမ္မစာပေတိုက်

“နို့ဖြင့်လည်း ပြောချေဗျာ”

လင်းမြင့်လှိုင်းက လူပုလေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟိုလူနဲ့ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ” လူပုလေးကမေးလာ၏။

“ဟိုလူဆိုတာ ခခန်းကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ကိုပြောတာလား” ကျွန်တော်ကပြန်မေးလိုက်သည်တွင် လူပုလေးက ခေါင်းညိတ်ပြုလာသဖြင့်

“သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဒီတောထဲလမ်းမှားပျောက်နေလို့ လာရှာကြတာ..” ဟု ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင် လူပုလေး၏ ပြုံးကျယ်ကျယ်မျက်လုံးအစုံသည် ဝိုင်းစက်သွားတော့၏။ ပြီးလေမှ -

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား..” ရယ်လို့ အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် “ပျောက်သောသူရှာလျှင်တွေ့တဲ့ဗျာ.. ပြီးတော့ဘာလဲ.. သေသောသူကြွလာလျှင်မေ့တဲ့ အိုစကားရှိတယ်မဟုတ်လား ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဟီး.. ဟီး.. ဟီး.. ဟိ”

လှစ်ခနဲဆိုသလို ကျွန်တော်တို့အပါးမှနေ၍ လှည့်ပြေးသွားတော့၏။ လူသာပုသော်လည်း အလမ်းကျယ် ခြေလှမ်းဖြင့် ပြေးထွက်သွားသည်မှာ အံ့ဖွယ်မြန်လွန်းလှချေ၏။

“ကိုပိုက်.. လူပုလေးကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

အမြင်မှ လူပုလေးပျောက်သွားသည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်းက မေးလာ၏။

“လူပုလေးက ခင်မောင်ရဲ့မိတ်ဆွေ မုဆိုးဘိုသိုက်ကိုသိနေပုံပဲဗျာ ခင်မောင်ပြောတဲ့ လူရှည်နဲ့လူပုဖြစ်လိမ့်မယ်”

သုစုပစာပေတိုက်

“နို့ဖြင့် ကိုလူရှည်ဆိုတာ ရှိရဦးမပေါ့”

“ရှိပါဗျာ . . ရှိပါ”

သို့အသံကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရေအိုင်နှင့်ကပ်လျက် ကမ်းနံဖူးတောင်ကြောလေးပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

အရပ်အားဖြင့် ငါပေကျော် ၇ပေခန့် ရှိချေမည့် လူရှည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တော့သည်။

နို့ဆိုလျှင်.. ခင်မောင်ပြောသည့် လူရှည်ကြီးပင် ဖြစ်ချိမ့်မည်။

“ခင်ဗျား.. ခင်ဗျား.. ကိုလူပုရဲ့တွဲဘက် ဆရာကိုလူရှင်ဆိုတာလား”

ကျွန်တော်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

သူသည် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး တောင်ကြောလေးအဆင်း လမ်းမြောင်လေးအကိုင်း ကျွန်တော်တို့ထံ ဆင်းလာတော့၏။

“လူပျောက်ရှာဖို့လာကြတာ ဆိုလျှင်ဖြင့် ပျောက်သောသူ ရှာလျှင်တွေ့တဲ့”

“ကျွန်တော်တို့လဲ အဲလိုထင်ပါတယ်”

သို့ ကျွန်တော်ကပြောလိုက်သည်တွင်

“ဟေ့.. အဲလိုထင်တယ်လား ဟား.. ဟား.. ဟား.. လွယ်လွယ်နဲ့တွေ့နိုင်လိမ့်မယ်ထင်သလား” ရယ်လို့ မေးလာပြန်သည်တွင် ကျွန်တော်ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားရတော့၏။

“အင်း မထင်ပါဘူး ဒီတောကြီးက အင်မတန်နက်တာကလား ပြီးတော့ လျှို့ဝှက်တွေမြောင်တွေကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်ဆိုတော့ တုန်နေရာတည်းပယ် မျက်ခိလည်လမ်းမဟူးအောင်တောင် မနည်းကိုးစားရမှာပါ”

သုစုပစာပေတိုက်

သို့ ကျွန်တော်က ပွင့်လင်းစွာပြောလိုက်သည်တွင် ကိုလူရှည်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်လေပြီး-

“သတိတရားရှိထားသူတွေအတွက် ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို မှန်းဆထားတာနဲ့ ကွာဟချက်သိပ်မရှိတတ်ကြပါဘူး။ ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားမှန်းထားသလိုတွေ့လိုသူကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ် နို့ပေမည် ကျုပ်တို့ ကူညီလျှင် ပိုအဆင်ပြေလောက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဟင်”

“ဟာ”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် အစီပွယ်ပါပါ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့ကူညီလျှင် ပိုအဆင်ပြေမည်ဆိုပါကလား။ သို့ကြောင့်

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ ကူညီနိုင်လျှင်ဖြင့် ကူညီစမ်းပါ”

“ကူညီစေချင်လျှင်ဖြင့် ကူညီနိုင်သပေါ့ဗျာ. . နို့ကြောင့်လည်း ထွက်တွေ့တာပေါ့. . ရှင်းရှင်းပြောမယ်ဗျာ ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီချင်လို့ ကူညီမှာမဟုတ်ဘူး ဒုက္ခတစ်ယောက်ကို ကူညီချင်လို့ပဲဗျ”

“ဗျာ”

“အလို”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ. . ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာကျေနပ်ပါတယ်”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်က ပြိုင်တူလိုလိုပြောလိုက်ကြ၏။ သည်တွင် ကိုလူရှည်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး -

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ. . ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သဘောတော့ လုပ်လို့မဖြစ်သေးဘူး. . ” ဟုပြောလာလေ၏။

“ဟင်. . နို့မြင့် ဘယ်သူတစ်ယောက်ရှိဦးမလဲ ဘာကြောင့်လဲ”

သို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်သည်တွင် ကိုလူရှည်သည် တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် . . “ကျွန်တော် လာတွေ့ပါဦးမယ်” ဆိုကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားလေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း ဇဝေဇဝါဖြစ်လျက် စခန်းသို့ပြန်ခဲ့ကြတော့၏။ သို့ပြန်လာရာတွင် စခန်းနားရောက်လှတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်ချုံနွယ်တစ်ခုမှ ရိပ်ခနဲသတ္တဝါတစ်ကောင် ဖြတ်ထွက်ပြေးသွားကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း မြှောင်ထဲဝင်သွားသဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင် ရယ်ပြေးလိုက်ဆင်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်သည် “ဒီကပဲစောင့်တော့မယ်ဗျာ” ဟုဆိုကာ ထိုင်နေလိုက်တော့၏။ သားကောင်နောက်ပြေးလိုက်သွားသော လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် အတန်ကြာလေမှ ပြန်ရောက်လာ၏။

“သားကောင်မတွေ့ဘူးလား” ဟုမေးလိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းခါပြုလျက် စခန်းဘက်သို့ ဦးဆောင်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

စခန်းရောက်သည်တွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ကိုလူပုကိုလူရှည်တို့နှင့်တွေ့ခဲ့ခြင်းကိစ္စကို မုဆိုးခင်မောင်အား လုံ့လပြောပြကြပါချေ။

“ဝက်ကင်စားလို့ရပြီ ကျွန်တော့်တော့ဆာလို့ စားနှင့်ပြီးပြီ”

“အင်း. . အင်း” ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် အဝတ်ရှုစားလဲပြီးသည်နှင့် ဝက်ကင်ကို အမြည်းလုပ်ကာ ဝိုင်းလိုက်ကြပြန်သည်။

“သို့ဆိုရာတွင် မုဆိုးခင်မောင်သည် သောက်စားခြင်းမရှိပေမူ စကားပိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်နေ၏။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှစ်ယောက်ကော... ကန့်ကွက် သရက်ပွင့်ပင်စခန်း သွားကြမယ်လား”

ခင်မောင်သို့မေးလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မော့သောက် လက်စ အရက်ခွက်ပြန်ချလိုက်ပြီး -

“ခပ်စောစောဆိုပေမည် ဝေလီဝေလင်းကြီးတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့ မလဲ... နေထွက်ချိန်လောက်ပေါ့ဗျာ”

သို့ပြောလိုက်သည်တွင် ခင်မောင်တစ်ယောက် မျက်နှာပျက်သွား သည်ကို သတိပြုလိုက်မိတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဝေလီဝေလင်းထဲသွားလျှင်ဖြင့် ပိုကောင်းလိမ့် မယ်ထင်တယ်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ကျွန်တော့်ကိုပြောပြီး မုဆိုးခင်မောင်၏ အရိပ်အကဲကို ဖမ်းကြည့်လိုက်ပုံရ၏။

ခင်မောင်မျက်နှာချွင်ပြလာချေတော့၏။

ဘယ်တွက်မှ ဤစခန်းမှဝေလီဝေလင်း ထွက်လိုပါလိမ့်။

သို့ဖြစ်၍-

“ခင်ဗျား... လူပုလေးနဲ့ထပ်တွေ့သေးလား” မေးကြည့်လိုက်၏။

“ဟင့်အင်း...”

“နိမ့်မြင့်ကိုလူရှည်ကိုကောဗျာ” ရယ်လို့ အစ်မေးလိုက်ပြန်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကတွဲဘက်ပေပေ နို့ပေမင်း နောက်ပိုင်းတူတူတွဲ မတွေ့ခဲ့ရဘူး”

သို့နယ် တွေးတွေးဆဆပြောလာတော့၏။

“ကဲ... ကိုပိုက်ရေ နက်ဖြန်မနက်စောစော သွားကြမယ်ဆိုတော့ ခုလည်း စောစောအိပ်လိုက်ကြစို့ဗျာ”

သို့ လင်းမြင့်လှိုင်ကပြောပြီး ထင်းမီးပုံကို ထင်းခြောက်များထပ် ထည့်လိုက်၏။

ထင်းမီးတောက်ကြီးကြောင့် အလင်းပိုရလာ၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထင်းမီးထည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသည့် ဖန်ခါးပင်ကြီးအောက်ပြန်လာကာ ကျောမှိုလိုက်တော့၏။ သူ၏လက်ခွဲတော်သေနတ်ကိုမူ နံဘေးတွင်ထောင်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဆာလောင်နေသည့်လည်းဖြစ် ဝက်ကင်သည် လည်း စားကောင်းလှသည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ရှိရင်းနေရာမှာပင် ဖထဖြစ် သေးချေ။ မုဆိုးခင်မောင်ကမူ မီးပုံနားရှိ တစ်စုံထိုး မီးကင်ဝက်သားတွဲများကို တစ်ဖက်တစ်ချက်အကျက်ညီရန် အလို့ငှာ လှန်လှောပေးနေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဝက်ကင်ကိုတစ်ထိုင်တည်း တဝကြီးစားလိုက် ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထ အလေးအခင်းသွားရန် ခပ်လှမ်းလှမ်းအမှောင်ရိပ် သို့ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် သွားလိုက်၏။

ထိုင်ရာမှ ထလေသည့်တွင် ကျွန်တော်အတော်ကလေး မူးနေပြီ ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်တော့၏။

သစ်ပင်ရိပ်အောက်အမှောင်တွင်း ရောက်သွားသည်နှင့် ကျွန် တော်သည် အပေါ့သွားရန်အလို့ငှာ မဆာင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်တော့၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော်ထိုင်ချလိုက်သည့် ချုံနွယ်ပင်နှင့်မနီးမဝေးရှိ ချုံပုတ်

ကြီးတစ်ခုနောက်ကွယ်မှ သတ္တဝါတစ်ကောင်သည် ရုတ်ခြည်းလျှပ်တစ်
ပြက်ပြေးထွက်သွားသည်ကြောင့် ထိတ်လန့်သွားမိတော့၏။

အမှူးပင်ပြေးသွားတော့၏။ ထိုစဉ် -

“ဒိန်း”

သေနတ်သံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် သစ်ပင်ကျောမှီလျက် ယမ်းငွေ့မပြယ်သေး
သော သေနတ်ကိုကိုင်လျက် ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာလေးမှ ကယျာကသီထလာတော့သည်။

“ဘာကိုပစ်တာတုန်း ကိုလင်း”

“ကိုပိုက်နားက ထထွက်ပြေးသွားတဲ့အကောင်ကိုပေါ့”

“ဟင် . ဘာကောင်တုန်း”

“ခင်မောင် သွားတောက်နေတယ်”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သတ္တဝါတစ်ကောင် ပြေးဝင်သွား
ရာ အမှောင်ထုဘက်လှမ်းကကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

ထိုအမှောင်ထုတွင်းမှ မုဆိုးခင်မောင်ထွက်လာ၏။ သူပုခုံးထက်
တွင် တစ်တရာကို ထမ်းပိုးလာပုံရ၏။ အမှောင်ရိပ်ကြောင့် ဘာရယ်မပြော
နိုင် မသိနိုင် သို့ကြောင့် ထင်းမီးအလင်းရောင်ဖြာထွက်နေသည့် နေရာသို့
ရောက်လာသည်တိုင် မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဟာ”

ကျွန်တော်ပုဂံလုံးများ ပြူးသွားတော့သည်။

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိတော့၏။

သူ့စူးစာပေတိုက်

လင်းမြင့်လှိုင်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်တော်သည် . . စိတ်ဝယောတ်ဝယက်ဖြစ်နေသော်လည်း

လင်းမြင့်လှိုင်သည် တည်ငြိမ်လွန်းလှ၏။

အင်မတန် သွေးအေးတဲ့သူ . . တည်ငြိမ်သူပါကလား။

သူနေရာတွင် ကျွန်တော်ဆိုပါက လူတစ်ယောက်ကိုသားကောင်
နှင့်မှားယွင်းပစ်ခတ်မိခြင်းအတွက် ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေမည်မှာ
သေချာပေသည်။

“သေပြီထင်တယ်”

ခင်မောင်သည် သူပုခုံးထက် ထမ်းလာသော လူကိုမြေပေါ်သို့
အသာအယာချကာပြောလေ၏။

“ဟာ”

လူပုလေးပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင်ပစ်လိုက်သော ကျည်က ရင်အံ့ကို ဖောက်ထွင်း
ဝင်သွားလေသည်ပဲ။

လင်းမြင့်လှိုင်တော့ ဒုက္ခရောက်ချေပြီ။ ဒါ လူသေမှုပဲ . . ဘယ်သို့
လုပ်ရပါ . . . လင်းမြင့်လှိုင်တစ်ယောက် မူးမူးနှင့်လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့်
ဒုက္ခတွေ့ချေပြီ။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ကိုလင်း”

သို့ ကျွန်တော်မေးလိုက်သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ဘာမျှ
တော့ပြန်မပြော ကျွန်တော့်ကိုငေးကြောင်ကြည့်နေ၏။ ခင်မောင်ကိုငေး
မောကြည့်နေ၏။ လင်းမြင့်လှိုင် ရှောခဲဖြစ်သွားလေပြီလား။

“ကိုလင်း . . ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

သူ့စူးစာပေတိုက်

ကျွန်တော်ကအသံမြင့်ပြောလိုက်ရုံမက သူ့လက်မောင်းကိုပင် ကိုင်၍လှုပ်လိုက်လေသည်။

“ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲဗျ”

သို့သာပြောပြီး သစ်ပင်ကိုကျောမှို ဖျက်လုံးအစုံကိုမှိတ်စိတ်မိတ် ကျစွာပြုမနေထိုင်လိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် ဂဏာမငြိမ်စွာဖြင့် ခင်မောင်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်ပြန်၏။

“ဒီကိစ္စ . . ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ပဲသိတာ အလောင်းအစ ဖျောက်လိုက်တာပေါ့ . . သည်တွက် ကျွန်တော့်တာဝန်ထား”

“ဟာ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်းနုန်းကြီးသွားရတော့၏။

မဖြစ်နိုင်သည်ကိစ္စ ကျွန်တော်လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ချေ။

“အဲလိုလုပ်လို့တော့ မကောင်းဘူး . . သူတကယ်ပဲ သေသွားပြီလား”

သို့နယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်သည် ကိုလူပု၏နှလုံးသားနေရာကို နားဖြင့်ကပ်လိုက်၏။

“ဟာ”

နှလုံးခုန်နေဆဲပါကလား။ သို့ကြောင့် . . .

“သူမသေသေးဘူးဗျ . . ဒဏ်ရာကို သွေးတိတ်အောင် လုပ်ထား လေမှ” ဟု အားရဝမ်းသာပြောလျက် ကျွန်တော်သည် အကျီစကိုဖြူ၍ ကိုလူပုရရှိထားသော ဒဏ်ရာကို ဖိကပ်စည်းနှောင်လိုက်တော့၏။

“ကိုလင်း . . . ကိုလင်း . . ကိုလူပုမသေသေးဘူးဗျ”

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ကယျာကသီထလာကာ ပြုံးရွှင်

သူ့စုပဒာပေတို့က်

သော မျက်နှာဖြင့်ကျွန်တော်နားလာကာ ဝိုင်းကုလေတော့၏။

“ကိုခင်မောင် . . သူမသေသေးဘူးဗျ . . ” သို့နယ်ကျွန်တော်

အားရဝမ်းသာ ခင်မောင်ကိုပြောလိုက်ပေငြား ခင်မောင်သည် ကျွန်တော် နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်ကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိပုံမပေါ်ချေ။ ဘယ်တွက်သူ သို့ဖြစ်ရပါလိမ့် တစ်မျိုးကြီးပါကလား။

“ကိုခင်မောင် . . ကျွန်တော်တို့ ညတွင်းချင်းရွာပြန်ကြမယ်ဗျာ လူ့အသက်က အရေးကြီးတယ်မဟုတ်လား”

လင်းမြင့်လှိုင်က မဆိုးခင်မောင်ကို ပြောလိုက်၏။ သည်တွင် ခင်မောင်သည် မျက်စိမျက်နှာဖျက်သွားကာ . . .

“မဖြစ်နိုင်ဘူး . . လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ညမှောင်မည်းမည်းမှာ ကျွန်တော်လမ်းကောင်းကောင်း မမှတ်မိပေဘူးဗျ . . မတော်လို့ လမ်းမှား သွားလျှင်ဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ နောက်စောစောထသွားကြတာပေါ့” ဟု ပြောလာလေ၏။

“နို့ဖြင့် ဒီတစ်ညလုံး သူဒီအတိုင်း နေ . . နေရမပေါ့”

“ဒါပဲ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

သို့ . . ပြီးလွယ်ပြောလာသဖြင့် ကျွန်တော်အံ့သြမိတော့၏။ သူတွင် စိုးရိမ်စိတ်လုံးဝမရှိပါကလား။ ဘယ်လိုလုပ်လျှင် ကောင်းပါ့မလဲ သဘောပါသည့် အကြံပြုဖြင့် လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

“သူပြောသလိုပဲ မနက်စောစော ထသွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . ကိုလူပု မသေနိုင်သေးပါဘူး မနက်မှ သွားကြ တာပေါ့”

“ဟင်း”

သူ့စုမစာပေတို့က်

ကျွန်တော်သည်လည်း ဘာမျှတတ်နိုင်ဦးပါမည်နည်း။
ကိုလူပု၏အခြေအနေကို သိလိုသည်ကြောင့် ကိုလူပုကို စူးစိုက်
ကြည့်လိုက်၏။

အသက်ကိုပင် မနည်းရှုနေပုံရ၏။

ဒဏ်ရာမှ သွေးတို့သည် ယိုစီးခြင်းမရှိတော့ချေ။ နို့ပေမင်
သုကြည်ရသည်မှာ အားမရ။

အသက်ကိုပင် လူရှုနေရဟန်တူ၏။ ကျွန်တော်သည် သူ့အပေါ်
ကရုဏာသက်နေရုံမျှလွဲ၍ ဘာမျှလုပ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်နည်း။ ကိုးပါး
အစ ဂုဏ်တော်အနန္တနှင့်ပြည့်စုံသော မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံတွင် ဆုတောင်း
ပေးရုံမျှတပါး အခြားမရှိချေပြီ။

အတန်ကြာတွင်လင်းမြင့်လှိုင်သည် အိပ်ချင်သည်ဆိုကာ သစ်ပင်
ကျောမှအိပ်လိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်သည် လူနာ၏အခြေအနေကို စိုးတထိတ်ထိတ်ကြည့်
နေမိသည်ကြောင့်-

“ဟင် . . မျက်လုံးပွင့်လာပြီ သတိရလာပြီ” ဟု အားရဝမ်းသာ
ပြောလျက် လူပုလေးလက်ကို ဖမ်းကိုင်ဆုပ်နယ်လိုက်၏။

အံ့ဩစရာတော့ အကောင်းသား လူပုလေး၏မျက်ဝန်းသည်
သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒဏ်ရာအနာတရကြီးကြီးရထားသော်လည်း ရွန်းလှ
တောက်ပနေပါကလား။

လင်းမြင့်လှိုင်သည်လည်း အနားသို့ကပ်လာကာ လူပုလေးကို
အသေအချာကြည့်၍ “ဟာ . . ဟုတ်ပါရဲ့ သူကော ကျွန်တော်ပါကံကောင်း
ကြပြီပဲဗျ” ဟု အားရဝမ်းသာပြောပြီး မုဆိုးခင်မောင်ကို လှည့်ပြီးပြလိုက်

သုစုမစာပေတိုက်

၏။ မုဆိုးခင်မောင်သည်လည်း ပြန်ပြီးပြလာသည် ဆိုရာ၌ မချီပြီးဖြစ်နေ
လေခြင်းကြောင့် အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားရ၏။ စဉ်းစားမရဖြစ်သွားရ၏။
သည်ပြင် သူ့မျက်နှာသည် လငပုပ်ဖမ်းသလို ဖြစ်သွားချေသေး၏။

“ကဲ . . ကိုပိုက် မနက်စောစော ခရီးထွက်ရမယ် အားရှိသွား
အောင် အိပ်လိုက်ဦး လူနာကအခြေအနေ အတော်ကလေးကောင်းပါ
တယ် ရွာရောက်လို့ ဆေးဝါးကုသခံလိုက်မယ်ဆိုလျှင် ပိုကောင်းလာတော့
မှာပေါ့”

သို့လင်းမြင့်လှိုင်ပြောသည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း။ လူနာအခြေ
အနေသည်လည်း အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်စရာမရှိနိုင်ကြောင်း သိလိုက်
သည်ကြောင့် လွန်မင်းစွာလည်း စိတ်နှမ်း၊ လှပမ်း၊ အိပ်ချင်လာသည်လည်း
ဖြစ်သဖြင့် သစ်ပင်ကို ကျောမှီချလိုက်တော့၏။

မကြာမီအချိန်ကလေးတွင် အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ မည်မျှ
ကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားလေသည်မသိ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဆူဆူညည်အသံ
ကြောင့် အိပ်ယာမှနိုးလာရ၏။ မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မြင်လိုက်ရ
သည်မြင်ကွင်းသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ဒဏ်ရာအနာတရ
ရထားလေသည့် လူပုကလေး၏ဝမ်းဗိုက်ပေါ်သို့ ခင်မောင်သည် ခွထိုင်
လျက်ရှိပြီး လက်တွင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဓါးမြှောင်ဖြင့် ဆင့်ကဲ . . ဆင့်ကဲ
ထိုးစိုက်နေလေ၏။

“ဟာ”

အလိုလေးမှာ အံ့ဩစရာပါကလား။ သေကောင်ပေါင်းလဲ လူနာ
က လူကောင်းတစ်ယောက်နှယ် သန်သန်မာမာဖြင့် ခင်မောင်၏ ဓါးဗိုက်
ချက်ကို ကာကွယ်လိုနေပါကလား ရှောင်တိမ်းလို့နေပါကလား မှတ်မြင်

သုစုမစာပေတိုက်

ကိုယ်တွေ့မို့သာ ယုံလိုက်ရလေခြင်းဖြစ်၏။

ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခင်မောင်သည် ဘယ်တွက်လူပုလေးကို ဖါး
ဖြင့်ထိုးစိုက်နေရပါသနည်း။

“ဟိတ်လူ . . မလုပ်နဲ့ . . မလုပ်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်သည် နှစ်ယောက်သတ်ပုတ်ပွဲအနား
သို့ပြေးသွားမည်အလုပ်တွင် -

“ဒိန်း”

လင်းမြင့်လှိုင်ထံမှ သေနတ်သံတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာ၏။

မုဆိုးခင်မောင်၏လက်တွင်းမှစားမြောင် မြေပြင်သို့ပြုတ်ကျသွား
တော့၏။ လက်ဖဝါးတစ်ပြင်လုံးသည်လည်း သွေးချင်းနီသွားလေတော့၏။

“ဟာ”

လူပုလေးသည် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မုဆိုး
ခင်မောင်ကို တွန်းထိုးလှဲချလိုက်ပြီး မြေပြင်မှ ကယျာကသီလူးလဲထကာ
ခင်မောင်၏မျက်နှာကို သူ၏ခြေတံတို့တို့ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေ
တော့၏။ သူ၏ကန်ချက်ကြောင့် ခင်မောင်တစ်ယောက် သတိလစ်သွား
လေတော့၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို ကျွန်တော်ကအံ့ဩတကြီး ကြည့်နေမိသော်
လည်း လင်းမြင့်လှိုင်သည် လူပုလေး၏လုပ်ရပ်ကို ကျေနပ်စွာကြည့်လျက်
ပြုံးနေလေတော့၏။

လူပုလေးသည် လင်းမြင့်လှိုင်ကိုယှမ်းကြည့်ပြီးပြ လက်မထောင်
ပြလေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်ပို၍ ကဲ့အားသင့်သွားမိလေတော့၏။

ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေကြတာပါလိမ့်။

သူ့စူးစာပေတိုက်

လူပုလေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်တော့ မေ့မျောနေသော မုဆိုး
ခင်မောင်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ခန္ဓာကိုယ်နှင့်တွဲ နွယ်ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်
စည်းပြီးဖြစ်နေတော့၏။ လူပုလေးသည် ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်ရှိရာ
သို့ လျှောက်လာလေသည်တွင် ကျွန်တော်က-

“ခင်ဗျား ရင်အုံကသေနတ်ဒဏ်ရာကို သတိမရလေတော့ပြီ
လား” ဟု မေးလိုက်သည်တွင် လူပုလေးက ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြလေပြီး
“ဆရာလေးသာရှင်းပြလိုက်ပါတော့” ဟု လင်းမြင့်လှိုင်ကိုကြည့်ကာပြော
လေတော့၏။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လင်းမြင့်လှိုင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်
တော့သည်။

လင်းမြင့်လှိုင်သည် ထုံးစံအတိုင်း သွားတက်လေးပေါ်ရုံပြီးပြ
လေပြီး-

“ကျွန်တော်တို့ ညနေက ဒီစခန်းနားမယ် သားကောင်တစ်ကောင်
တွေ့လို့ ကျွန်တော်လိုက်သွားတယ်လေ”

“အင်း.. မှတ်မိပြီ ကျွန်တော်မလိုက်လာဘဲ ထိုင်နေရစ်ခဲ့တယ်”
မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်ကပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ချုံကွယ်နောက်က မြှောင်လေးထဲ ဆင်းလိုက်သွား
တော့ ကိုလူပုနဲ့သွားတွေ့သဗျ.. ကျွန်တော်က သားကောင်ထင်တာ
မဟုတ်ချေဘူး ကိုလူပုဖြစ်နေတာကိုး သည်တော့”

“ခင်ဗျားတော့ သေချင်ပြီထင်ပါရဲ့ ကျွန်တော်ကသားကောင်
ထင်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်လဲ ကိုလူပုကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့မာန်မပြောလိုက်လှနဲ့ဆို”

သူ့စူးစာပေတိုက်

“ဒေါသ သိပ်မဖြစ်ပါနဲ့ဦး ဆရာလေးရယ် ကျွန်တော်စကားတွေ ပြောချင်လို့ ခုလို အရဲစွန့်ဖွားခေါ်လိုက်ရတာပါ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးကို စကားတွေပြောချင်လို့”

“နို့ဖြင့် စောစောပိုင်းကလည်း ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ပြီးပြီပဲ ဘာစကား တွေမှမပြောပါကလား အေးဗျ. . ပြောရဦးမယ် ခင်ဗျားထွက်သွားပြီးတော့ ကိုလူရှည်နဲ့ ဆုံကြသေးဗျ”

“ဟုတ်နိုင်တယ် သူကကျွန်တော့်နောက် စာကောက်ကောက် လိုက်နေတာ”

“ဘာလို့တုန်း”

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချလို့ပေါ့ဗျ”

“ဟာ. . ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီပဲဟာ စိတ်မချစရာ ဘာရှိလို့ လဲဗျ”

အဲလိုပြောလိုက်လျှင်ပဲ ကိုလူပုက ရယ်လိုက်ပြီး -

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်မချဘူးဆိုတာ အခြားမဟုတ်ဘူးဗျ. . . ခင်ဗျားတို့နဲ့ခဲပါလာတဲ့ လူကိုကျွန်တော်က ဒေါသအလိုလိုက် သတ်ပုတ် သတ်ဖြတ်မှာနီးလို့ဗျ”

“ဟေ . . . အဲလုက ခင်မောင်တဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ဘယ်လို ပတ်သက် ဘူးလဲ ဘာကြောင့် သတ်ပုတ်သတ်ဖြတ်ချင်ရတာလည်း နို့နေပါဦး. . . ခင်ဗျားက သူ့ထက်ပုတယ်သေးကွေးတယ် တကယ်တမ်းဖြစ်လာလျှင် ခင်ဗျားပဲခံရဖို့များတယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ တွက်မိတာပဲ”

သည်တော့ ကိုလူပုက ကျွန်တော့်ကို မကျေမနပ်ဖျက်စောင်း

သုခုမစာပေတိုက်

ထိုးကြည့်ပြီး -

“အသက်လ . . . ခည်းစိမ်လု တိုက်ပွဲတစ်ခုဆိုတာ ခည်းကင်းမရှိ ဘူးဗျ . . . ပြီးတော့ ကြီးတာငယ်တာလည်းမရှိဘူး လက်ရုံးရည်သမားကို နှလုံးရည်သမားက နိုင်သွားတတ်တာမျိုး အများကြီးရှိပါတယ် ပြီးတော့ ကျွန်တော်က သူ့ရဲအလစ်အငိုက်ကို လိုက်လံဆောင်နေတဲ့သူလေ သည်တော့ ကျွန်တော့်ဘက်က တပန်းသာတာပေါ့ဗျာ. . . အဲဒါတွေထားလိုက်ပါ. . . ကျွန်တော်ထပ်မေးဦးမယ် အဲဒီလူနဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“ပြောပြီးမဟုတ်လားဗျာ. . . ဘာမှမပတ်သက်ဘူး မင်းကုန်းရွာ သူကြီးဖိုးလှိုင်ချစ်က အကူအညီတောင်းလို့ ဒီလူနဲ့လိုက်လာရတာ”

“သုက ဘယ်လိုအကူအညီမျိုးတောင်းတာလဲ”

“သည်တောထဲမှာ သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ အမဲပစ်တုတုလာ ရင်း သူမိတ်ဆွေနဲ့လမ်းကွဲထွက်ခဲ့တယ်. . . သုကတော့ ရွာပြန်ရောက်လာ ပြီး သူမိတ်ဆွေရောက်မလာသေးလို့ စိုးရိမ်ပြီးပြန်ရှာတာ ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီတောင်းတာပေါ့”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား ခင်ဗျားတို့ အပတ်ခံရတော့ သူမိတ်ဆွေနဲ့သူ လူချင်းကွဲသွားတာမဟုတ်ဘူးဗျ. . . သူမိတ်ဆွေကို သုက မျက်စိလှည့် တောဆင်ရိုင်းပေါ်တဲ့နေရာမှာ ပစ်ထားပြီး သုကလစ်ပြေးသွား တာ”

“ဗျာ. . . ဘယ်လို . . . သူ့သုငယ်ချင်းက သူနဲ့တုတုလာကြတာပဲ မဟုတ်လား ဘာလို့တောတောင်ထဲ ပစ်ထားသွားစရာရှိလို့လဲ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ဗျာ သူ့သုငယ်ချင်းက မမြင်မကန်းလေ”

“ဗျာ. . . ဘယ်လို. . . ဘယ်လို မမြင်မကန်းဆိုတော့ မျက်လုံး

သုခုမစာပေတိုက်

ကွယ်နေတဲ့သူပေါ့.. အဲဒါများသာ အမဲလိုက်ထွက်ခဲ့ရတယ်လို့ တကယ် မှိုက်လုံးကြီးတဲ့သူတွေပဲ.. "

"သူနဲ့တော့ထဲရောက်လာတုန်းက အကောင်းကြီးပါဗျာ မျက်လုံး ကမြေဆိပ်မိပြီး ကန်းသွားရှာတာပါ"

"နို့ဖြင့် သုကဘာလို့ သုငယ်ချင်းဒုက္ခိတကို တောထဲပစ်သွားရတာတုန်း စိတ်အခန့်မသင့် စကားများကြပြီးစိတ်ဆိုးလို့ထားရစ်ခဲ့တာလား"

"ဟုတ်ဘူးဗျ.. ဘာမဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းလေးအပေါ် လောဘတက်ပြီး ဒီလူဖောက်ပြန်သွားတာ"

"ဟေ့.. ပြောပါဦး ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဗျာ"

"အဲဒီကိစ္စနောက်မှပြောမယ် ဒုက္ခိတော်ပြောချင်တာ ဒီလူအပေါ် လက်ဦးမူရယူမှဖြစ်မယ်"

"ဗျာ .. ဘာလို့လဲဗျ"

"သူက ကျွန်တော့်ကိုလည်း သတ်ဖြတ်ချင်နေလို့ပေါ့"

"ဟင်.. ဘာလို့ သတ်ချင်တာတုန်း"

"ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်းဖော်ကောင်လုပ်မှာ စိုးလို့"

"ဟင်"

"ကဲ.. ကျွန်တော်ပြောမယ် မယုံလျှင် ဒီညလက်တွေ့ပြမယ် ခင်ဗျားကျွန်တော့်ကိုကူညီ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်"

"ကဲ.. ပြော ဘာကူညီရမလဲ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ"

"သူ့ကျွန်တော့်ကို သတ်ဖို့ကျိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကို လက်တွေ့ပြလျှင်ဖြင့် လက်ခံမလား"

သူ့စုမစာပေတိုက်

"အင်း"

"ဟုတ်ပြီ.. နို့ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့ဘက်က သေချာပေါက် ဆိုးသွမ်းနေတဲ့သူဖြစ်မှန်းသေချာလျှင် ခင်ဗျားတို့က သူ့ကိုဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်ပြီး အရှည်ကြီးဆီ ခေါ်လာပေးရမယ်"

"ဟင်.. ဘာလို့လဲ အရှည်ကြီးက ဘယ်မှာလဲ အရှည်ကြီးနဲ့သူကော ဘယ်လိုပတ်သက်နေပြန်လဲ"

"ဒါတွေ့.. နောက်မှစဉ်းစား ပြောပေရော ဒုညတော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ကြည့်ဗျာ.. ဟုတ်ပလား"

"အဲလိုပြောပြီး သူကကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုလုပ်ဆိုပြီး ဒုလုံအကြံဉာဏ်ပေးတော့တာပဲ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ခင်မောင်ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ မယုံလောက်တာရယ်ကြောင့် ကိုလူပုနဲ့စည်းဝါးရိုက် ခုလိုလုပ်လိုက်တာပေပဲ"

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့ပြောလာစဉ် ခင်မောင်တစ်ယောက် သတိရလာတော့၏။

တုပ်နှောင်ခြင်းခံရသော ကြိုးကိုကျိုးစားဖြေကြည့် ရုန်းကန်သေး၏။ ကိုလူပု၏စနစ်တကျ တုပ်နှောင်ထားခြင်းကို သူဘယ်လိုမှဖြေမရပါချေ။

"ကဲပါ.. ခင်မောင်နဲ့သူ သုငယ်ချင်း ဘိုသိုက်ကိစ္စကိုပြောပါဦး"

ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို မေးလိုက်၏။

"အဲဒါက သူ့ကိုသာ မေးပေရော"

သို့နှယ် လင်းမြင့်လှိုင်က ကိုလူပုကို မေးဆတ်ပြု၍ ပြောလေ၏။

"ကျွန်တော်ပြောတာယက် ကာယကံရှင်ကို အဖြစ်မှန်ပြောပြရင်းတာ ပိုကောင်းတော့မပေါ့ဗျ" ဟု လူပုလေးကလည်း မုဆိုးခင်မောင်

သူ့စုမစာပေတိုက်

ကို လှည့်ပြန်ပြောလာလေတော့၏။

“ကဲ . . ကိုခင်မောင် . . ခင်ဗျားအမှန်အတိုင်း ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ မုဆိုးဘိုသိုက်အကြောင်း ပြောပြချေဗျာ . . အမှန်အတိုင်းပြောလျှင်ဖြင့် ခင်ဗျားပြန်တဲ့ အမှားတွေအတွက် သက်သက်ညာညာစဉ်းစားပေးပါမယ်”

သို့နယ် လင်းမြင့်လှိုင်က မုဆိုးခင်မောင်ကို ပြောလိုက်၏။
ပြီးနောက် “ကျွန်တော်ကတော့ ကိုလူပုပြောပြလို့ သိသင့်သလောက် သိထားပြီးပြီ တော်ကြာနေ ကိုလူရှည်ကြီးဆီသွားကြလျှင်ဖြင့် ဒုက္ခိတ ဘိုသိုက်ကိုလည်း တွေ့ရမယ် . . အဲဒီခါမှ ခင်ဗျားလိမ်ပြောတယ်ဆိုတာ ထပ်သိလျှင်ဖြင့် ကျွန်တော်လုံးဝသက်ညာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု ထပ်ပြောလိုက်ပြန်သည်တွင် မုဆိုးခင်မောင်သည် အောက်ပါအတိုင်း အဖြစ်မှန်ကြီးကို လေးမငင့်စွာသောလေသံဖြင့် ဝန်ခံပြောပြလာလေတော့ သည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရသေ့နောက်ခြေရာခံလိုက်နေရာ ကနေ ကိုလူရှည်နဲ့တွေ့ပြီး နောက်ပိုင်းဥက္ကံဆောင်းမကြီးထဲ ပြန်ရောက်လာ တယ်ဆိုလျှင်ပဲ ကန့်ကျိန်သရက်နှစ်ပင်စခန်းပြန်လမ်းကို မှတ်မိသွားပြီ လေ . . သာကြောင့် ဥက္ကံဆောင်းအတိုင်း ရန်ဆင်းခဲ့ကြတာပေါ့ . . .

“သည်နေ့ ကန့်ကျိန်သရက်နှစ်ပင်စခန်း ရောက်နိုင်ပါ့မလား”

ဘိုသိုက်ကမေးလေတော့ ကျွန်တော်ကခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။
သည်နောက် လမ်းမနားမနေခပ်ပြင်းပြင်းလျှောက်လျှင်ဖြင့် အစောဆုံး ရောက်လှ မှောင်စဖျိုးပေါ့ဗျာ . . လို့ပြောလိုက်တော့ ဘိုသိုက်မိတ်ယှက်သွား ပဲ့ရတယ်။

“နို့ဖြင့် မငင့်နားချင်သေးလား” ကျွန်တော်ကမေးလိုက်တယ်။
သရက်နှစ်ပင် မရောက်နိုင်တောင်မှ ကန့်ကျိန်ရောက်လျှင် တော်ပါပြီဆို ကာ ဘိုသိုက်သည် ရှေ့မှခပ်သွက်သွက်ဦးဆောင်ထွက်သွားလေတော့၏။

လမ်းတွင်မနားကြတော့ချေ... ကန့်ကျိန်တွင် ဝါးခုတ်တဲများရှိနိုင်၏။
သို့ဆိုပါလျှင် နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေနိုင်သည်
မဟုတ်ပါလား... သို့ကြောင့် လမ်းတလျှောက် ဆာလောင်မှုကိုကြိတ်မှိတ်
ခံပြီးလျှောက်ခဲ့ကြရာမှ မှောင်စပျိုးတွင်-

“ဟိုရှေ့က မီးရောင်လဲ့လဲ့လေးက ကန့်ကျိန်ပေါ့... အဲဒီကနေ
မိုင်ဝက်လောက်ထပ်လျှောက်မယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် ငါတို့စခန်းတဲရှိတဲ့ သရက်
နုစပ်စခန်းကို ရောက်မယ်”

မီးရောင်မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် နှစ်ယောက်သား ဝမ်းမြောက်ဝမ်း
သာဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“ဟိုတို့ ကန့်ကျိန်ကိုတော့ ရောက်လာချေပြီဖြစ်၏။

“နို့... အဲဒီမယ် တစ်ညအိပ်ပြီး ရွာပြန်ကြမှာလား”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်တယ်။

“ရွာမပြန်သေးပါဘူး... အဲဒီတဝိုက်မလဲ တောဝက်ပေါတာပဲ
ကွာ မင်းလိုချင်တဲ့ ဝက်မာန်စွယ်ကို ငါရအောင်ရှာပေးပါ့မယ်”

အဲလို... ဘိုသိုက်ကပြောလာတော့ အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်း
သာမိတာပေါ့...။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင်ဖြင့် တရုတ်သောင်းစိန်ဆီက စရံငွေတောင်
ကြိုယူသုံးခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်လေ...။

“သည်လိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မီးရောင်လဲ့လဲ့လေးရှိတဲ့
နေရာကို ရောက်လာကြတယ် ဆိုလျှင်ပဲ...”

“ရုပ်ချင်း ချွတ်စွပ်တူကြပြီး ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ ဖိုးက
နဲ့ဖိုးဉာဏ်တို့နဲ့ ဆုံကြတော့တာပဲ မဟုတ်လား”

သုခုမစာပေတိုက်

ကျွန်တော်က မုဆိုးခင်မောင်စကားကို ကြားမြတ်ဝင်မေးလိုက်၏။

သို့အကြောင်း သုပြောထားသည်ဖြစ်၍ မေးလိုက်ငြားသူသည်
ခေါင်းကိုခါပြပြီး-

“ကျွန်တော့်ဖြစ်ရပ်ဇာတ်လမ်းမုန်က ခုကနေစမှာ... အဲဒီတုန်း
ကပြောခဲ့တဲ့ဟာတွေက လုပ်ဇာတ်ခင်းခဲ့တာပါ”

“ဟေ့”

“ဟင်”

ကျွန်တော်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်က အံ့သြတကြီးဖြစ်သွားကြပြီး
လူပုလေးသည် မတ်တပ်ရပ်လျက်မှ ခါးထောက်လျက် မုဆိုးခင်မောင်ကို
သရော်အပြုံးမျက်နှာဖြင့်ကြည့်နေလေ၏။

“မင်း... အမှန်အတိုင်းမပြောလို့မှ မဖြစ်တော့တာကိုး” ဟူသည့်
သဘောပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

“အေး... ဆက်ပြောပါဦး ဒီတစ်ခါတော့ လုပ်ဇာတ်တွေပြောမှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူးနော်”

လင်းမြင့်လှိုင်က သို့နယ်ပြောပြီး သွားတက်လေးပေါ်ရုံ ပြီးပြီနေ
လေတော့၏။

“သူ... အမှန်မပြောလို့ ဘယ်ရပါမလဲ... ကျွန်တော်အားလုံး
သိနေတာပဲဗျာ... သက်သက်သူ့ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံခိုင်းနေတာပါ”

သို့ လူပုလေးက ဝင်ပြောလာပြန်၏။

“ကဲ... ဆက်ပြောချေဗျာ”

ကျွန်တော်က ဝင်ထောက်လိုက်၏။

သည်တော့ မုဆိုးခင်မောင် ဆက်ပြောပြန်တော့သည်။

သုခုမစာပေတိုက်

“ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားသလို ဝါးတဲကမီးရောင်မဟုတ်ဘူး..
ဝါးလည်းမရှိဘူး”

“နို့ဖြင့်”

“မီးစွဲနေတဲ့ သစ်ငုတ်တိုကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ဟင်”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း စိတ်ဓါတ်အကြီးအကူယ်
ကျသွားပြီ၊ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားကြတယ်.. မှောင်ကလည်း
မှောင်နေပြီ၊ တောစိုအောက်ပေါင်းရွတ်တဲ့နေရာဆိုတော့ကာ စခန်းတဲ
ဆောက်ဖို့ရာကလည်း အချိန်မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဘိုသိုက်” ရယ် သူ့ကိုမေးပြီး ပတ်ဝန်းကျင်
အနီးတဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တယ်။

အတိုင်းမသိဝမ်းသာသွားမိတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တောင်
ကြောစွယ်အဖျားလောက်မယ် ဖျက်စီးလုဖြစ်နေတဲ့ ဝါးတဲတစ်လုံးကို တွေ့
လိုက်တယ်။ ဝါးကြမ်းခင်းတွေက အကောင်းကြီးရှိနေတော့ကာ အဲဒီမှာပဲ
ညအိပ်စခန်းချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီဝါးတဲမှာပဲ ဖြစ်သလိုအိပ်
လိုက်ကြတယ်။ သစ်ငုတ်တိုက မီးကိုယူပြီး တဲရှေ့မှာမီးဖိုလိုက်တယ် အဲလို
မီးဖိုလိုက်ရလို့လည်း အဲဒီညမယ် မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်လာရတော့တာ
ပဲပေါ့။

“ဟင်”

“ဟာ.. ဘယ်လိုဖြစ်လာရတာတုန်း”

ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်တစား ဝင်မေးလိုက်သည်တွင် မုဆိုး
ခင်မောင်သည် စည်းနှောင်ခြင်းခံထားရသည့် နွယ်ကြိုး၏ တင်းကြပ်မှု

သူ့ခန္ဓာပေတို့ကို

ကြောင့် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်ရန်ကိုယ်ကိုကျွံလိုက်သည်ကြောင့်-

“ကိုလင်း.. သူနေသာထိုင်သာရှိအောင် ကြိုးဖြေပေးလိုက်
မယ်” ဟု ကျွန်တော်က လင်းမြင့်လှိုင်ကို ကပ်၍တိုးတိုးလေးပြောလိုက်၏။

“အေးလေ.. ခုနေခါ ပြည်ထားပေးလိုက်ပါ ညအိပ်တဲ့အခါမှာ
သာ ပြန်ချည်တုပ်နှောင်ကြတာပေါ့ဗျာ”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးခင်မောင်၏လက်အစုံနှင့်
ခန္ဓာကိုယ်ပူးချည်နှောင်ထားသည့် နွယ်ကြိုးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။

ကိုလင်းချည်နှောင်ထားသည့်မှာ သေသပ်လွန်းလှသဖြင့် အချိန်
ကြာကြာဖြည်ရချေ၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

နေရထိုင်ရ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်သွားသောမုဆိုးခင်မောင်
ကသို့နွယ်ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပြန်
လေသည်။

သူ့ခန္ဓာပေတို့ကို

ခရီးပမ်းလာကြသည့်မြင် ဆာလောင်ခြင်းလည်း ခံစားနေရခြင်းကြောင့် စောစောပင် ဝါးတဲပေါ်တက်လွဲလိုက်ကြသည်။

မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားကြသည့်ဆိုငြား သန်းခေါင်ယံအချိန်လောက်တွင် အေးစိမ့်လာသည့်ဖြစ်၍ နှစ်ယောက်စလုံးပင် အိပ်ယာမှနိုးလာကြတော့၏။ သည်တွင် . . . အနွေးဓါတ်ရရန်အလို့ငှာ ထင်းမီးပုံနားသွားရောက်ထိုင်လိုက်ကြတော့၏။

“ကွိစ် . . . ကွိစ် . . . ကွိစ်”

တံတောလုံး ပိန်းပိတ်မှောင်နေ၏။ လကွယ်ညလေများလား သို့အသံမှလွဲ၍ တိတ်ဆိတ်လို့နေ၏။

“ခုကြားရတဲ့အသံက ဘာကောင်တုန်း”

ခင်မောင်က ဘိုသိုက်ကိုမေးလိုက်၏။

“ငှက်တစ်ကောင် . . . ကောင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွ”

“သိပ်မဝေးလှချေဘူးကွ”

သုခပဒေသနာပေတိုက်

ခင်မောင်သည် လွန်မင်းစွာဆာလောင်နေသည့်ဖြစ်၍ သားကောင်တစ်ကောင်လိုအပ်နေပြီဖြစ်တော့၏။

“အသံအနေအထားအရပြောရလျှင်ဖြင့် အတော်ကြီးတဲ့ငှက်ဖြစ်နိုင်တယ်”

အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ခင်မောင်ကပြောလိုက်ခြင်းကို မုဆိုးဘိုသိုက်တစ်ယောက် သဘောပေါက်သွားချေတော့၏။

“ညဉ့်နက်မှောင်မှောင် သားကောင်လိုက်ချောင်းတယ်ဆိုတာ သိပ်တော့မကောင်းဘူးကွ ငါတို့က မုဆိုးဘဝကနေ သားကောင်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်”

ဘိုသိုက်က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သို့ပြောလိုက်လေမှ-

“သားကောင်အသံကြားနေရတာပဲ . . . ဟိုရှေ့ချုံနွယ်ပင်အစုလေးနားတင်ရှိနိုင်တယ် . . . ငါတော့ သိပ်ဆာနေပြီကွာ ငှက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးကြီးသေးသေးကွာ မင်းမလိုက်ရဲလျှင်နေခဲ” ဆိုကာ ခင်မောင်သည်သေနတ်ကိုယူ၍ ‘ကွိစ် . . . ကွိစ်’ရယ်လို့ အသံလာရာဘက်ချောင်းမြောင်းထွက်သွားလေသဖြင့် ဘိုသိုက်သည်လည်း မနေသာထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားရတော့၏။

“ကွိစ် . . . ကွိစ် . . . ကွိစ်”

ချုံနွယ်ပင်အစုလေးနားရောက်သည့်တိုင် ထိုကောင်၏အသံကြားနေရဆဲဖြစ်၏။

“ရှေ့ချုံပုတ်နောက်ဘက် သစ်ပင်ကြီးကိုင်းဖျားကလာတဲ့အသံပဲကွ”

ခင်မောင်က သို့နွယ်ပြောလိုက်သည်ကြောင့် ဘိုသိုက်သည် ထိုအပင်ကိုင်းဖျားသို့ မော့ကြည့်ရင်း . . . သေနတ်ပြောင်းကို ထိုးခိုင်းလိုက်

သုခပဒေသနာပေတိုက်

ပြီး ပစ်မှတ်ကို ရှာရင်းထိုချွန်နယ်ပင်နား တိုးကပ်သွားလိုက်၏။

ခင်မောင်က သူ့နောက်မှဖြစ်သည်။

“ကွိစ်. . ကွိစ်. . ကွိစ်. . ကွိစ်”

“ချောက်”

ဘိုသိုက်တစ်ယောက် ပစ်မှတ်သားကောင်ကို တွေ့သွားသည့် ကြောင့်ရယ်လားမသိ သေနတ်မောင်းကင်လိုက်သည်ကြောင့် ခင်မောင် သည် ဘိုသိုက်၏သေနတ်ပြောင်းဦးတည်ရာ ကိုင်းထက်သို့လှမ်းကြည့် လိုက်၏။

ဝင်းလက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုမြင်ရ၏။

ခင်မောင်သည် ဘိုသိုက်ပစ်ချမည့် သားတောင်ကို ကောက်ယူ ရန် ရင်တဖိုနှင့်စောင့်နေလိုက်၏။

ဘိုသိုက်တော့ဖြင့်မသိ သူ့ကိုယ်နှိုက်က ဘာကောင်ရယ်မသိပါ ချေ။ ဘိုသိုက်လက်ကိုတော့ သူယုံသည်။ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် စားလို့ရ သည် အကောင်ဖြစ်သည်ကိုတော့ သူသိထား၏။

“ဒိန်း”

“ဟာ”

“အား”

ပြင်းထန်သော ယမ်းအားပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ဂုတ်ခြည်းဆီ သလို သတ္တဝါတစ်ကောင် သစ်ပင်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျလာတော့၏။

သို့ ပြုတ်ကျလာသည်ဆိုရာ၌ ထိုသတ္တဝါကောင်သည် ဘိုသိုက် ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာခြင်းဖြစ်တော့၏။ သည်တော့ ဘိုသိုက် တစ်ယောက်နောက်ပြန်လဲကျသွားဟော့သည်။

သူ့စုပစာပေတိုက်

“ဟာ”

ပြုတ်ကျလာသော သတ္တဝါကောင်သည် လှုပ်ရှားမျှန်းကန်နေပါ ကလား။ ဘိုသိုက်အသေအရှာကြည့်လိုက်တော့ မဲပြောင်းပြောင် မြွေကြီး တစ်ကောင်ဖြစ်နေချေတော့၏။

ဘိုသိုက်တစ်ယောက် လဲကျနေရာမှ ကဖျားကသိလူးလဲထလာ၏။

“အား. . စပ်တယ်. . စပ်တယ်”

သို့နှယ်အော်ဟစ်ရင်း လက်တွင်းမှ သေနတ်ကိုပစ်ချကာမျက်လုံး အစုံကို လက်ဖဝါးအစုံဖြင့် ပွတ်သပ်နေလေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ. . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ခင်မောင်က အံ့သြထိတ်လန့်စွာမေးရင်း ဘိုသိုက်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သွေးတို့ မျက်ဝန်းမှ ယိုစီးကျနေပါကောလား။

သို့ကြောင့် မြေပြင်မှ သတ္တဝါကောင် မြွေကြီးကိုကြည့်လိုက်၏။ ဦးခေါင်းကြေ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူသဘောပေါက် သွားချေ၏။ ဘိုသိုက်၏မျက်လုံးအစုံအတွင်း မြွေကြီး၏ သွေးများစီးပင် သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်တွင်-

“မင်းမျက်လုံး ဘာများဖြစ်သွားပါလိမ့်လို့ စိုးရိမ်သွားတာကွာ တော်ပါသေးရဲ့ မြွေကြီးရဲ့သွေးတွေ ဝင်သွားလို့ပဲ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး မျက်နှာသစ်လိုက်ချေလား”

သို့နှယ်ပြောကာ ဘိုသိုက်က တွဲခေါ်၍မဝေးလှသော စမ်းခွေးငါး လေးမှရေပြင် မျက်နှာတပြင်လုံးပေကျနေသည့် မြွေကြီး၏သွေးများကို

သူ့စုပစာပေတိုက်

ဆေးကြောပေးလိုက်၏။ သည်နောက် မြွေသေကြီးကို ထမ်း၍ စခန်းတဲသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

“ငါတော့ ခဏမှိန်းလိုက်ဦးမယ်ကွာ”

စခန်းတဲပေါ်သို့ တက်ရင်း ဘိုသိုက်ကပြောလေ၏။

“အေး.. ဘိုသိုက် နားလိုက်ချေဦး ငါမြွေကြီးကို တုံးတစ် မီးကင် လိုက်မယ်”

ခင်မောင်တစ်ယောက် မအိပ်ချင်သေးသည်ဖြစ်၍ မြွေကြီး အသားတစ်တုံးတို့ကို တံခိုထိုးမီးကင်နေလိုက်တော့၏။

ဘိုသိုက်ကတော့ဖြင့် မျက်လုံးကိုအနားပေးသည့်အနေဖြင့် မှိတ် ထားလိုက်ပြီး နားနေလိုက်၏။

အတန်ကြာတွင် ဘိုသိုက်အိပ်ပျော်သွားသလို ခင်မောင်၏မြွေ သားမီးကင်သည်လည်း စားရန်အသင့်ဖြစ်သွားတော့၏။

သို့ကြောင့် ခင်မောင်သည် ပူပူလောင်လောင် မြွေသားကင်တစ် တုံးကို အငမ်းမရစားလျက်မှ ဘိုသိုက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

အိပ်ပါစေ အိပ်ယာနိုးလေမှ စားပါစေ ရယ်လို့ တွက်လိုက်ပြီး မီးကင်တစ်တုံးကို ထပ်ယူစားလိုက်၏။

“ဟာ . . . ဟာ . . . ဟာ”

“ခင်မောင် . . . ခင်မောင် လုပ်ပါဦး . . . လုပ်ပါဦး”

အိပ်ယာမှလူးလဲထကာ သို့နယ်အော်ဟစ်နေသည့် ဘိုသိုက် အနားသို့ ခင်မောင်သွားလိုက်ပြီး-

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦး”

“ငါ့မျက်လုံးတွေ ကြည်ကြည်လင်လင် မမြင်ရတော့ဘူး ဝိုးတဝါး

သူ့ဓမ္မစာပေတိုက်

ဖြစ်နေတယ်”

“လာ . . . မှန်းစမ်းကြည့်ရအောင်”

ခင်မောင်က ဘိုသိုက်၏မျက်ဝန်းကိုဖြုတ်ကြည့်လိုက်၏။

“မျက်ဝန်းမယ် မျက်ဝတ်တွေလို မြွေကြီးသွေးတွေ စီးကပ်နေ တာပဲ” ဆိုကာ အဝတ်ဖြင့် ဖယ်ရှားပေးလိုက်၏။

“ခုကောမြင်ရပြီလား”

သို့ကြောင့် ဘိုသိုက်သည် အဝေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“အင်း . . . စောစောကလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး ပြတ်ပြတ် သားသားတော့မမြင်ရသေးဘူးပေါ့ကွာ”

“အေး နောက်တော့လည်း ပြန်ကြည်သွားလိမ့်မပေါ့ ကဲ . . . မင်း လဲဆာနေပြီပေါ့ . . . မြွေသားကင်ကျက်ပြီ” ဆိုလျက် ဘိုသိုက်ကို မီးပုံနား ခေါ်သွားလေ၏။

မြွေသားကင်၏ သင်းဖျံ့သောရနံ့ကြောင့် ဘိုသိုက်သည် သူ့ မျက်လုံးကိုပင် သတိမရလေတော့ဘဲ မြွေသားမီးကင်ကို အားပါးတရစား လိုက်တော့၏။

ထိုသည်ကား သူ၏အမှားပင်ဖြစ်ချေတော့၏။

“အား . . . ကောင်းမှကောင်းကွာ ဆာနေတာလည်း ပျောက်သွား ပြီ . . . ကဲ . . . ငါတော့ တရေးအိပ်လိုက်ဦးမကွ” ဟု ဆိုကာ ဝါးတဲပေါ်တက် အိပ်လိုက်လေတော့၏။

ခင်မောင်သည်လည်း ဆာလောင်ခြင်းလည်း ပြေပျောက်သွား ပြီ။ တချိန်လုံးမီးပုံနား ရှိနေသည်ကြောင့် ချမ်းအေးသည့် ဝက်လည်းပရှိ တော့သည်ဖြစ်၍ တဲပေါ်တက်အိပ်လိုက်တော့၏။

သူ့ဓမ္မစာပေတိုက်

မည်မျှကြာကြာ ခင်မောင်တစ်ယောက် အိပ်ပျော်သွားလေသည်
မသိ။

“ခင်မောင်. . ခင်မောင်. . ထပါဦး . . ထပါဦး”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှုပ်နှိုးခံရလေသည်ကြောင့် နိုးထလာရတော့၏။

“ပြော. . ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ ကောင်းကောင်းတောင် မအိပ်ရဘူး
ကွာ” ဟု အိပ်မှုနံ့စွဲများဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ငါ့မျက်လုံးတွေ လုံးဝမမြင်ရတော့ဘူးကွ”

“ဟေ”

သူထိတ်လန့်သွားမိ၏။

ဘိုသိုက်တစ်ယောက် မျက်ဝိအတွင်းမြွေ၏သွေးများ စီးဝင်ခံရ
ခြင်း၊ မြွေသားများကို အားပါးတရစားလိုက်သည်တွင် မျက်လုံးသို့ အပူငွေ့
များယုံ့လာခြင်းဖြစ်သည်ကြောင့် မျက်လုံးကွယ်သွားရခြင်းဖြစ်တော့၏။

“ဒုက္ခပါပဲကွာ. . ငါဘယ်လိုလုပ် ရွာပြန်နိုင်တော့မှာလဲ” စိတ်
ဝါတ်ကျစွာ ဘိုသိုက်ကပြောလာသည်ကြောင့် ခင်မောင်တစ်ယောက် စိတ်
မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

“ငါတစ်ယောက်လုံး မင်းအနားမယ့်ရှိပါသေးတယ် ဘာမှ အား
မဝယ်ပါနဲ့ကွာ မင်းကိုရွာပြန်ရောက်လျှင်ဖြင့် ဆေးဆရာကောင်းကောင်းနဲ့
ကုပေးလိုက်လျှင် မင်းမျက်လုံးပြန်မြင်ရမှာပါကွာ”

သို့နည်းအားပေးစကားပြောရင်း ဘိုသိုက်ကို တွဲ၍စခန်းတဲလေး
မှထွက်လာခဲ့တော့၏။

သူ၏ ဝက်မာန်စွယ် ခရီးဆုံးခန်းတိုင်ချေပြီ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ
မလဲ တရုတ်သောန်းခတ်နှင့်တွေ့လျှင် အကျိုးအကြောင်းပြောပြ တောင်းပန်

သူ့စုပစ္စည်းပေးတို့က်

ရပေမည်။ ကြိုလှူထားသော ငွေများအတွက်လည်း တခုခုကို ပြန်ပေးဆပ်
ရပေဦးမယ်။

သို့လျှောက်ခဲ့ရာမှ ချောင်းကွေ့လေးတစ်ခု၏ အိုင်စပ်လေးတစ်
ခုတွင် နံနက်စောစောရေသောက်ထလာကြသည့် ဝက်တစ်အုပ်ကိုပက်ပင်း
တိုးလိုက်သည်ကြောင့် ကယျာကသီသစ်ပင်ကွယ်ရာတစ်ခု နောက်သို့ ပြေး
ပုံးလိုက်၏။

“တောဝက်တွေလား”

မျက်စိမမြင်သော်လည်း အကြားအာရုံဖြင့် တွေးတွေးဆဆပြော
လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ. . မင်းအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲ”

သို့ ဘိုသိုက်ကပြောလိုက်သည်ကြောင့် သူ့ခေါင်းထဲ အတွေး
တစ်ခုဝင်လာတော့၏။

ဟုတ်ပြီ ဘိုသိုက်ပြောသလို သူ့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပေ။
သို့ကြောင့် . . .

“ကဲ. . ဘိုသိုက်. . မင်း. . ဒီသစ်ပင်နား ခဏနားနေလိုက်ဦး

ငါ. . ဒီ တောဝက်တွေကို ပစ်ချေဦးမယ်” ဟုပြောလိုက်သည်။

“အစွယ်ရှည်ရှည်ကားကား အကောင်မပါပေဘူးလား”

သို့ ဘိုသိုက်ပြောလာလေမှ ခင်မောင်သည် ဝက်အုပ်ကို အသေ
အချာကြည့်လိုက်၏။

ဟာ. . နဲ့တဲ့ဝက်ကောင်းကြီးမဟုတ် အစွယ်ကားကား ရှည်ရှည်

ချွန်မြမြနှင့်။

သူ့စုပစ္စည်းပေးတို့က်

ဟုတ်ပြီ. ဒီဝက်ကို ဒေါသထွက်အောင် စ၍ပစ်မည် သည်ခါ
ဝက်ကြီးက သူ့ကိုပြေးပက်တိုးလာမည် သို့ကြောင့် သူသည်သစ်ပင်ကြီး
ရှေ့တွင်ကာနွဲ့ရပ်လိုက်၏။

“ချောက်”

သေနတ်မောင်းတင်လိုက်သံကြောင့် နားပါးလှသော ဝက်
ကောင်းကြီးက လှည့်ကြည့်လာ၏။

“ဒိန်း”

ခင်မောင်လက်ထဲမှ ကျည်တစ်တောင့်သည် ဝက်ကောင်းကြီး
ထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ပြေးဝင်သွားတော့၏။

“ကွိစ်”

ကျည်ဖူးက ဝက်ကောင်းကြီး၏ နားထင်ကို ရှုပ်ဝင်သွားတော့
၏။ ဝက်ကောင်းကြီးဒေါသ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားတော့၏။
သို့ကြောင့် အသံလာရာ ကမ္မားရှူးထိုးပြေးဝင်လာတော့၏။

“ဟာ”

သို့ဖြစ်လာမည် ကြိုတင်တွက်ဆထားသော ခင်မောင်က ကပျာ
ကသီပင်နံဘေးသို့ ပြေးသွားသစ်တပင်နောက်ကွယ်သို့ ပြေးကပ်လိုက်၏။

“အား”

လျှပ်တစ်ပြက်မြန်ဆန်လွန်းလှသော ဝက်ကောင်းကြီး၏ ဒေါသ
တကြီးပက်ခပ်ခြင်းခံလိုက်ရသည့်ဘိုသိုက်တစ်ယောက် အသိအာရုံအရ
နံဘေးသို့ ဒိုင်ပင်ထိုးချလိုက်နိုင်သော်လည်း မလွတ်သာချေပြီ။

“ဟာ”

“ဒိန်း”

သူ့စုမစာပေတိုက်

ခင်မောင်တစ်ယောက် ဝက်ကောင်းကြီးကိုလှမ်းပစ်လိုက်ပြန်၏။

“ကွိစ်လ်”

“ကွိစ်လ်”

ဝက်ကောင်းကြီး တစောင်းလဲကျသေဆုံးသွားတော့၏။

ခင်မောင်တစ်ယောက် ဘိုသိုက်ထဲ အပြေးအလွှား ရောက်လာ

တော့၏။

“ဟင်

အသက်မရှိတော့ပါကလား။ ပေါင်ခြံတွင်လည်း သွေးတို့ယိုစီး

လျက်ပါကလား။

ဝက်ကြီးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ဟာ”

ဝက်ကောင်းကြီး၏ အစွယ်အစုံဖျားတွင် ဘိုသိုက်၏သွေးတို့စွန်း

ဆင်းနေသည်မှာ ရွှံ့စိုလိုပါကလား။

“ဟာ. . ဒါ မာန်စွယ်ပေါ့”

သူဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမိတော့၏။ သို့ကြောင့် ဝက်

ကောင်းကြီးရှိရာ ကပျာကသီသွားလိုက်ပြီး အစွယ်နှစ်ချောင်းကို သေနတ်

နှင်ဖြင့် ထုရိုက်ချိုးလေ၏။

“ဖျောင်း”

“ဂျွတ်”

ဟုတ်ပြီ. . ကျွတ်ထွက်လာသော အစွယ်ကားကားကြီးနှစ်ချောင်း

ကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ကြီးအတွင်း ထိုးထည့်လိုက်ပြီး မုဆိုးဘိုသိုက်ကို

လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

သူ့စုမစာပေတိုက်

သူခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်၏။

သူ၏နမောနမဲ့နိုင်မှုကြောင့် ဘိုသိုက်ဒုက္ခဖြစ်ရချေပြီ။ သည်ကိစ္စ သူဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါမလဲ။

ဝက်မာန်စွယ်ရလိုက်ခြင်းကြောင့် သုဝမ်းသာရသော်ငြား ဘိုသိုက် သေဆုံးရခြင်းတွက် ခေါင်းခဲရတော့၏။

ဘိုသိုက်သေရတာ သူ့စနက်မကင်း . . ပြီးတော့ သူ့မှာလည်း တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်ပါကလား။ သို့တွက်လည်း ဘိုသိုက်သေရတာ သူ့ စနက်မကင်းသည်ကြောင့် လျော်ကြေးငွေ ပေးကောင်းပေးရပေလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်လာပါက တရုတ်သောင်းစိန်အား ဝက်မာန်စွယ် ရောင်း၍ ရလာမည် ကျန်ငွေထဲမှ ဖဲပေးရမည်ဆိုလျှင် သူ့တွက်ဘာမျှကျန်တော့မည်မဟုတ်။ သည်တော့ သူ့ဘယ်သို့လုပ်ရပါ။

ထိုနေရာလေးမှာပင် အတန်ကြာကြာစဉ်းစားနေမိ၏။

“ဟာ . . ဟုတ်ပြီ . . ဒီကိစ္စ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

သို့ကြောင့် သူရွာပြန်မည် သူကြီးကိုပြောမည်။ ဘိုသိုက်တောထဲတွင် မျက်စိလည်လမ်းမှား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သူကြီးကို အကူအညီတောင်း၍ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်လာရှာမည်။

ဒီနားရောက်တော့ ဝက်ပက်ခဲရ၍သေနေသည့် ဘိုသိုက်ကိုတွေ့မည် သုမသီသလိုနေလိုက်မည်။ သူပင်အံ့ဩဟန်ပြလိုက်မည် သို့ဆိုပါလျှင် သူပယောဂမပါနိုင်ချေတော့ပြီ။

သူ့အတွေးနှင့်သူ ကျေနပ်နေမိသည်ကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ သည်နောက် ထိုနေရာလေးမှ လွှဲခနဲပြေးထွက်လာတော့သည်။

ထိုနေရာလေးမှ သူထွက်သွားပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာလေးသို့ လူပု

လေးတစ်ယောက် ရောက်လာလေတော့၏။

ပြေးထွက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီးလူပုလေးက တဟား . . ဟား ရယ်မောလိုက်လေပြီးလျှင် လဲကျနေသော ဘိုသိုက်ကို သေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။

သည်နောက် အနားသို့သွားကာ ဘိုသိုက်၏နုလုံးသားရှိရာ ဘယ်ရင်အုံသို့ နားကိုတပ်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားတော့သည်။ နုလုံးခန့်နေတုန်းပါကလား။

သို့ဖြစ်ကြောင့် လူပုလေးသည် ကဗျာကသီထလိုက်ပြီး တောအုပ်လေးအတွင်း လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားတော့၏။

အတန်ကြာတွင် လူပုလေးပြန်ရောက်လာ၏။

သူနှင့်အတူ လူရှည်ကြီးတစ်ယောက်အပြင် ရသေ့တစ်ပါးပါလာချေတော့၏။

“ဘိုသိုက် . . ကံကောင်းသွားချေပြီ”

“ဘိုသိုက် မသေနိုင်ပါတော့ချေ”

ခင်မောင်ကတော့ ဘိုသိုက်သေပြီဟုသာ တွက်ထားပြီးဖြစ်တော့၏။ ရွာသို့ပြန်ရောက်သည်တွင် တရုတ်သောင်းစိန်ထဲသွား၍ ဝက်မာန်စွယ်ကို ပေးလိုက်လေတော့၏။

တရုတ်သောင်းစိန်သည် ပိုက်ဆံကိုချက်ခြင်းမပေး။

ခင်မောင်ကို တေးအုပ်သောင်းညွန့်ထံခေါ်သွား၏။ တေးအုပ်သောင်းညွန့်ထံတွင် ခြောက်လုံးပုးတစ်လက်ရှိသည် မဟုတ်ပါကလား။ သို့ကြောင့် ပစ္စည်းစစ်မစစ် စစ်ဆေးရန် ငွေစအနည်းငယ်ပေး၍ ငမ်းယူစေ၏။

“ချောက်”

“ချောက်”

“ချောက်”

ခင်မောင်ပေးလာသည် ဝက်မာန်စွယ်ကို တိုင်ပေါ်ထောင်၍
သေနတ်ဖြင့်ပစ်လေ၏။

သုံးချက်စလုံး ကျည်မထွက်။

ဝက်မာန်စွယ်စစ်သည်ဆိုသော သဘောပေါ့။

မီးမကူး ဝက်မာန်စွယ်ပေါ့။

သည်တော့မှ တရုတ်သောင်းစိန်သည် ငါးခွဲပြီးပြီးလိုက်ကာ-

“မင်း ငါ့အိမ်မှာ ငွေစလိုက်ယူ” ဟုဆိုလျက် ခင်မောင်ကို ခေါ်

သွားချေတော့၏။

အထက်ပါအတိုင်း မုဆိုးခင်မောင်ပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းဆုံး
သည်နှင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် သွားတက်ကလေးပေါ်အောင်ပြီးလိုက်ပြီး-

“တရုတ်သောင်းစိန် လူပါးပုလင်းထိပြီပေါ့” ဟုပြောလေ၏။

“ဘာလို့လဲ ကိုလင်းရဲ့”

ကျွန်တော့်ကတော့တစ်ဆင့်တစ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။

“တရုတ်သောင်းစိန်က နားမလည်လို့ဗျ. . အဲဒါ ဝက်မာန်စွယ်
လို့မခေါ်ဘူး”

“နို့ဖြင့် သေနတ်မီးမကူးရတာတုန်း”

ကျွန်တော်က ချက်ကျကျမေးလိုက်၏။

“တောအုပ်သောင်းညွန့်သေနတ်နဲ့သာ စမ်းမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့်
အိမ်ဝက်ရဲ့အစွယ်တောင်မှ မီးမကူးပစ္စည်းဖြစ်မှာဗျ ဟား . . ဟား . . ဟား”

သုခမစာပေတိုက်

လူပုလေး၊ ကျွန်တော်နှင့် မုဆိုးခင်မောင်တို့သည် လင်းမြင့်လှိုင်
ကို အံ့သြစွာကြည့်နေမိလိုက်ကြသည်။

သည်တွင် လင်းမြင့်လှိုင်က ဆက်ပြောပြန်၏။

“တောအုပ်သောင်းညွန့်နဲ့ ကျွန်တော်တောတောင်ထဲ အမဲပစ်
သွားဖူးသဗျ. . သူမယ် ခြောက်လုံးပြုလေးတစ်လက်ပါတယ်. . လိုင်စင်
နဲ့ကိုင်တာပေါ့ . . သည်တော့ သူ့ခြောက်လုံးပြုအကြောင်း ကျွန်တော်
အသိဆုံးပေါ့ဗျာ ဆယ်ချက်ပစ်လို့မှ တစ်ချက်မထွက်ဘူး . . အဲလို
သေနတ်ကို ကိုင်တာပဲဗျ”

“ဗျာ”

“ဟင်”

သည်တော့မှ ရှင်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်နှင့်လူပုလေးက
သဘောကျရယ်မောလိုက်နိုင်သော်လည်း မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက်
မရယ်နိုင်ပါချေ။ သောင်းစိန်ကို ငွေပြန်မအမ်းနိုင်တော့၍ ဖြစ်ချေတော့၏။

“နို့ဖြင့် . . တိုလင်းရယ် ခင်မောင်ရတဲ့ ဝက်မာန်စွယ်စစ်မစစ်
အယ်လိုလုပ်သိမလဲ. . ကဲဗျာ အခြားသေနတ်နဲ့စမ်းလျှင်ကော”

ကျွန်တော့်အမေးကြောင့် လင်းမြင့်လှိုင်သည် ခေါင်းယမ်းပြလာရင်း-

“ဝက်မာန်စွယ်ဆိုတာ ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြေးလွှားတိုက်ခိုက်ရာ
ကနေ အမာခံပစ္စည်းတခုကို ပက်တိုးမိရာက ကျိုးကျကျန်ခဲ့လေတဲ့
အစွယ်မျိုးကိုမှ မာန်စွယ်လို့ခေါ်တာဗျ”

“ဟာ”

“ဟင်”

“အဲဒီမာန်စွယ်ဆိုတာမျိုးရလျှင်တောင်မှ မီးကူးမကူး စစ်တဲ့

သုခမစာပေတိုက်

အခါ လုပ်သေနတ်တို့ ပုဂ္ဂလိကလိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ သေနတ်တို့နဲ့သာ စမ်းသပ်လို့ ရတာကို ပြောချင်တာပဲဗျ. . ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ပြောပါဦး စိတ်ဝင်စားဖို့ အကောင်းသား”

. အဲလိုပစ္စည်းမျိုးဆိုတာ လူယုတ်မာတွေလက်ထဲ ရောက်သွားလျှင်ဖြင့် အစွမ်းအစမရှိတော့ဘူးဗျ ပြီးတော့ နေရာရွေးတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘယ်လို. . ဘယ်လို”

သို့ ကျွန်တော်က မေးလိုက်ပြန်သည်ကွင် လင်းမြင့်လှိုင်က သွားဘက် လေးပေါ်ရုံ ပြုံးပြလေပြီ-

“သူ့နယ်မြေ သူ့အပိုင်နဲ့သူသာ အစွမ်းရှိပြီး နယ်မြေကျော်သွားတဲ့အခါ မျိုး အပိုင်ကျော်သွားတဲ့အခါမျိုးမယ် အစွမ်းပြယ်တတ်ကြသေးတယ်လေ”

“ဟာ. . ဟိုမယ်. . ဟိုမယ်”

သို့. . စကားကောင်းနေကြစဉ် ပုဂ္ဂလိကလိုင်စင်မောင်က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြင့် ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း တောင်ကြောမြေပြေပြေ လှည့်သော တောဘက်ကို လှမ်းပြ လေသည်ကြောင့် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

“ဟင်”

“ဟာ”

လူပုလေးမှလွဲ၍ ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့်လှိုင်သည် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားရတော့၏။

ဆပ်ပင်ရှည်ဖားလျားနှင့် သစ်ခေါက်ဆိုးအင်္ကျီနှင့်ပုဆိုး ဝတ်ထား သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဝါးတောလေးအတွင်းမှ ဆင်းလာတော့၏။ ခြေထောင့်နင်း ထောင့်နင်းဖြင့် ဆင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ သို့ဆင်းလာသည်ဆိုရာ၌လည်း စမ်းတ ဝါးဝါး ဆင်းလာခြင်းဖြစ်တော့၏။

“အဲဒါ. . မင်းမိတ်ဆွေလေ”

လူပုလေးက ပုဆိုးခင်ပေါင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ဟင်. . နို့ဖြင့် သုမသေဘူးပေါ့” ဟု တုန်ယင်စွာသော အသံ ဖြင့် မေးလာလေ၏။

“ရသေ့ရဲ့မေတ္တာ ဝေတနာကြောင့် သုအသက်ချမ်းသာရခဲ့တယ် လေ”

“နောင်. . ဝေ. . ဝေ. . ဝေ”

လိုသူထံမှ ကြေးစည်သံလေး ထွက်လာလေမှ သူ့လက်တွင် ကြေးစည်လေးကိုင်လာသည်ကို သတိပြုမိ၏။

“မျက်စိမမြင်တော့ကာ သူ့ဘယ်သွားလို့ ဘယ်ရောက်နေတယ် သိရအောင်လိုကာ ရသေ့က ကြေးစည်လေး ပေးထားတာလေ”

လူပုလေးက သို့ပြောလာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်လင်းမြင့် လှိုင်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

တောတောင်ထဲ သို့ကြေးစည်သံလေးကြားရသေးသည်ကြောင့်

ကျွန်းတော်တို့၏မိတ်ဆွေကြီး ရသေ့ဓမ္မပါလကို သတ်ရမိသေးတော့သည်။
“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ”ရယ်လို့ ကြေးစည်သံလေး ကြားရ ပြန်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်ကြားရသော ကြေးစည်သံလေးသည် ထိုသူထံမှ မဟုတ်။ ထိုသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ လာသောအသံဖြစ်ချေတော့၏။

“ဟော...ဟိုမယ် ရသေ့ကြီးနဲ့ အရှည်ကြီးလာပြီ”

သို့ လူပုလေးက ပြောလာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြန်၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်တို့၏ မိတ်ဆွေကြီး ရသေ့ဓမ္မပါလဖြစ်ချေတော့၏။

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ”ရယ်လို့ ကြေးစည်လေးကို ထုရင်း မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ရင်း ကျွန်တော်တို့အနား ရောက်လာ ကြတော့၏။

“မင်းက...သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေက ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းလျက်နဲ့ ဘာလို့များ ကောက်ကျစ်တဲ့ စိတ်ထားရတာလဲကွယ်... ကြည့်စမ်း နို့တောင်မှ ရသေ့တို့နဲ့တွေ့လို့ နို့မဟုတ် ဝက်ပက်ခဲရတဲ့ဒဏ်ရာ သွေးထွက် လွန်ပြီးသေချင်သေမယ်... နို့မဟုတ် အအေးပတ်ပြီး သေချင်သေမယ်... နို့မဟုတ် ကျားစာဖြစ်ပြီးသေလောက်ပြီ လူဘဝဆိုတာ ရခဲဘိခြင်းကွယ်”

ကျွန်တော်တို့အနားရောက်သည်နှင့် မုဆိုးခင်မောင်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလေ၏။

“ပြီးတော့မင်းလူပုလေးကိုလည်း နှစ်ကြိမ်လုပ်ကြံခဲ့တယ်”

သို့ ရသေ့ဓမ္မပါလကပြောသည်တွင် လူပုလေးက ကဗျာကသီပင်-

“နှစ်ကြိမ်ဘယ်ကပါမလဲ ရသေ့ကြီးရဲ့ ညကလည်း ကျွန်တော့် ကို သတ်ဖို့ကျိုးစားသေးတယ် ဒီကမိတ်ဆွေတွေကို မေးကြည့်ပါလား”
ရယ်လို့ ဝင်ပြောလေသဖြင့် မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက် မျက်လွှာချသွား လေတော့၏။

“ကိုလူပုကို သူကဘာလို့လုပ်ကြံတာတုန်း”

ကျွန်တော်ကမေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်ကစပ်စုတယ်ဗျာ သည်တော့ သူ့နောက်ကအမြဲခြေရာ ခံလိုက်တော့ကာ သူ့ဘာတွေလုပ်တယ် အကုန်တစ်ခုမကျန် ကျွန်တော် ကသိနေတယ်လေ၊ အဲဒါကိုလည်း သူသိတယ် နို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အလွတ်မပေးချင်တာပေါ့ဗျာ”

“နို့ဖြင့် ရသေ့ကြီးရယ်... ဒီလူရဲ့မျက်စိကိုကော ရသေ့ကြီးပြန် မြင်အောင် ကုစားမပေးနိုင်ဘူးလား ဖြစ်နိုင်လျှင် ကုစားပေးပါလားဟင်”

လူပုလေး၏ကေားကို ကြားဖြတ်၍ ကျွန်တော်က စမ်းတဝါးဝါး သွားနေရရှာသည့် မမြင်မစမ်းဟိုဒီကြည့်နေရရှာသည့် မုဆိုးဘိုသိုက်ကို ကြည့်ပြီး“စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်ကြောင့် ရသေ့ကို အကူအညီတောင်းခံ မိခြင်းဖြစ်တော့၏။

သည်တွင်ရသေ့က ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လေပြီး-

“သူပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေအတွက် ဒီလောက်တော့ ရှိဦးတော့ မပေါ့၊ ဝဋ်ကြွေးဆိုတာမျိုးက ဘယ်သူမှရှောင်လွှဲလို့ရတာမှမဟုတ်တာ ကိုပိုက်ရယ်”

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးခင်မောင်ကို လှမ်းကြည့်၍ တဖန်ရသေ့ဓမ္မပါလကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

“သူကိစ္စကိုကော ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမလဲ” ဟုမေးလိုက်သည့် သဘောကို ရသေ့ဓမ္မပါလကသိလိုက်သည်ဖြစ်၍ အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို မေတ္တာပို့လိုက်ပြီး လက်တွင်းရှိကြေးစည်လေးကို နောင်. . ဝေ. . ဝေ. . ဝေ ရယ်လို့ မြည်အောင်ထုခတ်လိုက်ပြီးနောက်-

“သူမယ်. . ငါဆိုတဲ့ အတ္တအရိုးစွဲနေတာပဲရှိတာပါ။ ကိုလူရှည်၊ ကိုလူပု၊ ကိုမုဆိုး(မုဆိုးဘိုသိုက်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏)တို့နဲ့အတူ ရသေ့နား နီးနီးနေမယ်ဆိုလျှင်ဖြင့် သူ့ကိုယ်မှာစွဲနေတဲ့ အတ္တဆိုတာကြီးဟာ ကွာကျ သွားပါလိမ့်မယ်”

သိနယ်ပြောပြီး လက်တွင်းရှိ ကြေးစည်လေးကို “နောင်. . ဝေ ဝေ. . ဝေ”ရယ်လို့ မြည်အောင် ရိုက်ခတ်၍ ကျွန်တော်တို့အပါးမှ လှည့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကိုလူရှည်နှင့် ကိုလူပုသည် မုဆိုးဘိုသိုက်ကို တဖက်တချက် ဖေးမတွဲ၍ ရသေ့နောက်ပါးသို့ လိုက်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် မုဆိုးခင်မောင်ကို ကြည့်လိုက်၏။

မုဆိုးခင်မောင်က လင်းမြင့်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးရဲရဲပြန် ကြည့်နေလေ၏။ သူ့အကြည့်သည် စူးရဲသည်ဆိုငြား တစ်ခုခုတောင်းခံ လိုဟန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်တော်ကလင်းမြင့်လှိုင်ကို ကြည့်လိုက်၏။ လင်းမြင့်လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

သို့ကြောင့် . . .

“ကိုခင်မောင် ကိုယ်မှာစွဲနေတဲ့ အတ္တကိုပယ်ခွာချင်နေပုံရတယ် ဟုတ်လား” ဟုမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သုခုမစာပေတိုက်

“နို့ဖြင့်လည်း . . သူတို့နောက်လိုက်သွားချေပေါ့ဗျာ” ဟုပြော လိုက်သည်တွင် မုဆိုးခင်မောင်တစ်ယောက် ကျေးဇူးတင်စကားပင် မပြော ချေတော့ပဲ ရုတ်ခြည်းပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

ရသေ့ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားတော့၏။

ကိုလူရှည်၊ ကိုလူပုနှင့် မုဆိုးဘိုသိုက်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ အမြင်မှ ဝေး၍ဝေး၍သွားနေသလို ခန္ဓာကိုယ်တွင် စွဲကပ်နေသည့် အတ္တ ကောင်ကြီးကို ပယ်ခွာလိုသည့် မုဆိုးခင်မောင်သည် သူတို့နှင့်တစတစ နီးသွားလေတော့၏။

လင်းမြင့်လှိုင်နှင့်ကျွန်တော်သည် သူတို့နှင့် ဝေး၍ဝေးကာ ကျန် ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

စာဖတ်ပရိတ်သတ်အား

အစဉ်လေးစား ကျိုးစားလျက်

ကိုပိုက်

၃. ၅. ၂၀၀၄(ကဆုန်လပြည့်နေ့)

4:45 PM

သုခုမစာပေတိုက်